

ÖRÖK VISSZATÉRÉS

Glenn Scott első osztályú úrhajós megvárta, amíg az ápolónővér mögött becsukódik az ajtó, akkor kipattant az ágyból, és a szekrényhez ugrott. Tudta, hogy nincs vesztegetni való ideje, hiszen az éjszakás kisasszony minimum tízpercenként bekapcsolja az ellenőrző kamerákat, hogy végigpásztázza vele az ágyakat. Tíz perce maradt hát a menekülésre!

Óvatosan kinyitotta a piszkosfehér színűre mázolt kórházi szekrény ajtaját, és halk káromkodást morzsolt szét a fogai között. Az üresen himbálódzó fogasok mellett csak egyetlen ruha lógott, a vörös hajú őrülté, aki most is rezzenéstelen arccal, nyitott szemekkel bámulta a szoba mennyezetét.

Glenn Scottnak most is, mint már annyiszor odafenn, vagy odalenn a végtelen tereken, másodpercek tört részei alatt kellett döntenie. S ő döntött is.

- Igazán sajnálom, öregem - morogta a vörös hajú felé, akinek a szája széle gúnyosan megrándult, mintha csak megértette volna Scott mormogását. Aztán elhalt a rándulás ajkai mentén, és továbbra is feszült érdeklődéssel figyelte a plafon repedéseit.

Glenn Scott úgy találta, hogy túlságosan nagy neki az őrült ruhája: a kabát ujjá legalább tíz centivel volt hosszabb, mint kellett volna, a nadrágról nem is beszélve. Most azonban mindenre volt ideje, csak választékos öltözködésre nem. Felcibálta magára a divatjamúlt, csíkos öltönyt, miközben a tudatalattiját megütötte, hogy ilyen régi szabású ruhát utoljára talán tizenöt-húsz évvel ezelőtt látott. Nem volt ideje azonban, hogy alaposabban rácsodálkozzék a dologra: odaugrott az

ablakhoz, kinyitotta, és gyors mozdulattal kiemelte a rácsot, amelyet az elmúlt napok során kemény munkával lazított meg. Éppen lefektette a földre, és már az egyik lábát át is tette a párkányon, amikor hátulról valaki megragadta a vállát.

Az úrhajós mozdulatlanra merevedett, majd óvatosan hátrafordította a fejét. A vörös hajú állt mögötte, és annyira szorította a vállát, hogy szinte elhalt a karjában a vérkeringés.

- Egyen meg a fene téged is! - káromkodott az úrhajós, és óvatosan megpróbálta kiszabadítani a vállát. - Mi a fene ütött beléd?! - sziszegte a vörös hajú óriásra, aki kimeredt szemekkel az esti égen feltűnedező csillagokat nézte, és az ádámcsutkája lefelé járt, mintha csak kortyolna valamit. Keze meglazult az úrhajós vállán, homlokán apró verejtékcseppek gyöngyöztek.

- Ott... ott. A Tau Ceti... - tört ki belőle a szaggatott, ugatásszerű hang. - Vigyázz, Nelson! Vigyázz, Nel! - majd minden átmenet nélkül sírni kezdett. - Ugye, megmondtam, Nel. Úristen! A reaktor! Vigyázzatok, fiúk! Támadnak a dögök! - és halk zokogással az ablakkeretnek támaszkodott.

- Isten áldjon, pajtás! - mondta sajnálkozva Glenn, aztán kiterjesztette karjait, mint egy óriási madár a szárnyát, és anélkül hogy hátranézett volna hosszú fogsága színhelyére, kirepült az ablakon. Átszállt az ablak alá ültetett csenevész tujabokrok fölé, és halk huppanással beesett a kertbe. Érezte, hogy a rongyos, kórházi tornacipő telefolyik puha, ragacsos földdel, amely néhány lépés után sikamlós gilisztákká gyúródott ujjai között. Néhány ugrással elérte a kerítést, és könnyedén keresztülmászott rajta. Az esti órákban szinte senki sem járt az utcákon: valahonnan a kórház túlsó vége felől hallatszott csak vidám, felszabadult nevetés.

Húsz-harminc lépés után annyira kifulladt, hogy a vaskerítésnek kellett támaszkodnia. A vastag, vatelinnel bélelt

kabáton keresztül is érezte a vaselemek hidegét, és libabőrössé lett érintésüktől a bőre. Halkan lihegett, és igyekezett csillapítani szívének vad dobogását. Talán akkor fulladt ki ennyire utoljára, amikor a BX objektumon...

Idáig jutott a gondolataiban, amikor egy rendőr fordult be a sarkon. Hanyagul lóbálta kezében a sugárpisztolyt, és szemmel láthatóan meghökkent, amikor a kerítésnek támaszkodó úrhajóst megpillantotta.

Fiatal, húszas éveinek elején járó férfi volt, alighanem kellő tapasztalat híján, mert egyre gyanakvóbb tekintettel méregette Glennt, miközben előrelendítette sugárpisztolyát.

Lassú, oldalazó léptekkel közelítette meg a szökevényt, és szinte félienken rámosolyodott.

-Helló!

- Helló! - mondta Glenn, érezve, hogy jeges nyugalom szállja meg, és szíve visszatér a normális ritmushoz.

A rendőr egészen közel lépett hozzá, és az arcába bámult. Az úrhajós orrát megcsapta a lehelete, amely valamilyen réges-rég elfeledett fogkrémre emlékeztette. Milyenre is, a fene vigye el?

A rendőr egyszerre meglepetten tántorodott hátra:

- Glenn... öreg fiú! Ó, hogy a fene vigye el, maga az? Én meg már azt hittem, hogy tudj' isten, kit nem fogtam!

Glenn kényszeredetten elmosolyodott.

- Én vagyok... Izé. Jó estét!

A rendőr most már láthatóan élvezte a helyzetet.

- Nahát! De árulja el végre, mi az ördögöt keres itt? Csak nincs rosszul?

- Nem, nem. Dehogy - szabadkozott az úrhajós, és lázasan törte a fejét. Honnan a pokolból ismeri ez a fiatal hekus?

A rendőr mintha csak a gondolataiban olvasott volna, barátságosan megveregette a vállát.

- Töri a fejét, hogy honnan ismer, mi? Hát, ami azt illeti, nem voltunk egészen józan állapotban, amikor Hartmann-nál összefutottunk.

-Hartmann felügyelőnél? - futott ki a mondat Glenn száján.

A rendőr egy pillanatra rácsodálkozott, majd vidám nevetésben tört ki.

- Hartmann felügyelő? Hát ez igazán jó! Előbb leszek én római pápa, mint Hartmannból felügyelő... Nem viszi az soha őrmesternél többre. Aki annyit piál, megáll az az őrmesteri rangnál. Akárcsak én. Nem igaz?

Glenn Scott első osztályú úrhajós ismét érezte, hogy a verejtékcseppek kiülnek a homlokára. Hiszen *Hartmann felügyelő* már vagy évtizede egyetlen cseppet sem iszik, mióta a májgyulladás megtámadta. Akkor meg...

- De már kérdeztem egyszer, hogy mi az ördögöt keres itt, Glenn pajtás? Úgy néz ki, hogy az ember megijed magától... Ez a ruha is. Nem mint hatósági közeg kérdem magától, pajtás, de mi az Úristen történt magával?

Glenn Scott néhány másodpercig komolyan mérlegelte, hogy mindent elmond a fiatal rendőrnek. Aztán szerencsére meggondolta magát. Biztos volt benne, hogy hamarosan újra a diliházban találná magát, csakhogy most már sokkal vastagabb rácsok mögött.

- Hát - mondta, és igyekezett sandán mosolyogni - tudja tartani a száját... izé...

- Baker - mondta a rendőr.

- Baker pajtás?

- Nő van a dologban?

- Milyen dologban nincs nő?

A rendőr ajkai elé emelte az ujját.

-Akkor nem kérdeztem semmit, pajtás... De biztos, hogy jól

érzi magát? Nincs szüksége segítségre?

- Ugyan. Kibírtam én már... - és ekkor úgy megtántorodott, hogy majd beleesett a hekus ölébe.

A rendőr megtámasztotta a vállát, és korholóan morogta:

- Nincs ugyan jogom sokat pofázni, mert én is megiszom a magamét... De tudja, maguknál úrhajósoknál egészen más az ábra. Az életben nem kapja meg az első osztályú csillagot, ha...

Ebben a pillanatban megszólalt a rendőr oldalán a rádió.

- Baker! Baker! Feleljen, Baker!

A rendőr villámgyorsan elengedte Scottot, és a rádiója után kapott.

- Itt Baker. Mi van?

- Menjen azonnal a Napváros sarkára... Érti? Azonnal. Valami marhák nekimentek a...

- Itt Baker. Az a helyzet, hogy...

- Nem hallotta a parancsot? Azonnal menjen a Nap város sarkára!

- Értettem - mondta Baker, és büntudatosan Glennre pislantott.

- Itt kell, hogy hagyjam, pajtás. Valami balhé van a Napvárosnál. Ha újra rosszul lenne, kapaszkodjon csak a kerítésbe. Amint tehetem, visszajövök. Addig csak tartson ki, úrhajós... Na, viszlát!

- Viszlát!

Glenn Scott megvárta, amíg a rendőr léptei elhalnak a házak mögött, akkor erőt vett magán, és egyenes, határozott léptekkel elindult ő is a sarok felé. Mivel egyetlen pénzdarabot sem talált a vörös hajú zsebében, tudta, hogy gyalog kell átvágnia a belvároson: pénz nélkül nem kéredzkedhet taxiba. Még akkor sem, ha Verától kérhetne... Vera! Jézus Úristen! Vera! De hát van-e egyáltalán Vera?

Mintha megsokszorozta volna erejét a megválaszolatlan kérdések sora és a feléje áradó hűs, éjszakai levegő, hatalmas léptekkel vágott át a belvároson. Nyomát sem érezte már szédülésnek vagy szívdobogásnak. A régi Glenn Scott száguldott át a városon, anélkül hogy a fejét felemelte volna. Gondolataiba merülve kerülgette az utcasarkokat, így aztán csak akkor rezzent fel kábulatából, amikor a Vörös Törpe sugárút végére ért, ahol az új lakótelep kezdődött, amelyben akkor kaptak lakást, amikor Vera Esztert várta.

Valahogy úgy tűnt, mintha a Vörös Törpe sugárút keskenyebb volna, mint máskor, s a neonfények és a lézerreklámok is halványabbak lettek volna. De ezeket is csak tudat alatt érzékelte, és csak akkor nyerték el igazi jelentőségüket, amikor jóval később, mintegy félóra múlva, a földön ült, és a félig érett búzakaralászokat morzsolgatta az ujjai között.

Akkor azonban még csak érezte, hogy a Vörös Törpe sugárút valahogyan keskenyebb a szokottnál, és a lézerreklámok fénye is tompább. Nagy lendülettel átfutott a sugárút túlsó oldalára, és várta, hogy szemébe süssenek a lakótelep fényei, amikor hirtelen megtorpant, kezét előrenyújtotta, és belemarkolt a levegőbe. A lakótelep fényei helyett koromfekete sötétség nézett vele farkasszemet, és valahonnan messziről, vagy tán nem is olyan messziről, félig érett búzatabla illatát hozta feléje az éjszakai szellő.

Glenn Scott első osztályú úrhajós akkor rohanni kezdett. Kezét kinyújtotta, és csak rohant, rohant, egészen addig, ameddig a derékig érő búzaszálak tömege körül nem ölelte, és lábára tekerődzve le nem rántotta a földre. Keserves dühvel ütötte a puha han-12 tokát, és artikulátlan hangon üvöltözött, szidta a fekete éjszakát, a világegyetemet és azt a hajnalt, amikor a *Fóka-H* elindult az Ismeretlen Szektor felé.

Scott siralmas látványt nyújtott, amikor jó órával később visszafelé vánszorgott a Vörös Törpe sugárúton. Arca piszkosfekete volt a rátapadt búzaföldtől, hajába félig érett kalászkok ragadtak, s az óriási ruha úgy lógott rajta, mintha az úrhajósok farsangi báljára igyekezett volna bizarr öltözékében.

Erre az éjszakára mintha kihalt volna a város. Csak néha-néha húzott el az utca közepén egy-egy régi formájú, recsegő-ropogó villamos, és az úrhajós már nem is csodálkozott, hogy egyet sem lát azokból az új csodákból, amelyek egyike a repülőtérré vitte azon a hajnalon.

A Vörös Törpe sugárút után gondolkoznia kellett, hogy merre menjen. A kidőlni készülő fakerítésre nem nagyon tudott visszaemlékezni, és az apró terecske közepén ágaskodó lovasszobor is a régmúltat idézte. Mintha a gyermekkor csodabirodalmába álmodta volna vissza magát!

Végigbotorkált egy rövid, macskakővel borított utcán, aztán egyszerre csak eszébe villant a szám.

Igen! Harminchárom... Hát persze. Egyszerre maga előtt látta Verát egy vidám hajnalon, spiccesen a vállára dőlve, amint azt mondja, hogy milyen szerencsénk van a házszámmal, mert még ilyen állapotban sem lehet elfelejteni.

Azért csak ismét rájött a szédülés, amikor megpillantotta a számtáblát a kapu felett. Még a kalapács-verte fekete folt is ott volt a sarkán, ami annak idején annyi fejtörést okozott neki. Ki az ördög vehette magának a fáradságot, hogy létrát kerítsen, és valami ismeretlen és kideríthetetlen okból rávágjon a számtáblájukra? Most azonban ott volt a kapu felett, a kapuszárnyak pedig tárva-nyitva.

Glenn Scott csuklójára nézett, de óra helyett csak sáros bőrét pillantotta meg, amint hátracsúszott róla a kabátujj. Nem tudott visszaemlékezni rá, hogy a kórházban hagyta-e, vagy pedig...

S ekkor Glenn Scott első osztályú úrhajósra úgy rátört a rémület, hogy vacogni kezdett, és remegni, mint a nyárfalevél. Szeméből könnyek szivárogtak, s a legszívesebben az égre ordította volna, hogy „Úristen, mit tettél velem? Mit vétettem, hogy ezt tetted, és pont velem... Miért, miért?”

Szerencsére azonban néma maradt, és így is botorkált fel a lépcsőn az első emeletig: koszosan, fáradtan, remegve, mintha láz gyötörné. S egyre csak arra gondolt, hogy miféle szörnyűség várja, ha majd kinyitja az ajtót, és bepillant a szobába, ahol Vera és Eszter...

-Istenem - mondta Istenem, segíts! - Aztán óvatosan megnyomta az ajtót.

Az ajtószárnyak kitárultak - most sem volt kulcsra zárva az ajtó, mint akkoriban soha -, és az úrhajós keskeny előszobában találta magát.

- Jobbra a fürdőszoba, balra a hálósoba, jobbra a fürdőszoba, balra a hálósoba... - S azon vette észre magát, hogy ezt a mondatot ismételteti szünet nélkül, mintha imádságot mondana. A falon, közvetlenül a fürdőszoba bejárata mellett vastag, sárga keretben sötétre fakult reprodukció függött, szinte láthatatlanul, de hogy mit ábrázolhatott, arra Glenn Scott már nem tudott visszaemlékezni. Érzett ugyan valami halvány vágyat, hogy közelebb menjen a képhez, és megnézzze, de úgy elenyészett benne a kívánság, mint gyorsan távolodó úrhajó a végtelen kétkben.

És Scott most is másodpercek törtrészei alatt döntött. Bár lelke mélyén ott lapult az iszonyat és az ismeretlentől való páni félelem, lehúzta magáról a 14 vörös hajú őrült ruháját, és a sarokba dobta. Aztán csendesén kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, és belopakodott. Ahogy a melegvíz-csapot kinyitotta, felötlött benne ugyan a gondolat, hogy mi lesz, ha Vera felébred, vagy az a

másik, akiről most már biztos volt, hogy ott kell feküdnie Vera mellett, be találna jönni, de aztán lassan megnyugodott. Tudta, hogy a találkozásnak előbb-utóbb be kell következnie, mégpedig ezen az éjszakán, és igazán mindegy, hogy a fürdőkádban kerül-e rá sor, vagy Vera ágyában.

Amikor a kád megtelt meleg vízzel, kényelmesen belefeküdt, behunyta a szemét, és megpróbált nem gondolni az elkövetkező percekre. Igyekezett átadni magát a víz cirógató simaságának, és szinte hallani vélte, hogyan pukkannak szét a habfürdő habjai válla nyomásától a fürdőkád karimája alatt.

Hamarosan megszabadult az elmúlt napok minden piszkától: az undorító kórházi szagtól, a kórházi kert rothadó virághagymáinak illatától és a hajába akadt búzakaralászoktól. Elhatározta, hogy megborotválkozik, és csak azután lép be a hálószobába.

Tétován kinyújtotta a kezét, hogy valahonnan a piperepolc alsó feléből elővegye lézerborotváját, de valami furcsa szerkezet akadt a kezébe. Szinte megbabonázva meredt az özönvíz előtti, ócska elektronikus borotvára, amelyen még kézzel kellett beállítgatni a bőr finomsági együtthatóját, a szakáll angströmben mért hosszúságát és a fene tudja még milyen adatokat.

-Úristen - morogta -, ki a fene emlékszik még ezekre? - s kétségbeesetten nyomogatta a gombokat; inkább ösztönösen, mint emlékezetből.

A borotválkozás azonban várakozása ellenére sikerült, és semmi nem gátolta már, hogy megtegye az utolsó lépést. Magára húzta szakadt kórházi pizsamáját, kilépett az előszobába, és egy pillanatra megtorpant a hálószoba ajtaja előtt. Csak ekkor, ebben az egyetlen pillanatban villant át az agyán a gondolat, hogy talán jobb lenne visszamenni a kórházba, nem szólni többé senkihez, s élni a betegek egyhangú, de biztonságos életét. Ki tudja, mi vár

rá, ha kinyitja a hálószoba ajtaját?

Mire idáig ért gondolataiban, az ajtó, mintha csak magától tenné, óvatos nyikkantással kinyílt, és Glenn Scott első osztályú úrhajós remegő térdekkel állt Vera hálószobájának a küszöbén.

A félig nyitott ablakon át kellemes éjszakai levegő és halvány holdfény lopakodott be a szobába. A lány léghuzat meglebbentette a függönyöket és Vera szék karfájára dobott hosszú selyem hálóingét.

Glenn Scott szívét elszorította a keserűség. Pontosan tudta, hiszen évtizedek alatt igazán volt ideje megtanulni, hogy Vera csak akkor veti le a hálóingét, és hagyja a szék karfáján, ha előtte...

„Hülye vagy! - szólalt meg ekkor benne egy hang. - Kire vagy féltékeny? Hiszen...”

Ekkor az ágyra tévedt a pillantása. Azt látta, amit várt, és mégis, szinte emberfeletti erőfeszítéssel kellett meggátolnia, hogy fel ne sikoltson a rémülettől, az iszonyattól vagy talán az örömtől. A kettős ágy egyik felében barna hajú, talán ha húszéves lány feküdt, hosszú haja, amely a hold alattomos sugaraiban inkább szőkésvörösnek látszott, koronaként terült szét a vánkoson. Ajkai körül durcás mosoly látszott, az a jól ismert, régi mosoly, amely az évek múlásával egyre keményebb és fenyegetőbb lett. Istenem...

Glenn Scott tekintete ekkor az ágy másik felére tévedt. A fiatalember a hátán feküdt, mint akkoriban rendszeren, csak később, amikor a csigolyája rendetlenkedni kezdett, tért át előbb a bal, majd a jobb okiali alvásra. Akkor azonban még nyugodtan feküdt a hátán, és a nem dohányzó fiatal férfiak mély, nyugodt szuszogásával szedte a levegőt.

Az úrhajós tanácstalanul állt a szoba közepén, és remegett az izgalomtól.

Bőrét egyre kellemetlenebbül simogatta az éjszaka hűvöse, és amikor Vera nyugtalanul megmoccant a takaró alatt, s mintha félig kinyitotta volna a szemét, érezte, hogy azonnal cselekednie kell. Villámgyorsan ledobta magáról a pizsamát, és meztelen testtel odaült a nyugodtan alvó fiatalember mellé. Aztán kinyújtotta a karját, hogy megérintse az alvót.

Glenn Scott első osztályú úrhajós ebben a másodpercben elvesztette kapcsolatát a világgal. Sárga fények villantak fel a szeme előtt; a szoba és az ágyak hintázni kezdtek, az alvó fiatalember mintha felemelkedett volna, és Scott nyaka köré fonta volna a karjait. Aztán meg valami félelmetes szívóhatást érzett, amely ellenállhatatlanul húzta a fiatalember felé, érezte, hogy áttöri az alvó bőrét, és behullik annak testébe, ellenállhatatlanul és véglegesen. Mint az öngyilkos csillagok, amelyek magukba omlanak a belsejükben működő rettenetes energiák hatására.

Azután úgy tűnt, hogy elveszítette az eszméletét. Fel-feltűntek ugyan valamiféle zavaros álmképtöredékek, megjegyezni azonban nem volt ideje őket. Mintha iszonyatos sebességgel haladó úrhajóból nézte volna az alatta elsuhanó bolygót. Csak kontúrokat látott, az alakok igazi lénye rejtve maradt előtte.

Hajnalodott, amikor felébredt. Óvatosan megmozdította a karját, és elégedetten konstataálta, hogy a hátán fekszik. Gyorsan felemelkedett, és csak akkor esett vissza megnyugodva a párnára, amikor meggyőződött róla, hogy *az a másik* nincs sehol. Csak Vera és ő van a szobában.

Vera. Vera.

Scott felkönyökölt, az asszony felé fordult, és tárgult orrlyukakkal szívta be az illatát, az álm illatát, a szerelem illatát. Fel szeretett volna ordítani az örömtől, a félelemtől, a boldogságtól és a rettegetstől. Mi lesz ebből, uramisten?

Az asszony halkán felnyögött, Scott felé fordult, és mormogott

valamit álmában. Ahogy elfordította a testét, egészen a derekáig visszacsúszott róla a takaró, fedetlenül hagyva telt, kemény melleit, amelyek jócskán megpuhultak Eszter után, de a formájukat igazán csak akkor veszítették el, amikor a vetélés miatt...

Glenn Scott elhessentette magától a gondolatot, és vigyázva az asszony bőréhez ért. Talán túlságosan is óvatosan, hiszen még elevenen élt az emlékezetében az éjszaka, az a másik, és a szívóhatás, amikor a karjához ért. Most azonban nem történt semmi hasonló, csak mintha Vera egy leheletnyit megrázkódott volna.

„Hát persze - gondolta Glenn -, hiszen hányszor mondta annak idején, hogy nem bírja ki következmények nélkül, ha hozzáérek... Hogy olyan vagyok neki, mint az áramütés." Később aztán persze nem sok maradt belőle, még a rutinszerű szerelmek idején sem. Amikor pedig Eszter még egészen kicsi volt, ügyet sem vetett rá, simogathatta, ahol akarta.

Glenn Scott óvatosan kitakarta az asszony testét, és megbabonázva nézte, mint a görög szobrokat szokta a múzeumban. És csak most értette meg igazából, hogy micsoda ajándékot kapott az élettől Verával. Hogy is tudta annak idején úgy eltékozolni?

Lassan végighúzta tenyerét az asszony mellén, hasán, egészen a combja tövéig. Nyugodtan mozgó tenyere csak a lágy pihékkal borított bőrt érintette, a császármetzés nyoma még nem volt sehol, és az a vékony vágás sem a combján, amit a laboratóriumban kóborló kósa lézersugár okozott.

Glenn Scott simogatása nyomán az asszony teste összerándult, szája éppen csak hogy kinyílt, és a nyíláson kivillant hófehér fogai vége.

- Ó, Glenn - nyöszörögte, és az úrhajós látta, amint

megmerevednek a mellbimbói. - Ó, Glenn... Olyan dög vagyok... Hát már aludni sem hagysz?

Durcásan gügyögő szavaival ellentétben azonban közelebb gurult a férfihoz, megkereste karjaival a nyakát, és szorosán hozzásimult.

Glenn Scott első osztályú úrhajós magához szorította felesége húszéves testét, és olyan vadul kezdte szeretni, hogy észre sem vette a könnyeket, amelyek végiggördültek az arcán.

Az úrhajós arra ébredt, hogy Vera matat körülötte. Anélkül hogy megmozdult volna, résnyire nyitotta a szemét, és elégedetten konstataálta, hogy a hajnali Vera hajladozik a szobában, aztán tűnődve megáll a szoba közepén, rápillant, majd újra hajladozni kezd. Glenn akarata ellenére nagyot sóhajtott, ami éppen elég volt ahhoz, hogy leleplezze magát az asszony előtt.

- Ki az ágyból, úrhajós! - mondta vidáman az asszony, anélkül hogy ránézett volna. - Még szerencse, hogy vasárnap van. Aki legény hajnalban, az legyen legény reggel is! Na, kifelé!

Szavain érződött, hogy egyáltalán nem gondolja komolyan, amit mond, inkább arra vár, hogy a másik ellenkezzék, és az egészből valami dévajkodó, ki tudja mivel végződő vita kerekedjék ki.

Scott csodálkozva érezte, ahogy Vera hajladozó testét látta, hogy ismét képes lenne megismételni a hajnali játékot, de az agyában működésbe lépett valami kellemetlen fékrendszer, és egyre csak arra kényszerítette, hogy gondolkozzék. Vajon, valaha, valamikor már megismétlődött-e ez az egész, megtörtént-e már mindez, a hajnali láz, az esti hazatérés, a behullás az ismeretlenbe, és ha megtörtént, vajon hányszor?

Vera végre befejezte a hajladozást, ami valamiféle reggeli tornát pótolhatott, lecsüccsent a férfi mellé, és végigfuttatta kezét az úrhajós mellén.

- Ide figyelj, Glenn! - mondta, miközben lehajolt, és csókot nyomott Scott orrára. - Nyomatékosan kérlek, hogy csináltasd meg a lakás zárját! Ha nem akarod, hogy elraboljanak...

Az úrhajós megmerevedett.

- Hogyan?

- Csak semmi izgalom - nevetett Vera. - Még megvagyok. .. De viccen kívül. Valaki járt az éjszaka a lakásunkban.

- Csakugyan? - nyögte bátortalanul Scott.

-És hogy ne mondhasd, hogy képzelődöm, még tárgyi bizonyítékokkal is rendelkezem... Na, nézz csak ide! - ezzel lehajolt a földre, és meglengette Scott előtt a vörös hajú úrhajós sártól fekete ruháját. - Ezt találtam az előszobában. Valaki ajándékba hozta. És ha nem lennék biztos benne, hogy tőlünk az égvilágon semmit sem lehet ellopni, most nyugtalan lennék. Mi a fenét kereshetett ez a pasas a lakásunkban?

- Fogalmam sincs...

- De ez még mind semmi. Csak arra vagyok kíváncsi, hogy miben távozott. Képzeld el, fürödni jött!

- Micsoda?

- Fürödni, ha mondom. Olyan a kád, mintha disznó lubickolt volna benne. Csupa sár meg minden. Valami részeg marha összetéveszthette a fürdőszobánát a gőzfürdővel. Még szerencse, hogy nem feküdt mellém.

Glenn Scott megborzongott.

- Biztosan hozott magával tiszta ruhát - töprengett tovább az asszony.

Scott óvatosan lepillantott az ágya mellé, és fel is fedezte a kórházi pizsamát, amint ott feküdt a szőnyeg szélén összegyűrve. Felkönyökölt az ágyon, és látszólag meglepetve a pizsamára mutatott.

- Hát ez meg mi a fene?

Vera odaugrott, és elhúlt arccal ragadta fel a szőnyegről.

- Az istenit! - mondta, és nagyot fújt a levegőbe. -Még szerencse, hogy materialista vagyok... Különben azt hinném, hogy valami zsidó szelleme kószál körülöttünk. Érted te ezt?

Scott lassan megcsóválta a fejét. Az asszony dühösen meglengette a feje felett a pizsamát.

- Akárkié is, rajtunk aztán keresheti. Úgy lehajítom a szemétegetőbe, mint a sicc! Dögöljön meg a gazdája! - és még mielőtt Scott egyetlen szót is szólhatott volna, megragadta a ruhákat, és kiviharzott velük az ajtón.

Glenn Scott, amikor meghallotta az ajtócsapódást, villámgyorsan kiugrott az ágyból, és a fürdőszobába rohant. Pillantása végigfutott ugyan a fürdőkádon, amelyen fekete foltokat hagyott az éjszakai fürdőzés, de most egyáltalán nem ez érdekelte. Odaugrott a tükör elé, és belemeresztette a szemét.

És a tükörből a húsz-egynéhány éves Glenn Scott, éppen csak hogy úrhajós, nézett vissza reá hunyorogva, és mintha gúnyos mosoly bujkált volna a szája sarkában. Akkor leült a kád szélére, és kezébe temette az arcát. S ott ült egészen addig, amíg a visszatérő Vera mögött be nem csapódott a bejárati ajtó.

Néhány hónappal ezelőtt már el sem tudta volna képzelni, hogy milyenek voltak azok a régi-régi vasárnap reggelek és délelőttök. Most aztán törhette a fejét, hogy idő előtt le ne leplezze magát Vera előtt. Már az is szinte komikusnak tűnt, ahogy Vera mindegyre odaszaladt hozzá, átlagosan ötpercenként átkarolta a nyakát, és hozzádörzsölte a kebleit.

- Adj egy csókot, úrhajósom! - dünnyögte, vagy inkább nyafogta olyan cicamicahangon, hogy Scott-nak beleborsózdott a háta.

„Jóságos úristen! Hát így volt ez *valamikor?*” -kérdezgette

magától még akkor is, amikor szinte beleveszett Vera fullasztó ölelésébe.

Együtt pucolták a vasárnapi ebédhez való krumplit, együtt szaggatták a levesbe a nokedlit, és már ott tartottak, hogy leülnek ebédelni, amikor Glenn Scott úgy érezte, hogy rövidesen elpattan benne valami. Ha még öt percig nem győződhet meg a kétségtelen igazságról, ha nem bizonyosodhat meg róla, hogy nem álmodta-e az egészet, alighanem beleőrül.

Így is elképzelhetetlen erőfeszítésébe került beszélgetnie és csókolóznia Verával, eligazodni az ismeretlen konyhában, az özönvíz előtti konyhaeszközök között. Hiszen mindegyre az automata lézersütőt kereste, és a tubusokba szorított koncentrátumokat a valódi krumpli meg a nokedli helyett. Közben úgy érezte, hogy szétpattan az agya, és a homloka mögött hangyasereg rakott fészket vagy bolyt, vagy a fene tudja mit, amit a hangyák szoktak építeni egyáltalán.

- Te, Vera... - mondta végül habozva, és zavartan az asszonyra nézett. - Nekem most... egy kis időre el kell mennem.. Illetve...

Az asszony gúnyosan elmosolyodott.

-Már vártam, hogy mondjad... Azt hiszed, nem veszem észre rajtad, ha takargatsz valamit? Legalább félórája figyellek a szemem sarkából, ahogy toporogsz, mint a tojógalamb... He?

Scott büntudatosan lehajtotta a fejét.

- Warren? - kérdezte rövid szünet után Vera.

„Ki az ördög lehet az a Warren? - futott át rajta a gondolat. - Ki a fene lehet?” - De hiába erőltette az agyát, senkire sem tudott visszaemlékezni, akit valaha is Warrennek hívtak volna. Végül is, más ötlete nem lévén, óvatosan bólintott.

- Az... hogy az ördög vigye el - tette hozzá elővigyázatosan.

Vera letette a kezében tartott konyharuhát, és szembefordult vele.

- Hát ide figyelj, Scott - kezdte, és felemelte mutatóujját -, nem azért mentem hozzád, hogy egyedül töltsen a vasárnapokat, világos? Jó, elismerem, Warrennak nagy szüksége van most valakire, de miért nem választ magának lelki szemetesládát a többiek közül? Miért éppen egy házasemberre akasztja rá magát? Mi? Ha mindenki, akinek eltűnik az úrhajós apja...

-A kis Warren... Jack Warren! - szakadt ki a kiáltás Scottból. Vera elhűlve bámult rá.

- Miért? - mondta lassan. - Mit gondoltál, ki a fenéről beszélek? Te, Scott... Hova az ördögbe akarsz te menni egyáltalán?

Az úrhajós egyszerre visszanyerte lélekjelenlétét.

- Most megyek utoljára, esküszöm, Vera... Most még utoljára kibeszéli magát. Megmondom neki, hogy többé nem érek rá... Nekem kötelességeim vannak.

- Na. Csakhogy végre megjött az eszed - nyugodott meg az asszony, majd parancsolóan az asztal felé intett.

- Most pedig előbb annak rendje és módja szerint megebédelünk. Aztán mehetsz. Adok neked, mondjuk, két órát. Annyi pont elég a lelkizéshez. Oké?

- Oké, oké - morogta Scott beletörődve a közös ebédbe.

Már az asztalon párolgott a leves, és az úrhajós orrát furcsán bizsergették a rég nem érzett illatok, amikor Vera szorosán mellé lépett.

- Hát akkor? - kérdezte.

Scott ostobán emelte rá a szemét.

- Mi hát akkor?

Az asszony elmosolyodott, és elbiggyesztette a száját.

- Szóval most ezt játszunk? Feltetted magadban, hogy házasságunk hivatalos megkötése után minden alkalommal nekem kell a kezdeményezőnek lennem?

Glenn Scottban halványan felderengett valami az elfelejtett

múltból, hogy annak idején a vasárnapi ebéd előtt bevonultak a hálósobába, és... Ezt úgy hívták, hogy aperitif... De hiszen Eszter születése után közös és szótlan egyetértéssel abbahagyták.

Vera lehajolt, és megfogta a hokedlin gubbasztó úrhajós kezét.

- Hát ha így van, így van. Akkor kezdeményezek én! Lánykoromban, azokon a rohadt vasárnapokon abban a rohadt intézetben egyébről sem álmodtam, mint arról, hogy egykoron daliás férjemmel kimerjük a levest, és amíg kihűl, megkóstoljuk egymást... Ha nem tévedek, legalább már egy tucatszor elmondtam neked... De ha kell, minden egyes alkalommal újra és újra elmondom. Most pedig gyerünk! Irány a hálósoba, úrhajós!

Ahogy túl volt az ebéden, felvett valami ismeretlen, széles fazonú, fehér csíkos ruhát - igaz, ami igaz, fiatalsága ellenére elég hülyén nézett ki benne -, és szinte kimenekült a lakásból. Vera ebéd után nyomban ledőlt egy könyvvel a kezében, és karóráját tüntetően maga mellé tette az éjjeliszekrényre. Glenn tudta, ha két órán belül nem tér vissza, kitör a botrány.

Háromszor is eltévedt, míg végül kijutott a sugár-útra.

„Atyaúristen! - mondta jó néhányszor, és megtörölgette verejtékező homlokát. - Mintha visszakerültem volna a történelembe... Vagy én lennék az álruhás királyfi.”

Aztán, ahogy múltak a percek, egyre többre emlékezett vissza. Igen. Akkor még ilyen villamosok jártak... akkor még nem építették fel itt a szállodát, akkor még...

Hirtelen ráköszönt valaki.

Talán tíz-egynéhány éves, kis növésű fiú volt, rövidnadrágban, széles karimájú, ódivatú kalapban.

- Hova tetszik menni, Glenn bácsi? Glenn határozatlanul intett.

- Hát csak...

-Mit tetszik gondolni, mi lesz a meccsen? Győzünk?

- Hát... alighanem - motyogta határozatlanul.

S amikor már felszállt a villamosra, még mindig azon töprengett, hogy vajon milyen csapatban és kik is játszottak akkoriban?

A villamoson érte a másik kellemetlen meglepetés. Ahogy felszállt, érezte, hogy néhány fej feléje fordul, mintha várakozóan tekintene rá. Kényelmetlen érzése támadt, vállai közé húzta a fejét, és tettetett unalommal bámult ki az ablakon. Egyszerre aztán valaki könnyedén megérintette a vállát.

- Polgártárs - mondta -, elnézést, de elfelejtette betáplálni a személyi lapját.

Glenn elvörösödött, és zavartan felállt. Idős, kontyos nénike állt előtte, abból a típusból, amely beleavatkozik mindenbe, ha kell, ha nem.

- Ó... Csakugyan - morogta Scott, és kutató szeme felfedezte a kocsii belsejébe állított rúdra függesztett automatát, amelybe mindenkinek bele kellett táplálnia a személyi számát... legalábbis vagy harminc évvel ezelőtt. Később maga is részt vett az új, szenzoros érzékelőkkel felszerelt készülékek kidolgozásában, amelyek egyszerű érintéssel, ujjlenyomat-olvasás révén működtek. Tehát ma még ott tartunk, hogy...

- Otthon felejtettem - motyogta végül, amikor már ki tudja hányadszor kutatta végig a zsebeit, amelyekben zsebkendőn kívül semmi más sem volt: se papírok, se pénz. - Otthon felejtettem...

-Aki feledékeny, utazzon taxin - mondta egyre hangosabban a néni, helyeslésre várva. - Ismerem az ilyeneket... Potyázni azt tudnak!

A villamos akkor nagy zökkenéssel megállt egy megállóban. Glenn egyetlen ugrással az ajtónál termett, és szégyen ide, szégyen oda, szinte lebukfencezett róla. Aztán futásnak eredt, és

csak abban reménykedett, hogy nem volt ismerőse a kocsin, még *abból* az időből...

Ahogy a villamos újra elindult, megütötte a fülét az ingerült kiáltozás.

- Ezek miatt megy tönkre a villamostársaság... Pedig milyen finom úriember. Egy vagyont ér a ruhája, villamospénzre meg sajnál kiadni pár fillért...

Rövid gyaloglás után elérte a kórházat, óvatosan megkerülte az épületet, és meg is találta a rácsos vaskerítést, ahol tegnap kimenekült az utcára. Hiába meresztette azonban a szemét, nem látott sem a földön, sem a kerítésen semmit, ami feltűnő lett volna. Ha megkérdezte volna magától, hogy mit keres, nem tudott volna válaszolni rá. Talán csak az időt húzta, hogy minél később kelljen átlépnie a főkapun. Amikor aztán már saját maga számára is kínossá vált a toporgása, szinte futva visszakanyarodott a főbejáratához, és megkocogtatta a portásfülke ajtaját.

Mogorva, egyensapkás öregúr dugta ki az orrát, és barátságtalanul rávakkantott:

- Délelőtt nincs látogatás!

- De én...

- Még magának sincs. Csak délután öttől hatig! Scott lázasan kutatott az agyában, aztán amikor rálelt, amit keresett, megkönnyebbülve felsóhajtott:

- De én Magdaléna nővért keresem. Az öreg megvakarta az orrát.

-Hát miért nem mondja, hogy privát, szépfiú? Csak azt tudnám, hogy mi a fenét esznek maguk azon a Magdin? Igaz, feneke az van, de esze annyi se, mint a hízott libának... Na menjen már, menjen, ne ácsorogjon itt nekem! - ezzel becsapta az ajtót.

Glenn Scott végigsietett az udvaron, és felkapaszkodott a második emeletre. Ahogy befordult a folyosóra, a karfák mentén egyszerre ismerős lett minden. Ott! A folyosó végén van a szobája, és benne a vörös hajú úrhajós...

Érezte, hogy valami ellenállhatatlan vonzás húzza, hogy cibálja az ajtó felé. Meg kell néznie a vöröshajút, és hogy van-e vasrács az ablakon!

Már a folyosó közepe felé járhatott, amikor éles kiáltás harsant a háta mögött.

- Hé... maga, ott! Mi a fenét keres itt?

Scott hátrafordult, és szembe találta magát Magdaléna nővérrrel. Az undok Magdalénával, aki ügyet sem vetett a betegekre, főleg az olyan idősebbjére, mint akkor, azaz tegnap még ő is volt, és az éjszakákat is, a rossz nyelvek szerint, a sebesült úrhajóspalánták társaságában tölti.

Scott egy pillanatra megrémült, hogy Magdaléna netalántán felismerheti, de azonnal el is múlt az aggodalma, amikor látta, hogy a lány mogorva arcán széles, csábító mosoly terül szét.

- Helló - mondta, és bűgött a hangja, mint a gerlicéé. - Helló... Csak nem engem keres?

Scott barátságosan elvigyorodott.

- Maga Magdaléna nővér?

- Én hát... Ismerjük mi valahonnan egymást?

- Aligha hinném - mondta még mindig mosolyogva Scott. - De itt a legjobb alkalom - és a kezét nyújtotta -, Martin...

A nővér talán kicsit hosszabb ideig tartotta az ujjai között Scott tenyerét, mint illett volna. Közben mintha kicsit hozzá is simultak volna az ujjai az úrhajós ujjbegyéhez, legalábbis úgy érezte. Istenem, hát ennyire múlik az idő?

- Tudja mit? - mondta a nővér. - Menjünk be a nővérszobába, ha akar tőlem valamit. Ott nyugodtabban elbeszélgethetünk - s

válaszra sem várva megindult Scott előtt a folyosón.

Az úrhajós mögötte ballagott, néhány lépésre leszakadva, és biztos volt benne, hogy a lány feneke neki játssza a fantasztikusabbnál fantasztikusabb figurákat. Scottnak hideg veríték ütött ki a homlokán, és annak ellenére, hogy éjszaka és ma ebéd előtt is... olyan tüneteket észlelt magán, amelyek már jó ideje eltűntek az ifjúság örvénylő ködtengere mögött. Most azonban legszívesebben arccal a folyosó fala felé fordult volna, hogy megnyugodjék.

A lány hirtelen visszafordult, és elégedett mosollyal nyugtázta a hatást, amelyet Scottra tett. Aztán visszafordult, és kinyitotta a nővérszoba ajtaját.

- Hát akkor itt volnánk. Tessék. Foglaljon helyet - s mutatta a kezével, hogy a rekamié melyik felére üljön az úrhajós. Maga pedig pontosan vele szemben kuporodott fel egy székre, úgy, hogy combja tövéig fedetlenül hagyta a lábát.

-Izé... Egyedül vagyunk? - kérdezte az úrhajós zavartan. A lány felvonta a szemöldökét.

- Mit gondol? Az öcsémet is magammal szoktam vinni?

Glenn nagy nehezen visszanyerte lélekjelenlétét. Előrehajolt, és szinte érintette szájával a lány fülét.

- Amit kérdezni akarok, igencsak bizalmas...

A lány elkomorodott, és sikertelen kísérletet tett, hogy valószínűtlenül rövid köpenyét lehúzza legalább a térdére.

- Rendőrség? - kérdezte kedvetlenül.

- Ugyan - rázta meg a fejét Scott. - Csak... Itt van egy ismerősöm. Egy idősebb... izé... pasas. Azt hiszem, bedilizett. Jó gazdag pasas, és alighanem én örökölök majd utána... ugye érti?

A lánynak visszatért az élet a szemébe.

- Egyen meg a fene! - sóhajtotta megkönnyebbülve. - Mi a fenét ijesztgetsz? És miféle muksóról van szó?

-Az utóbbi időben, ahogy előrehaladt az agyérelmeszesedése, annyi nevet használt, hogy már magam sem ismerem ki magam közöttük. Leggyakrabban talán... hát igen... alighanem Glenn Scottnak nevezi magát.

- Glenn Scottnak?

- Annak.... alighanem.

A lány a zsebébe nyúlt, előhúzott egy cigarettát, és rágyújtott. Egyenesen Scott arcába fújta a füstöt, aztán újra elmosolyodott.

- Hát akkor alighanem az ütődött Scottról van szó... Olyan jó ötvenes a hapsi. Van benne valami a maga... vagyis a te arcodból. Na, nyugi, nem akarlak sértegetni. Az úrmentők hozták be, hogy valahol az úrben szedték össze valami roncsos... vagy csak ő állította, tudja a fene. Kit érdekel egy ilyen vén hülye... Már megbocsáss, ha a rokonod is. A hülyék közé tették, mert összefüggéstelenül pofázott mindenfélét. Sokkal többet én sem tudok róla...

- És... melyik szobában van?

A lány kinyújtózott, meghimbálta figyelemreméltó melleit Scott orra előtt.

- Hát éppen ez az. Egyikben sem. Tegnap este lelépett.

- Lelépett?

- Mit csodálkozol? Mindennapos dolog ez minálunk. Ez is három napig dolgozott, amíg a kanala nyelével kilazította a vasrácsot az ablakon. Mint egy múlt századi krimiben. Tegnap este aztán kivette a rácsot, és volt-nincs, eltűnt a homályban. Megpucolt a nagybácsikád!

- Ó, hogy a fene egye meg! - mondta tettetett felháborodással az úrhajós.

- Ne izgulj, nem jut messzire! - nyugtatta Magdaléna nővér, és kényelmesen kinyújtotta a lábait Glenn felé. - Ugyanis ellopta egy másik örült ruháját, mert az övét már beadagoltuk a

megsemmisítőbe...

- Hová? - kérdezte izgatottan Scott, és csak nagy nehezen sikerült visszatartania magát, hogy fel ne ugorjék.

- A megsemmisítőbe... Sose hallottad még? Ha valakit lehoznak onnan a fenéből, fertőtlenítik a pasast, mint egy elveszett pincsikutyát, ha megkerül. Hogy le ne hozzon valami nyavalyát. A cuccait meg eltüntetik a megsemmisítőben. Hát ez van...

- Igen... És miért gondolod, hogy elkapják? A lány felnevetett.

- Úgy csinálsz, mintha nem ismerted volna a nagybácsikádat. .. Ja, persze, azt a másikat nem ismerted. Akinek ellopta a ruháját. A vörös hajúét.

- Vörös hajúét?

- A nagybácsikád olyan normális méretű volt. Mint, mondjuk, te... Akiét meg ellopta, egy langaléta. Legalább két méter. Képzeld el ennek a ruháját a nagybácsikádon. Mint tehénen a gatya. Csak azon csodálkozom, hogy már eddig is el nem kapták. Glennnek közben szeget ütött a fejébe valami.

- És hogy lehet az, hogy annak az... izé... vörös hajúnak nem semmisítették meg a ruháját?

A lány megvonta a vállát.

- Tudja a jó szagú fene. A főorvos ad rá utasítást. A vörös hajú esetében nem adott. Az ő dolga. Nem?

Glenn lassan felállt, és kényszeredetten elmosolyodott.

- Hát akkor... - majd hirtelen ötlettel megkérdezte. - És semmi más nem maradt az után a Glenn Scott után? Igazolvány vagy valami...

A lány is felemelkedett, és kinyújtózott, mint egy macska.

-Igazán nem is tudom, hogy miért dumálok el mindent neked. Te sem?

Glenn Scott érezte, hogy cselekednie kell. Összeszedte minden

bátorságát, és pillanatok törtrészei alatt megpróbálta felidézni, hogyan is csinálta annak idején. Felötlött benne ugyan, hogy mi történik, ha ki találna esni a műfogsora, aztán egyszerre csak vidáman elvigyorodott. Műfogsor? Hol van az már!

- Mit röhögsz, te dilis? - mondta fojtott hangon Magdaléna nővér, amikor Glenn keze végigfutott fajta.

Glenn Scott úgy érezte, hogy végtelenségig tartott a csók. Végül is felocsúdott a kábulatból, és elengedte a lányt. Magdaléna nővér azonban úgy tapadt hozzá, mintha szívókorongok lettek volna elrejtve testén a ruhája alatt.

- Na... - nyöszörögte indulatosan, amikor az úrhajós igyekezett megszabadulni tőle. - Tudod... nem szeretem a félmunkát!

- Majd később - mondta Scott határozottan, és hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, még hátrább is lépett. - Később... Előbb az örökség. Szóval mintha azt mondtad volna...

- Vigyen el az ördög! - mondta a nővér, és nagyot fújt. - Fuss csak az örökséged után! Bár lehet, hogy igazad van... Esküszöl, hogy felhívsz?

- Esküszöm - mondta könnyedén Scott.

- Jó - bólintott Magdaléna nővér. - Akkor utánanézek a nagybácsikádnak... Tudod, gyakran előfordul, hogy a papírokat, amiket az úrhajótöröttektől szedünk össze, nem semmisíthetjük meg... A biztonsági szervek gyakran bekérik őket. Nem nagyon értek hozzá, de lehet valami bennük, ami segít kinyomozni a hajótörés okát, meg ilyesmi. Minden páciensnek van a specraktárban egy fachja. Ha mázlid van, maradt valami a nagybácsikád után. Addig maradj itt békével, míg utánanézek!

Az ajtóban visszafordult, kinyújtotta a nyelvét, és eltűnt a folyosón.

Nem múlhatott el öt percnél több, hogy visszaérkezett. Belépett az ajtón, háta mögé dugta a kezét, aztán az úrhajósra

mosolygott.

- Na, ki szeret engem?

- Ide velem! - mondta izgatottan Scott. - Mit találtál?

- Hát nem sokat - ismerte be a lány. - Vagy nem is volt nála semmi, vagy azt is megsemmisítették... Mindenesetre csak ez maradt a fiókjában!

Scott a lány keze felé kapott, és kiragadta belőle a kemény papírlapot. Meg sem kellett fordítania, azonnal tudta, hogy mit tart a kezében. A kemény papírlap egy fénykép volt, amely közvetlenül az előtt készült, hogy a *Fóka II* elindult... S a képről az ötvenkét éves Vera mosolygott rá, elhízott arcából ki villogó, jóságos szemekkel.

Visszafelé már nem mert villamosra szállni. Saccolása szerint nem múlhatott el egy óránál több, hogy otthagya Verát, volt hát még elég ideje, hogy hazasétáljon. Különben is, úgy érezte, rettenetes szüksége van friss levegőre.

Fejét lehajtva bandukolt a széles sugárúton, és megpróbálta kideríteni, csak úgy elméleti alapon, hogy milyen év és hányadika lehet. Amikor nagyjából elkészült a meghatározással, odasomfordált egy újságpavilonhoz, és belesett a kitett újságokba. Pontosan egy évet tévedett.

Lassan továbbsétált, és megkísérelt visszaemlékezni rá, hogy kikkel is barátkozott akkoriban. A főiskolát elvégezte, méghozzá két évvel ezelőtt. Akkor hát most az Úrhajózási Kutatóban dolgozik, még a régi épületben, mint főmunkatárs... Nem, dehogy... Főmunkatárs csak három évvel később lett, amikor Eszter már megszületett. Tehát most még csak munkatárs... Mi a fészkes fenén dolgozhatott akkoriban, illetve éppen most. A napcellákon? Vagy arra csak később került sor? És kik voltak akkoriban a barátai? Itkonnen? Nem... Ő még akkor nem települt át Finnországból, vagy igen? Hát persze. Elsősorban is Hartmann

felügyelő, vagyis a jó öreg Hartmann zsarú... Aztán Davis. .. Persze. Davis már elvégezte a biológiai fakultást, és feltett szándéka volt tönkretenni az emberiséget valami undorító génátültetési manőverrel, amiből persze később nem lett semmi. Davis ma az Élettani Intézet professzora, a Nobel-díj várományosa... Azazhogymikor is? Ma? Ma a fenét. Akkor... később.

Aztán villámként csapott bele a gondolat. Matthias!

Persze, szegény Matthias. Hiszen együtt voltunk sülve-főve. Na és a lányok... És Liza. Szegény boldogtalan és később nagyon boldog Liza. Összerázkódott a gondolatra, ahogy visszaemlékezett Lizára, amint ott állt talpig feketében a sírszélén, de szemével már egyre Davist kereste. Aztán Katharina nagy jelenete az altatóval, öngyilkosság, gyomormosás, majd a második, a sikerült... Brrr!

Amikor felemelte a fejét, a házuk előtt állt. Nagyot sóhajtott, és fohászkodva emelte tekintetét a levert sarkú számtáblára, mintha tőle várt volna lelki vigaszt.

- Hátha én ezt megúszom, anélkül hogy nem kerülök vissza a zárt osztályra, akármi legyek... - suttogta, és megadóan elindult a lépcsőn felfelé.

Óvatosan végiglopakodott a sötét előszobán, és kinyitotta a hálószoba ajtaját. Vera, kezében könyvvel, a rekamién feküdt, mintha azóta fel sem kelt volna. Ahogy azonban arcát Scottra emelte, volt a szemeiben valami, ami nem tetszett az úrhajósnak.

Vera felkönyökölt, letette a könyvet, és közömbösen megkérdezte:

- Kibeszélgettétek magatokat?

Már-már bólintani akart, és hazudni valami jó nagyot, amikor egyszerre csak megérezte a veszélyt. Maga sem tudta volna

megmondani, hogy miért, de megrázta a fejét.

-Nem... Hiába mentem. Nem volt ott.

- Hát hol beszéltétek meg, hogy találkoztok? Scott agyában gyorsan kergették egymást a gondolatok. Hol a fészkes fenében szoktunk találkozni?

- Hát... A Szarvasbogár kávéház előtt... Vera meghökkent.

- Hol?

- A Szarvasbogár... - nyögte Scott, majd megállt, és a levegőbe meredt. Úristen? Mikor is nyitották meg a Szarvasbogárt?

- Szarvasbogár? Az meg mi az isten? -Hát...

Ebben a pillanatban harsány nevetés hallatszott a nappali szoba felől, és egy magas, sovány, kefehajú fiatalember tántorgott be az ajtón. Oldalát fogta nevetésben, és vékony arca szinte eltorzult az erőlködéstől, hogy egyenesen tartsa magát.

- Hát ez csodálatos lebukás, nem mondom... Ide figyelj, Scott! Én is csalom a feleségem, de esküszöm, hogy százszor ügyesebben, mint te... Beiratkozhatnál hozzám szemináriumra...

- Na és, sikerül? - kérdezte savanyúan Scott. A kefehajú abbahagyta a röhögést.

- Egy fenét! - és legyintett. - Akárhogyan is ügyeskedek, mindig rájön. Én mondom, Scott, jobb, ha az ember bevall mindent. Az asszonyokat nem lehet átrázni.

- De hát én...

Vera erre felemelte a kezét, miközben hangjában parányi ingerültség bujkált.

- Mielőtt végleg belekeverednél, kedves úrhajósom, kénytelen vagyok figyelmeztetni, hogy Warren már két hete nincs a városban, Szarvasbogár nevű kávéház pedig egyáltalán nincsen. Hát akkor, ha úgy gondolod, folytasd...

Glenn Scott erre taktikát változtatott.

- Szükségem van egy kis kikapcsolódásra - nyögte, és

igyekezett szánalmat kelteni maga iránt.

Ekkor egy fekete, kontyos női fej bukkant fel a nappali szoba ajtajában.

- Meg egy kis bunyóra, mi?

Scott érezte, hogy ismét kezdi elveszíteni lába alól a talajt.

- Bunyóra?

Erre ismét röhögés támadt, de most már egy egész kórus, majd a nappali szobából fiatalemberek és vidám arcú lányok nyomakodtak a hálószobába. Vera is elnevette magát, ledobta a könyvet, és Scottra vetette magát.

- Kikaparom a szemedet, úrhajósom! Hát hiába ígérted meg, hogy nincs többé az az átkozott bokszmeccs, csak én? Hát ide süllyedt a házasságunk, hogy arra a szerencsétlen Warrenre hivatkozol, ha bunyóra akarsz lógni, mi?

Játékosan megkarmolta az úrhajós arcát, és belebokszolt az oldalába.

- Helló! - mondta Scott a tömegnek, és lázasan kutatott az emlékezetében: „A kefehajú Hartmann felügyelő, azaz Hartmann... ez itt Davis... ez pedig... Atyaúristen, ne hagyj el... a halott Matthias, szegény Matthias...”

- Na, hogy a lebukás ilyen szépen megtörtént, semmi akadály nincs, hogy rátérjünk a zsugára - mondta a fekete hajú Liza. - Már egy hete viszket a tenyerünk Katharinával, hogy visszanyerjük a múlt vasárnapi húszasunkat. Igaz, Kat?

A vékony, vörös hajú asszony bólíntott, odalépett Scotthoz, és megszaglászta. Aztán Vera felé fordult tréfásan komoly arccal.

-Te, Verus... Én ezen a pasason a bokszkesztyű szagát érzem... Istenemre mondom, kórház és valami istenverte párfóm szaga keveredik rajta...

Egyedül csak Vera vette észre, hogy Scott enyhén összerázkódik, és önkéntelen mozdulatot tesz a kezével.

Az asszony nem tudta mire vélni a dolgot, de megérezte, hogy nem vinne sehova sem férje faggatása. El sem tudta képzelni, hogy Scott megcsalja, talán van valami szerencsétlen kis titka, amit szégyell bevallani a többiek előtt, összecsapta hát a tenyerét, és a másik szoba felé kezdte terelni a társaságot.

- Gyerünk, fiúk, gyerünk, lányok! Kihív a kártya!

A következő két, két és fél órában Glenn Scott kétségbeesett kísérletet tett, hogy visszaszerezze néhány évtizeddel ezelőtt örökre semmivé lett kártyatudását. Egymás után követte el a nagyobbnál is nagyobb baklövéseket: a többiek hol nevettek, hol pedig bosszankodtak. S amikor aztán valamilyen lehetetlen helyzetbe beütött a treff bubival, és még azt sem volt hajlandó megmagyarázni, hogy miért követte el ezt a nyilvánvaló állatságot, Katharina, aki a partnere volt, indulatosan az asztalra csapta a kártyáit.

- Hát ez ma nem megy;.. Én nem tudom, Scott, hogy hol a fenében voltál egész délelőtt, de hogy sikereid voltak, az biztos... Akinek a kártyában nincs szerencséje... Na de hagyjuk, ott egyen meg a fene!

Glenn büntudatosan a vállai közé húzta a fejét, és igyekezett visszaemlékezni erre az istenverte játékra. Csak azt nem értette, hogyan tudott annak idején éjszakákon keresztül nyugodtan ülni, és ezeket a színes lapocskákat verdesni az asztal fájához. Megáll az ész!

Azon vette észre magát, hogy tekintete mindegyre találkozik barátai meglepett pillantásával, és érezte, hogy a verejtékcseppek újra kiütnek a homlokán. Már-már azon volt, hogy rosszulletet mímél, amikor Hartmann egyszerre csak eltolta maga elől a kártyacsomagot.

- Bocsássatok meg, fiúk, lányok, de ma nekem sincs türelmem az egészhez... Igaza van Katharinának, Scottnak sincs ott az

esze... Tudja a fene, lehet, hogy a levegőben van valami. Reggel hallottam az orvosmeteorológusok felhívását, hogy növekszik a légkör elektromos feszültsége, plusz ehhez hozzájönnek a mágneses akármicsodák s a többi. Gyakorlatilag jobb lenne ágyba bújni, és fejünkre húzni a lepedőt, hacsak ezek a mágneses hullámok meg nem találnak ott is... Hagyjuk hát abba, jó?

- És a húzasom? - horkant fel Liza.

- Majd visszanyered jövő vasárnap - mondta megkönnyebbülten Vera, akinek szinte pokoli szenvedés volt látni Scott kétségbeesett vergődését. Mi a csoda történhetett vele? Hiszen tegnap még éppen olyan normális volt, mint bármikor. Valóban... Csak nem ezek a mágneses hullámok hülyéskednek éppen az ő férjével?

Arra rezzent fel, hogy Katharina a másik szoba felé tereli a férfiakat.

- Menjetek csak isten hírével! Jaj de nagyon fogtok hiányozni... Majd kopogunk, ha szexre lesz szükségünk - ezzel kitoloncolta őket, és becsukta mögöttük az ajtót. - Na végre... Legalább jól kibeszélgethetjük magunkat. Hanem ez a te férjed igazán megéri a pénzét. Néha olyan furcsán tud viselkedni, mintha nem is ő lenne, hanem valaki más, aki egyszerűen belebújt a bőrébe...

És az úrhajós felesége nem tudta volna megmagyarázni, hogy miért borzongott bele barátnője könnyedén odavetett szavaiba.

A férfiak letelepedtek a rekamiék szélére, egyedül csak Matthiasnak jutott karosszék.

- Talán... inni kellene valamit - javasolta habozva Glenn.

-Nem talán, hanem biztosan - dörmögte Hartmann, és parancsoló mozdulattal a konyha felé mutatott. - Hát miért van az embernek hűtőszekrénye, mi? Hogy megvendégelje belőle a barátait... Főleg, ha azok tettek is bele valamit. Jaj, és ne feledkezz

meg a jégről. Mars, kisapám!

Glenn Scott eltűnt a konyhában, kinyitotta a hűtőszekrényt, és kiemelte belőle az alaposan lehűlt pálinkásüveget. Lezsavarta róla a selyempapírt, és elhúzta a száját, amikor az ősrégi, olcsó márkát meglátta. „Atyaúristen! Hogy tudtam én valaha ezt a szörnyűséget inni?” Aztán előkészített mindent: poharakat, tálcát, jeget, és az egészet bevitte a szobába. Rátette a rekamié közepére, majd mint jó házigazdához illik, koccintásra emelte a poharát.

- Hát akkor, egészségünkre!

- Le vele! - bömbölték a többiek, és fenéig itták a poharukat.

Glenn csak bámulta a sajtját, és furcsa képet vágott, amikor az orrába kúszott a méregerős pálinka kellemetlen illata.

- Hát ezzel meg mi a fene történt? - hallotta egyszerre csak Davis hangját. - Ez bedilizett... Nézzétek! Még csak bele se szagolt a poharába...

Glenn Scott gyors, bocsánatkérő mosollyal egyetlen hajtással leküldte az italt. Szinte várta, hogy valami jóvátehetetlen történik vele, hiszen az utóbbi időben gyakran előfordult, hogy még a nem túlságosan erős zölddió koktél is kifelé igyekezett belőle... Az utóbbi időben? Most azonban jóleső érzéssel tapasztalta, hogy a pálinka kellemesen melegíti a gyomrát, és esze ágában sincs helyet változtatni.

Ekkor Davis kényelmesen keresztbe tette a lábát, és összeráncolta a szemöldökét.

- Hát akkor, várjuk a vallomást!

Scott nyugtalanul összerezsent, hiszen kétség sem lehetett hozzá, hogy a felhívás egyes-egyedül őneki szólt.

- Milyen vallomást? - kérdezte, csak hogy időt nyerjen.

Davis mézédeseen elmosolyodott. Édes öregem, nem tegnap óta ismerjük egymást... Mondhatnám, hogy úgy, mint a tenyerünket... Nem versz át bennünket, pajtikám... S attól tartok,

hogy a többieket, de főképpen Verát sem. S itt mindjárt fel is hívnám, pajtikám, a figyelmedet az óvatosságra. A csajozás csak az olyan lelkiismeretlen és dörzsölt csirkefogóknak való, mint Hartmann és én!

- Kösz - mondta Hartmann.

- De ahhoz fapofa kell. Te meg, apuskám, olyan vagy, mint a nyitott könyv. Úgy viselkedsz, hogy talán az is jobb lenne, ha mindent őszintén és töredelmesen bevallanál Verának...

-Nincs mit bevallanom - rázta a fejét konokul Scott.

- Jaj, dehogy nics - mondta kényeskedve Matthias. - Attól tartok, hogy mindjárt meg is teszed a vallomásodat. Felhívom a figyelmedet, hogy a BTK ilyen és ilyen cikkelye értelmében minden szavad ellened fordítható a tárgyaláson. Hát akkor beszélj! Előre is mondom, hogy én felmentelek... Kezdd már el!

Scott újra töltött a poharakba, aztán meg sem várva a többieket, leöntötte a pálinkát. Érezte, hogy könnyű köd ereszkedik az agyára, és az alkohol megoldja a nyelvét.

- Hát jó - mondta fáradtan. - Úgysem hisztek majd nekem...

- Az a mi dolgunk. A tiéd csak a töredelmes vallomás,

- Hát jó - mondta még egyszer Scott. - Mondjátok, miben látni rajtam, hogy furcsán viselkedek?

Matthias hátradőlt a karosszékében, és vidáman felnevetett.

- Még kérded? Hát először is, lebuksz vasárnap délelőtt azzal a kutyaütő szöveggel, hogy Warrennal van találkozód, amikor Warren már két hete nincs a városban, azt meg elfelejted, hogy ebéd utánra beszéltük meg a kártyapartit... Azonkívül a vak is látja, hogy valami nincs rendben az agyadban. Úgy zsugázol, mint egy kezdő... Mintha legalább húsz éve nem játszottál volna. És különben is. Egész lényedből árad valami megfontoltság... Mintha évtizedeket öregedtél volna az elmúlt hét alatt, pajtás. Valahogy megfontoltabb lettél, vagy mi a fene...

- Őrülnék tartotok? - kérdezte kíváncsian Scott. Matthias csak legyintett.

- Rendben van - mondta Scott. - Elmondok mindent, de garantálom, hogy egy szót sem fogtok elhinni az egészből...

- Jól fejlett képzelőerőm van - biztatta Hartmann.

- Rólam meg meg lehetne mintázni a hiszékenység szobrát - nevetett Davis.

- Egyetlen kívánságom van csak - mondta Scott, és harmadszor is öntött a poharakba.

- Éspedig?

-Amíg én magam nem adok rá engedélyt, soha senkinek nem szóltok egyetlen szót sem arról vagy azzal kapcsolatban, amit most hallotok. Még nekik sem - és a csukott ajtó felé mutatott.

- Oké - mondta Matthias.

- Csatlakozom az előttem szólóhoz - morogta Davis.

- Én is - tárta szét a karját Hartmann.

- Hát akkor, nem maradt más hátra, mint hogy szépen elkezdjem hihetetlen mesémet - morogta Scott.

- Bizony nem - így Hartmann.

- Akkor hát - emelte fel hirtelen a fejét az úrhajós - képzeljétek el, hogy mesét hallotok... És a meséljen nem nagyon illik belebeszélni. Csak ha a mesélő kérdez... Oké?

- Oké - mondta Hartmann.

- 2127 nyarat írjuk.

- Tehát mese a jövőből - dőlt hátra kényelmesebben a karosszékében Matthias.

Úgy van. Mese a jövőből. És az eleje éppen veled kapcsolatos... Nocsak...

-2126 tavaszán nagyjából fény derült az LX-2-es négyzet fura viselkedésére. Ugyanis...

Ekkor váratlan dolog történt. Matthias elsápadt, felpattant a

székről, és tántorgó léptekkel elindult a csukott ajtó felé, ahonnan hangos női kacagás szűrődött feléjük. Ahogy felállt vagy inkább felugrott, nyakkendője félrecsúszott, haja felborzolódott, és kezét fenyegetően az ajtó felé rázta.

- Hát ezt azért nem gondoltam volna... Sejtettem, hogy egy rohadt dög, de ezt azért mégsem gondoltam volna!

Glenn Scottot is meglepte Matthias viselkedése, de mielőtt még bármit is mondhatott volna, Davis felpattant, és Matthias után vetette magát. Megragadta kabátja végét, és visszarántotta, éppen akkor, amikor az be akart törni a másik szobába.

- Állj meg, te hülye! Mi a fene ütött beléd?

- Elárulta a négyzetemet... Megverem vagy megölöm. .. Engedj, mielőtt még...

Ekkor már Hartmann is Matthias mellett állt, és egyesült erővel visszanyomták a karosszékbe. Hartmann töltött a pálinkából, s mint a hisztériás gyereket szokták jeges vízzel, megitatta a csillagászt.

- Nesze, hogy a fene essen beléd... Milyen négyzetedet árultak el? És kicsoda?

- Liza... - nyögte Matthias, miközben egyetlen hajtásra kiitta a pálinkát. - Nem tudott róla senki, csak Liza... Pedig hogy kértem rá, hogy fogja be a száját! És én állat, még róla akartam elnevezni!

- Hát ebből én egy szót sem értek - mondta Davis, és homlokát ráncolva visszaroskadt a rekamiéra. - Milyen négyzetről van szó?

- Ó, a fene egyen meg, hát nem érted? - nyögte Matthias. - Felfedeztem egy furcsa akármit a világűrben. Se nem csillag, se nem bolygó, se nem köd, se nem üstökös, se nem akármi. Nem is fekete lyuk. Egy pacni. Olyan, mint egy négyzet alakú tintafolt. Feketének fekete... csak mégsem fekete lyuk. Szükséges bővebben elmagyaráznom?

- Egyelőre nem - morogta Hartmann, akiből kitört az őrmester.

- Mondd csak tovább.

- Mi a nyavalyát mondjak? Felfedeztem ezt a pacnit, és a kordináták után elneveztem LX-2-es négyzetek. Csak úgy magamban... És én marha, még ebből akartam disszertációt írni!

- Tovább!

- Mit tovább? Aztán nem tudtam tartani a pofám, és elmondtam Lizának... Ti még soha nem voltatok így? Ha rám néz, beszélnem kell. És én beszéltem, de esküszöm, utoljára!

Végre Scott is szóhoz juthatott:

- Állj meg, Matthias! Mielőtt még felpofoznád a feleséged, emlékeztetlek rá, hogy a történet a jövőben játszódik. Akkor már mindenki tud a dolgról, annál is inkább, mert... Nos egy esemény kapcsán mindenki értesült róla, hogy az utóbbi hm... időkben mivel foglalkoztál...

- Miféle esemény? - kérdezte még mindig dühöngve Matthias.

- Erről majd később... Folytathatom?

Matthias azonban nem adta fel.

-Ne beszélj itt nekem hülyeségeket! Azt hiszed, beveszem ezt a maszlagot? Nem engedem magam hintába ültetni... Ég a pofámról a bőr, hogy ez a hülye tyúk kicsalja az ágyban a dolgaimat, aztán meg felkel, és azon nyomban kipofázza... Mindannyian tudtátok már?

- Esküszöm, hogy egy szót sem hallottam semmilyen négyzetről - emelte fel a kezét komoran Hartmann.

- Én sem - bólintott Davis.

- Akkor nyilván csak Verának mondta el... Hogy a fene essen belé... Fiúk, ha még más nem tudja, ugye köztünk marad?

Davis arca komor maradt, mintha meg sem hallotta volna Matthias rimánkodását. Scottra nézett, aztán halkán csak ennyit mondott:

- Folytasd, Glenn!

Az úrhajós megrezzent, és összeráncolta a homlokát.

- Ja, igen... Szóval azon a tavaszon fény derült az LX-2-es négyzet furcsa viselkedésére...

- Röhögöm kell - dühöngött még mindig Matthias.

- Matthias disszertációjából és még... szóval néhány mások által vezetett disszertációjából kiderült, hogy ebben a négyzetben semmiféle asztrodinamikai törvény nem érvényes... És tulajdonképpen semmi természettudományi törvény. Se vonzás, se taszítás, se színekép, se semmi.

- Nekem mondd? - dűnnyögte Matthias.

- Egyszerűen felfedeztek valamit, amiről gyanították, hogy az abszolút semmi.

- Micsoda? - kérdezte Hartmann.

- Az abszolút semmi. Ahol nincs semmi... Se idő, se tér, se törvények... Csak a nagy semmi.

- A nirvána - bólintott Hartmann.

- Dehogyan a nirvána... A nirvánában a nirvána van. Legalábbis valaminek kell lenni, ha a lelkek oda igyekeznek... Ha feloldódnak benne. Mert csak valamiben lehet feloldódni, a semmiben nem...

- Hát ez nekem magas - mondta Hartmann.

- Mindegy. Adva van egy furcsán viselkedő objektum... Illetve nem is objektum, mert a semmi nem lehet objektum, de az egyszerűség kedvéért mégis nevezzük csak így. Egyszerűen, azon a tavaszon fellőtték az első úrszondát az LX-2-es négyzetbe.

- Röhögöm kell - morogta még mindig keserűen Matthias.

- Na és... mi történt vele? - kérdezte előrehajolva Davis.

- Amit várni lehetett. Eltűnt örökre... De a jelekből érdekes következtetéseket vontak le.

- Milyen jelekből?

- Ez most messzire vezetne - hárította el a kérdést Scott. -

Akkor már több százan figyelték a szonda útját. S az adott jelekből és a szonda eltűnésének körülményeiből arra következtettek, hogy a fekete pacni valamiféle kapu...

Matthias láthatóan megnyugodott, és egyre nagyobb érdeklődéssel hallgatta Scott szavait. Aztán egyszerre csak izgalom csillant meg a szemében.

- Kapu? Hová?

- Valahová - mondta Scott. - Valahová, talán egy másik világegyetembe...

- Másik világegyetembe?

- Oda. Egy olyan világegyetembe, amely nem olyan, mint ez, a miénk. Amit talán emberi aggyal fel sem lehet fogni, vagy pláne megismerni... A mi agyunkat ugyanis erre a világegyetemre konstruálták. Értitek?

- Egy szót sem - morogta Hartmann.

- Folytasd! - tördelte az ujjait Davis. - Folytasd!

- Tehát feltételezték, hogy létezik egy másik világegyetem, az LX-2-es négyzet mögött... Ahol az olyan fogalmak, mint anyag, antianyag, tér, idő, valami, semmi, teljességgel használhatatlanok. Ahol nincs élő vagy élettelen, nincs valami, és talán még semmi sincs... Egyszóval egy másik világegyetem.

- Filozófiai problémának sem utolsó - mondta Davis.

-Akkor azonban a probléma még merőben gyakorlati volt. A szonda eltűnése után ugyanis elhatározták, hogy felküldenek egy emberek irányította űrhajót, természetesen önkéntesekkel. Akik körülnéznek odafenn vagy odalenn, a fekete pacniban.

- De hiszen ez lehetetlen - mondta fölényesen Hartmann. - A Hivatal semmi körülmények között nem adna rá engedélyt!

- Harminc év múlva nem lesz Hivatal! - csattant fel Scott. - Hagyjatok már... Egyszóval kiválasztottak egy antianyag-űrhajót, a *Fóka-II-t*. A legénység önkéntesekből állt. Tíztagú személyzet...

- És persze te voltál a parancsnoka - mondta Matthias gúnyosan.

-Igen - felelte csendesen Scott. - Én voltam a parancsnoka.

Rövid csend ereszkedett a szobára. Hartmann Davisre pillantott, és látta, hogy a biológusnak remegnek az ujjai, amint a pohárért nyúl.

- Ez akkor annyit jelent...

- Várj! Még nincs vége - mondta Scott, és megtörölte izzadó homlokát. - A *Fóka-II* 2127 nyarán indult. A legénység, rajtam kívül, Itkonnen, Stravinszki...

- Müller, Radev... - folytatta Davis.

Glenn Scott eltátotta a száját, és olyan erővel szorította meg a poharát, hogy szinte belefehéredtek az ujjai.

-Honnan... tudod?

Davis felnevetett, furcsa, rövid és száraz nevetéssel.

- Ha valakinek csodálkoznia kell, akkor az elsősorban én vagyok. Ugyanis elkezdted sorolni az első évfolyamos hallgatóimat, akiket egy hónappal ezelőtt vettünk fel a főiskolára. Van közöttük öt, akik sülve-főve együtt járnak, dolgozataikat is együtt írják, és arról álmodoznak, hogy együtt csinálnak majd nagy dolgokat... Persze ebben nincsen semmi rendkívüli, nagyjából minden normális diák így gondolkodik...

Csak azt áruld el, honnan a pokolból ismered te a hallgatóimat?

- Egyet kihagytunk az ötből - mondta szinte vidáman Scott. - Talán Walder?

- Úgy van. Ő az ötödik.

- Nos hát... Ők öten és még négy másik repültek velem a *Fóka-II* fedélzetén az LX-2-es pacni felé.

- Ide figyelj, Scott! - mondta ekkor lassan Matthias. - Kezd nekem itt valami nagyon-nagyon nem tetszeni. Először is, így

vagy úgy, kicsalod a legféltettebb titkomat Lizából, azután meg megismerkedsz Davis hallgatóival. Mire megy a játék, Glenn?

- Játék? - csóválta a fejét az úrhajós. - De talán jobb, ha folytatom... 2127 augusztusában rajtolt a *Fóka-II*. Én akkor pontosan 56 éves voltam.

- Na, neee - mosolygott Hartmann.

- Egy darabig nem is volt semmi furcsa az utazásban. Mindenki tette a magáét, és végeztük a megfigyeléseinket. Két hónap múlva, október végén értük el az ismeretlen négyzet, vagyis a pacni szélét. Emlékszem, este volt, legalábbis földi idő szerint. Vacsorához ültünk éppen, amikor a *Fóka-II* rázkódni kezdett. Csendesen, nyugodtan, mintha csak egy mozgólépcső indult volna meg alattunk. Ez volt az utolsó, amire vissza tudok emlékezni. Illetve arra, hogy Itkonnen még rám mosolygott, és mondott valamit. Azután már nem emlékszem semmire...

- Hm! - morogta Hartmann. - Folytasd!

- Amikor magamhoz tértem, kórházban feküdtem, egy rácsos szobában... Napokig tartott, amíg összeszedtem magam. Szerencsére nem nagyon nyitottam ki a számat, mert még örökre a dilisek közé zártak volna. Így is pofázhattam azért valamit, hogy mit, arra nem emlékszem, mert amikor végérvényesen magamhoz tértem, bolondok között feküdtem, egy rácsos ablakú szobában. Alig tudtam meglépni...

- És ízé... hogy kerültél a szobába?

- Ezt tán az orvosok tudnák megmondani. Annyi biztosnak látszik, hogy valaki megtalált az űrben... Űrhajó nélkül lebegtem, szkafanderben, mint Mohamed koporsója. Lehoztak és bedugtak a bolondokhoz, és biztosan nem is alaptalanul... Nyilván az idegösszeomlás biztos jeleit mutattam. Hát ennyi az egész...

Matthias megvonta a vállát, Davis pedig rossz szokásához híven az ujjait tördelte, szótlánul. Egyedül Hartmann mert

megszólalni:

- Azért valamit nem értek. Énvelem lehet viccelni. De azért... A fenébe is! - tört ki végül. - Ha igaz lenne, amit mondtál, most egy öregember ülne velem szemben. - Ne izélj, Glenn... Huszonöt éves vagy, akárcsak én. És nem ötvenöt. Nem dolgoztál túl sokat az utóbbi időben?

- Ötvenhat voltam, amikor visszatértem - mondta Glenn, aztán néhány szóval elmesélte a történeteket, mindent, ami azután esett meg vele, hogy átmászott a kórház kerítésén.

Matthias volt az első, aki végleg elvesztette a türelmét. Egyszerre csak felállt, és felkapta a zakóját.

-Hát nekem ebből elég - mondta mogorván. -Lehet, hogy te jól szórakozol, de engem ne tégy bolonddá. Már azzal elszírod az ember vasárnapját, hogy úgy zsugázol, mint egy kezdő. Aztán, ki tudja honnan és kitől, ezt most ne is firtassuk, rájössz a legféltettebb titkomra, és kipofázod. Ráadásul ezt a gyerekes hülyeséget akarod beadni nekem. Nem tudom, hogy ti is benne vagytok-e a buliban - fordult Hartmann és Davis felé. - Ha igen, gratulálok. Csak arra lennék kíváncsi, valóban olyan szellemesnek hiszitek ezt az egészet?

- Na, ne izélj, Matthias! - próbálta visszatartani a csillagászt Hartmann.

- Hagyjál, a fenébe is, hiszen nem vagyunk gyerekek! És egy szóval se mondtam, hogy valami visszavonhatatlan történt. A mai nap nem jött össze, és kész. Majd ha kiheveritek ezt az ostobaságot, újra összejövünk. Különben úgy is színházba készültünk Lizával.

Amikor Liza és Matthias mögött becsukódott az ajtó, hosszú csend ereszkedett a szobára. Arra riadtak csak fel, hogy Vera beoldalog az ajtón, és Scott elé áll.

- összevesztetek?

- Ühüm - morogta Scott, mert még mindig ez tűnt a legegyszerűbbnek.

- Marhák - mondta csendesen Vera, és visszament Katharinához.

Scott szeme óvatosan végigfutott a másik kettőn. Davis zavartan az ujjait tördelte, és pillantását a szőnyegre szegezte. Hartmann az orrát simogatta, és láthatóan erősen gondolkodott. Aztán egyszerre csak felemelte a fejét.

- Jó. Fogadjuk el, hogy minden úgy történt, ahogy mondod... De valami tárgyi bizonyítékod csak van... erre az izé... egészre. Nem létezik, hogy az utolsó huszonöt évből ne maradt volna valamid. Egy kis szegecske vagy akármi a... jövőből! Glenn Scott megingatta a fejét.

Az úrhajó elpusztult, vagy egyszerűen nem tudom, mi lett vele. A ruháimat meg elküldték a kórház megsemmisítőjébe. Nem maradt semmi... azazhoggy...

Azazhoggy?

Igen. Valami mégis maradt - mondta felvillanyozódva, és a rekamié oldalára hajított zakójához lépett. Kihúzta a belső zsebéből a fényképet, és Hartmann felé tartotta.

A rendőr őrmester kinyújtotta a kezét, és éppen úgy fogta meg a képet, mintha csak veszélyes bűnjel lett volna. Óvatosan az oldalát csíptette az ujjai közé, nehogy lenyomatot hagyjon fényes felületén.

- Hm! - mondta, miután alaposan megvizsgálta. -Egészen érdekes kép. Valami furcsa emulzióval készülhetett. .. Érdekes. Ilyet még sohasem láttam. Külföldi?

- Nézd meg a hátulját! - javasolta Scott. Hartmann megfordította a képet, ahol a készítő cég pecsétje látszott.

- Galaktika Fotószalon - olvasta. - Az meg hol a fenében van?

- Ma még sehol - mondta Glenn. - Majd csak lesz. Ügy húsz év múlva.

- Értem - morogta Hartmann, és újra a képet kezdte vizsgálgatni. - És kit ábrázol, ha szabad kérdeznem?

- Találd ki! - mondta Scott.

Hartmann forgatta, nézegette a képet, majd elhúzta a száját.

- Ha szabad asszociálnom...

Ekkor Davis kivette Hartmann kezéből, és rövid pillantást vetett rá. Aztán letette az asztalra, és csak ennyit mondott:

- Verát.

Hartmann megmerevedett.

- Megőrültél? Ez az öregasszony? Hiszen legalább hatvanéves... és csupa ránc meg táská az arca.

- Az öreg Verát - mondta csendesen Davis. Hartmann szinte kétségbeesetten nézett Scotttra. Az úrhajós szelíden bólintott.

- Davisnek igaza van. A képen valóban Vera látható. Az öreg Vera, ahogy mondjátok... Csak hát nem hatvanéves, hanem ötvenöt... Tudjátok, Eszter születése és a másik gyerek, akit elvetélt, ilyen nyomokat hagytak rajta...

- Eszter? Ki a fene az az Eszter?

- Hát a lányunk. Eszter lányunk. Most már főiskolai hallgató. Illetve az volt, amikor elindult a *Fóka-II*.

Hartmann a fejéhez kapott.

- Hát ez nem igaz!!! Ha valaki elmesélné, leköpném és otthagynám... Mondd, Scott, nem vagy te valóban őrült... Vagy esetleg én?

- Nem, Hartmann - mondta nyugodtan Scott. -Egyikünk sem őrült.

Ekkor a többnyire csak hallgató Davis is felemelkedett, és a zakójáért nyúlt.

- Azt hiszem, Scottnak igaza van. Sajnos, egyikünk sem őrült.

Amíg Glenn Scott másnap reggel munkahelyére, az Űrhajózási Intézetbe készülődött, Davis és Hartmann a Vörös Törpe sugárút sarkán találkoztak egy hajnalban nyitó bisztróban.

- Nos? - kérdezte Davis izgatottan, amikor megpillantotta a feléje ügető rendőrt.

Hartmann magához intette a pincért, rendelt egy rumos kávé, aztán előrehajolt az asztal felett.

-Kapaszkodj csak az asztalba, Billy! - mondta Davisnek. - Ha nem vigyázol, hanyatt esel...

- Mi az isten van hát?! - türelmetlenkedett a biológus.

- Hát először is - kezdte Hartmann, és felemelte egyik ujját. - Bementem a kórházba, ahol a következőket derítettem ki. Három héttel ezelőtt a Vega mellett találtak egy pasast, aki az űrben lebegett. Hogy mióta és honnan, fogalmuk sincs. A *Titán* találta meg, de ők sem tudnak semmiről. A keresőkészülék embert jelzett, erre kimentek a mentők, és behúzták a *Titánba*. Élt, de nem tért magához... Lehozták a Földre, és bevitték az űrkórházba. Nem azért tették rács mögé, mert bolond volt, hiszen magához sem tért, hanem mert éjszakánként felkelt, mintha holdkóros lett volna, és sétafikálni kezdett a folyosókon... Erre rács mögé dugták, mert féltek, hogy ki talál esni az ablakon.

- És... mit mondtak, mennyi idős lehetett?

- Olyan hatvan körül... De semmiféle papír nem volt nála... Egyedül egy fénykép...

- Fénykép - suttogta Davis.

- Igen. Csak egy fénykép.

- Folytasd, Hartmann!

- A pasas tegnap eltűnt... Azt mondják, stikában magához tért, vagy a nővérek nem jelentették, s kívájer az amúgy is rozsdás vasrácsot a kanala nyelével. Aztán hipp-hopp! kivette a rácsot, és kimászott az ablakon. Egyszóval senki sem tudja, hogy hol van.

Egy másik beteg ruhájában szökött, mivel az övét megsemmisítették...

- És a fénykép?

- A fényképet eredetileg elvették tőle, és betették a megőrzőbe. De az is eltűnt. És ez talán az egyik legnagyobb rejtély. A megőrzőhöz ugyanis lehetetlen betegnek hozzáférni. A személyzet pedig nem tud semmiről.

- Akkor hogy kerülhetett Scotthoz a fénykép?

-Ezt talán tőle kellene megkérdeznünk. De van még valami sokkal érdekesebb is!

- Érdekesebb? - rázta hitetlenül a fejét Davis.

- Alighanem. Tegnapelőtt éjszaka ugyanis az egyik rendőröm, bizonyos Baker, felismerte Scottot a kórház kerítése mellett, jobban mondva, a kerítésnek támaszkodva, és Baker szerint vagy részeg volt, vagy kábítószeres hatás alatt állt. Felismerte, sőt beszélgetett is vele.

- Állj csak meg, Hartmann! - emelte fel az ujját Davis. - Itt nem stimmel valami. Ha az a pasas, akit lehoztak, hatvan év körüli volt, akkor hogy ismerhette fel az a...

- Baker...

- Az a Baker, mi?

Hartmann megdörzsölte az orrát.

- Baker azt mondja, hogy felismerte. Tény, hogy nagyon furcsán nézett ki. Valami óriási kabát meg nadrág volt rajta, melyekről kiderült, hogy egy szobatársától lopta, miután az övét nem találta. Ezenkívül úgy nézett ki, mint aki végignyalta az anyaföldet... Ez különben így is van, mert ahogy az ablakból kiugrott, beesett a frissen ásott kertbe... Szóval Baker azt mondja, hogy a pasas *úgy nézett ki*, mintha Scott lett volna. Érted? Lehet, hogy az ötvenöt éves, sárral bemocskolt Scottot látta Baker.

- Értem. Aztán?

-Semmi aztán. Az illető eltűnt, s mivel a kórház nem gyanakodott bűntényre, nem is értesített bennünket. .. Ebben, megjegyzem, igaza is van, hiszen naponta előfordul, hogy néhány beteg megunja a dicsőséget, és elhúzza a csíkot. Ha nem közveszélyes, a fene bánja.

- Akkor most mi lesz?

- Ezt én kérdem tőled... Amit tudtam, megtettem. Mit csinálhatnék még? És te? Te mire jutottál?

- Én? Alighanem semmire... Matthias még mindig állatira dühös, és alighanem piszokul összekapott Lizával. Egy kollégája szerint az a bizonyos fekete pacni valóban létezik, csak nem LX-2-nek hívják. Mivel a Skorpió felé van, Skorpió-négyzet a neve.

-Aha. Eszerint valóban Matthias nevezi majd el I X-2-nek.

- Lehet. Azonkívül természetesen semmiféle szondát vagy pláne emberrel hajtott űrhajót nem bocsátották fel e felé a pacni felé, annál is inkább, mivel meglétére is csak elméleti úton jöttek rá. A gyakorlat még nem igazolta, hogy valóban ott is van, ahol sejtik... Azután meg... Olyan nevű hajó, hogy *Fóka II*, nincs az űrflottában. Kész. Csókolom.

- Akkor most mi legyen?

- Ez valóban nagy kérdés... Induljunk ki először a legegyszerűbb feltételezésből...

- Éspedig?

- Válasszuk le a misztikumot az egészről. Vegyük azt, minden meggyőződésünk és a csatolt bizonyítékok ellenére, hogy az az ember, aki megszökött a kórházból, és Scott nem azonos. Érted?

- Értem hát. De honnan tudott Scott arról a másíkról?

- Ezzel most ne törődjünk... Valahogy megtudta és kész. Talán rokonok, és hasonlítanak egymásra, sőt biztosan, hiszen Baker esete ezt bizonyítja. Ez esetben Scott-tal valóban történt valami.

- Beteg?

-Kétségkívül. Tudathasadás vagy valami más, idegrendszeri probléma... Ebből pedig nagy baj lehet, ha nem teszünk valamit.

- Tehát?

- A legelső feladatunk, hogy Scottot megvizsgáltassuk egy neurológussal vagy neurobiológussal, akinek van érzéke a misztikához, és van fantáziája is.

- Oké. De van-e ilyen egyáltalán?

- Van hát... Legalábbis azt hiszem. Ez volt a fő dolgom, nem? Parker tizenegyre várja.

Hartmann elismerően füttyentett.

- A nagy Parker? Hogyan sikerült becserkészned?

- Nem volt könnyű. Minden összeköttetésemet igénybe kellett vennem... Elég az hozzá, hogy tizenegykor várja.

- Te is vele még?

- Hát persze. Nem hiszem, hogy egyedül elmenne Bár így sem vagyok még egészen biztos benne.

- Gondolod, hogy Parker a nyomára bukkan majd valaminek?

Davis megvonta a vállát.

- Ki tudja? Mindenesetre többet ért a dilisekhez, mint én.

Hartmann felemelkedett, majd elgondolkozva a levegőbe bámult.

- Te, Davis - mondta lassan -, és a fénykép? Davis széttárta a karját.

- Lehet montázs is, vagy retusált kép. Ha öregből lehet fiatal csinálni, akkor fiatalból is öreget, nem?

- Igen... De mi lenne az értelme?

- Ez a legnagyobb kérdés itt, Hartmann barátom -mondta Davis, miközben ő is felcihelődött. - Fején találtad a szöveget. Hogy enn,ek az *egészeknek* mi az értelme?

- Atyaúristen! - morogta Scott, amikor megpillantotta az

özönvíz előtti makettet, majd mellette a rajzasztalt a tervekkel. - Atyaúristen. Ezzel a vacakkal valamikor repülni lehetett? Szinte hihetetlen...

Akkor rezzent csak fel, amikor egy kopaszodó, alacsony férfi megkopogtatta a hátát. Helló! Szabad a bemenet? Helló! - morogta Scott elővigyázatosan, és végighaladt a kis emberen a tekintete. „Aha... Van den Berg... Hogy is hívták akkoriban? Igen... Azt szerette, ha csak egyszerűen főnöknek titulálják... Főnök! Úristen, micsoda marhaság!"

- Jó reggelt, főnök! - mondta mégis harsányan, és újra rámeresztette a szemét a maketre. - Csak azt érzem, hogy...

- Tetszik, mi? - kérdezte elégedetten Van den Berg. - Amíg maga a lábát lógázta az elmúlt héten, és úgy tett mintha vizsgáztatna, látja, mi sem loptuk az időt. Maga a tökéletesség, nem? - és büszkén végigsimított az úrhajó makettjén.

Scottban azonban már benn lapult az ördög. Bár tudta, hogy bölintania kellene, hiszen emlékezett rá, a főnökkel nem tanácsos összeakasztania senkinek sem a bajuszát, mégsem tudta megállni, - hogy a jövő nevében ne tegyen kritikai megjegyzéseket.

- Szépnek szép - mondta habozva. - Csak hát... A főnök simogató keze megtorpant a makett hátán.

- Csak hát? Mi az a csak hát?

- A zsilipkamra...

-A zsilipkamra? Mi a fészkes fenét akar maga a zsilipkamrától?

Scott tudta, hogy valami viccel talán még elüthetné a dolgot, de nem volt ereje megállni. Érezte, hogy valami félelmetes erő keríti a hatalmába: egyszerűen mondania kellett a véleményét.

- Nézze csak! - mondta türelmesen, és a maketre mutatott. - A zsilipkamra elhelyezése nem jó... Egyszerűen túl nagy. Elveszi a teret. Ha nem egyenesre, hanem íveltre készítenék... Látja? Izé...

főnök. Ha ívelt lenne, jelentősen megnövelnénk a hasznosítható térfogatot... Ehhez csak annyi kellene, hogy...

- Mennyi? - kérdezte ridegen Van den Berg.

- Tulajdonképpen át kellene tervezni az egészet.

- Hát akkor ide figyeljen, Scott! - mondta fenyegető élel a főnök. - Maga ugyebár első osztályú úrhajósnak készül. És ugyebár a főiskola továbbképzőjére jár, ahol állítólag úrhajótervezést is tanítanak. Ilyen állítólagosan tehetséges fickónak, mint maga... Nos hát, akkor ide süssön, nagyokos! Tudja, mi lesz abból, ha íveltre építjük a zsilipkamrárt?

-Tudom - válaszolta hangsúlyozott tisztelettel Scott. - Az úrhajó pörögni kezd, ha a sebesség... A főnök ekkor a plafon felé nyújtotta mindkét karját, mintha csak egy láthatatlan ellenfél előtt akarná megadni magát.

-Látja, látja édes, drága fiam! Hát persze hogy pörögni kezd, mint a ringliszék a múzeumban. Tudja maga ezt, kedvesem. Akkor meg mondja csak, mi a fészkes fenének veszi el már kora reggel a jókedvet, mi? Bejövök fütyürészve, erre találkozom magával, és mi történik? Elmegy az élettől a kedvem.

- Meg kell növelni a sebességet! Van den Berg kezei lehullottak.

- Micsodálni?

- Meg kell növelni a sebességet! Bizonyos sebesség felett nem fog pörögni... Végeztek... hm... bizonyos kísérleteket...

A főnök behunyta a szemét, végigsimította a homlokát, majd szinte kétségbeesetten kérdezte:

- Megnövelni a sebességet? Megnövelni? De mivel, gyöngyvirágom, mivel?

- Antianyaggal - morogta Scott.

A főnök kinyitotta a szemét, és látszott rajta, hogy most már komolyan aggódik.

- Nincs valami baja magának, édes fiam? Nem szédül, vagy valami?

-Antianyaggal. Olyan motorral kell hajtani, amelyben tökéletesen végbemegy az antianyag-reakció. És tökéletes hatásfokkal...

- Rendben van - mondta ekkor láthatóan erőt véve magán Van den Berg. - Rendben van... Ilyesmire már én is gondoltam. Nekem is vannak azért ötleteim, ha maguk hülyének is tartanak. Érti? És jobb, mint a maga antianyagmotorja... Sokkal jobb. És ha az ötletemet sikerülne megvalósítani, olyan íveltrel építhetnék a zsilipkamrát, amilyenre csak akarják.

- Az antianyagmotornál jobb hatásfokkal dolgozik valami? - kérdezte hitetlenül Scott. - Hiszen ez lehetetlen!

- De még mennyire lehetséges, de még mennyire az!

- És... mi hajtaná a motort?

- Nem hajtaná azt semmi... Húzná! Még hozzá kötőfékkal vagy istráanggal... Mit bámul úgy rám? Én se vagyok hülyébb, mint maga! Az egyik istrángba Illés próféta állna, neki már úgyis van. gyakorlata az égi utazásban, a másokban pedig az a próféta, akit maga akar... Na. Ezzel aztán megspórolhatjuk az antianyagot, és maximum mannára lesz csak szükségünk az ellátmányból, mert klasszikus műveltségem szerint a próféták mannat esznek... Na, isten vele, Scott! És ha van még valami jó ötlete, el ne felejtse felhívni videotelefonon. Akármilyen jutna az eszébe, ne törődjön semmivel, csak hívjon. Magának éjszaka is otthon vagyok! - ezzel gyengéden karjaiba vette a makettet, és kopogó léptekkel távozott.

A kora délutáni órákban futótűzként terjedt el a hír az intézetben, hogy az egyik új ember, Glenn Scott munkatárs, végérvényesen elfűrészelte magát Van den Bergnél.

Még nem volt tizenkét óra, amikor Davis felhívta Scottot.

- Helló, Glenn!

- Helló!

- Hogy vagy, Glenn?

- Erre vagy kíváncsi?

- Erre a fenét - mondta nevetve Davis, de erőltetettnek tűnt a nevetése. - Volna egy órácskád?

Scott összeráncolta a homlokát.

- Mire?

- Tudod, sokat gondolkoztam a tegnapi... Valami nem hagy nyugodni. Ezért kellene az az órácska.

- Rendben van, Davis - mondta rövid habozás után Scott. - Majd megpróbálok lelépni valahogy...

Amúgy is történt az előbb valami, ami alighanem azt jelenti, hogy fuccs a karrieremnek... De mindegy. Hol találkozunk?

- Azt hiszem, a legjobb lesz, ha odamegyek érted. Várjál lent a kapu előtt. Oké?

- Oké - mondta Scott.

Davis meg volt győződve, hogy kemény küzdelembe kerül majd, amíg legyőzi Scott ellenállását. Ha egyáltalán sikerül legyőznie. Óriási meglepetéssel nyugtázta azonban, hogy Scott semmiféle ellenállást nem tanúsít, sőt mintha kifejezetten kívánta volna a találkozást.

- Azt mondd, hogy pszichiáter? - kérdezte még egyszer Davist, amikor Parker irodája felé tartottak. - Ez annyit jelent, azt hiszed rólam, hogy bolond vagyok...

- Ugyan, Glenn - mentegetődött a biológus. - De lásd be, hogy nem hétköznapi esetről van szó... S hogy valójában mi is történt, annak felderítése a szakemberek dolga - azt viszont diszkréten elhallgatta, hogy Hartmann-nal együtt nyomozást is végeztek a

kórház környékén.

Amikor a gyorslift felfelé röpítette őket Parker irodájához, Scott egyre inkább gondolataiba mélyedt. Nekitámaszkodott a felvonó falának, és láthatóan megpróbált visszaemlékezni valamire.

- Segíthetek, Glenn? - kérdezte végül Davis, aki szeme sarkából figyelte az úrhajóst.

- Parker... Parker - morogta Scott tétován. - Rémlik valami... Nem tudod, min dolgozik most?

Davis széttárta a karját.

- Nem az én szakterületem... Alig van kapcsolatom a genetikával.

Scott arca azonban egyre jobban elkomorult, majd nagyot lélegzett, mintha rátalált volna a megoldásra.

- Mi az? Mi történt? - kérdezte nyugtalanul Davis.

Scott gyors, elhárító mozdulatot tett.

-Semmi... Semmi. Vagy majd később... Mintha emlékeznék valamire...

Három perccel később szemben ültek a világhírű pszichológus professzorral. Parker ősz hajú, hatalmas termetű ember volt, orrán aranykeretes szemüveg csillogott.

- Foglaljon csak, kérem, nyugodtan helyet - mondta mosolyogva az izgatott Scottnak. - Nem lesz semmiféle vizsgálat...

- Nyilván azt hiszi, hogy bolond vagyok - mondta feszélyezetten Scott. - Kétségkívül, bizonyos értelemben... az is vagyok.

Parker felnevetett.

-Maga megkönnyíti a helyzetemet, fiatalember. Tudja, nálunk van egy aranszabály. Aki normálisnak képzei magát, az biztosan sült bolond, aki viszont esküszik, hogy nem normális,

biztos, hogy az...

Scott kényszeredetten elmosolyodott.

- Biztosan hallotta már a történetemet. Parker bólintott.

- Természetesen. Különben nem is vállaltam volna, hogy találkozom magával... De, tudja, van egy másik arany szabályunk is. A betegnek magának kell elmondania a történetét, vagy a hm... képzeteit. Érti? Magától szeretném hallani.

- Kérem... Bár nem hiszem, hogy sok értelme lenne...

- Azt majd én döntöm el, fiatalember!

Scott erre részletesen elmesélt mindent, ami azután történt vele, hogy a *Fóka-II* elindult a fekete pacni felé. Bőven utalt az azt megelőző eseményekre is, arra a harminc évre, amelyet végigélt a start előtt.

Parker professzor egyetlenegyszer sem szólt közbe; rádiós végű ceruzájával apró köröcskéket rajzolt nyitott jegyzetfüzetébe, és látható figyelemmel hallgatta az úrhajós történetét.

Amikor Scott befejezte, és éppen az alig egy órája történt összeveszésével, Van den Berggel, nem hallatszott semmi más, csak Parker ceruzahegyének a sercegése.

Parker egyszerre csak felemelte a fejét.

- Tehát így állunk - mondta. - Ez pedig annyit jelentene, hogy önnel, kedves barátom, olyasmi történt, ami még senkivel, legalábbis tudomásom szerint, amióta a világ világ... Nézzük csak a dolgokat természettudományosan... Bár nem az én asztalom, azért mégiscsak konyítok valamit a fizikához. Eszerint, ugye, legalábbis elméletileg, elképzelhető, hogy az egyes idősíkok között átvezető időcsatornák vannak, amelyeken keresztül át lehet zuhanni egy másik idősíkba... Vegyük például azt a tulajdonságot, hogy valaki látja a jövőt. Kóklerség? Ki tudja... Néha lehetetlen bizonyítani, hiszen az illető valóban látja. Legalábbis a jövő egy vékony szeletét. Például Decsev esete...

Napra előre megmondta, hogy kivel mi történik a környezetében... Pedig ő vissza sem tért sehonnán, mint maga. Legalábbis nem emlékezett rá. Csak egyszerűen *tudta*, hogy mi fog történni. Persze elmondták szemfényvesztőnek, csirkefogónak, miegymásnak. Pedig aligha volt igazuk. Decsevnek egyszerűen megvolt a képessége, hogy egy ilyen időcsatornát valamiképpen felhasználjon. Értik? Ő maga nem ment át, de mint egy televízió, látta a dolgokat. A jövőt. Ön viszont, kedves barátom, teljes fizikai létében behullott egy ilyen csatornába, de nem a jövőbe esett, ha nem a múltba. Megőrizte saját személyét... bár , hogy egy időre megkettőződött. Érdekes, mindenesetre. Filozófiai problémának sem utolsó.

- Tehát hisz nekem? - kérdezte Scott előrehajolva, izgatottan.

Parker megrázta a fejét.

- Szó sincs róla. A dolog nem ilyen egyszerű. Ha maga bolond volna, rendkívül egyszerű lenne a helyzetem. Annyit mondanék csak, hogy igen, és maga megnyugodva eltávozna...

- Hát akkor?

- Ez az, amit még csak nem is sejtek. Felteszem, hogy nem tréfálok velem és a barátaival...

- Nézze, kérem! - kezdte ingerülten Scott. Parker csillapítóan emelte fel a kezét. -Nyugodjon meg, kérem. Dehogyan hiszem... ha tréfálokna, nyugodjék meg, már rájöttem volna. Aztán van itt még más lehetőség is...

- Más lehetőség?

- Hát persze, ön nem bolond, nem is viccel, hanem egyszerűen képzei vannak... Maga valóban átélt mindent a lelkében, amiről azt hiszi, hogy a valóságban is megtörtént. Lehet, hogy öt perc alatt. Olyan lehetett, mint egy álom. Soha nem álmodta még, hogy visszatért a gyermekkorba...? Hogy, mondjuk, matematikaérettségén ül, és nem tudja a tételét?

- De igen, csakhoggy...

- Csakhoggy ez nem egy egyszerű álom. Valami ismeretlen képzet... valahoggyan kapcsolatban áll azzal a bizonyos időzsákkal vagy folyosóval... Maga átálmodta magát a jövőbe!

Davis, aki eddig hallgatott, megköszörülte a torkát, és megszólalt:

- Ne feledkezzék meg, professzor, a tárgyi bizonyítékokról. ..

- Na igen - mondta Parker. - A tárgyi bizonyítékok. Nem tudom, hoggy mit gondoljak. Hinnem kellene, kedves Scott, hoggy maga visszajött a jövőből, de egyszerűen képtelen vagyok rá... Hacsak nem tár elém valami olyan bizonyítékot, amely... hát igen, amely meggyőz. Érti, kérem?

-Mire gondol, professzor? - kérdezte habozva Scott.

- Nézze, kedves... izé...

- Scott.

- Szóval, Scott úr... Maga azt állítja, hoggy harminc évet élt a jövőben. Legalábbis a mostani időhelyzetünkhöz viszonyított jövőben... Csak történt valami ez alatt a harminc év alatt? Ért engem?

- Azt hiszem, igen. Csakhoggy mit segít az rajtam, ha mondjuk, megjósolom, hoggy tíz év múlva kitör a háború két afrikai ország között? Hol van még az a tíz év múlva? Ön már úggysem tudja kontrollálni... - és Scott elharapva a mondatot, zavartan a földre sötötte a szemét.

Parker levette és megtörölgette a szemüvegét. Keze alig észrevehetően megremegett, de nem szólt egyetlen szót sem. Amikor befejezte a szemüvegtisztítást, halkan megszólalt:

Olyan eseményt nem tud mondani, amelyik... nos, amelyik a közeli napokban fog történni? Scott felvonta a vállát. Akkoriban nem tulajdonítottam nagy jelentőséget a dolgoknak, sőt tulajdonképpen még újságot is alig olvastam... És ön? Ön meg

tudná mondani, hogy mi történt a világban pontosan harminc évvel ezelőtt?

Parker mereven Scottra bámult.

- Nem hiszem - mondta lassan. - Nem hiszem... De Ön...Ön alighanem elhallgat valamit előttem.

- Kérem - mondta akkor Scott, és felemelkedett a székéből -, kérem, ne utazzék el!

Parker újra levette a szemüvegét, és elgondolkozva forgatni kezdte a kezében.

- Honnan tudja, hogy elutazom? Feleljen, kérem, honnan tudja?

- És ne utazzon el, professzor - mondta még egyszer

Scott, és furcsán izgatottnak látszott. - Fogadja meg a tanácsomat!

- Hé! - hördült fel akkor az eddig némán, szinte kívülről figyelő Davis. - Mi a csoda folyik itt? Micsoda utazásról van szó? És ki ne utazzon, hová?

Scott elhallgatott, és újra a földre bámult, csak a szája sarka rándult meg néha-néha.

- Milyen utazásról van itt szó, Glenn? - erőszakoskodott Davis. - Esküszöm, egy szót sem értek az egészről!

- Mindjárt meg fog érteni mindent - mondta nyugodtan Parker. - Ugyanis holnap reggel elutazom... méghozzá Indonéziába. Mondhatnám úgy is, hogy titkos küldetésben, ha titokzatos akarnék lenni. De inkább arról van szó, hogy megállapodást készülünk kötni az indonéz kormánnyal bizonyos közös kutatások ügyében. Tudják, hányan tudnak az utazásomról?

- Fogalmam sincs - mondta Davis.

- Magukkal együtt kilencen... És kizárt dolog, hogy bármelyiküktől is kiszivárgott volna. Teljességgel lehetetlen...

Akkor már csak az a kérdés, hogy honnan tud ön az utamról, Glenn Scott úrhajós? Ez már nem játék, és nem is utópikus utazgatás a jövőben!

Scott összehúzta a szemöldökét, de nem nyitotta ki a száját.

- Beszélj már, a jó istenit neki, Glenn, mert a végén még becsuknak bennünket! A fene egye meg, ha tudtam volna!

- Nos? - sürgette Parker.

- Nem lehetne valami más bizonyítékot? - kérdezte bizonytalanul Scott.

- Nézze, kérem... Nem állítom, hogy ön és Davis úr kémek, vagy valami hasonlók. De beláthatják, hogy nem maradhat a kérdés megválaszolatlanul...

Felteszem hát újra Glenn Scott úrhajósna a kérdést. Honnan tudta, kérem, hogy holnap elutazom? Glenn Scott reménytelenül felsóhajtott:

- Úgysem fog hinni nekem...

- Azt bízza csak rám!

- Jól van, professzor - egyezett bele hirtelen Scott. - Maga akarta... Onnan tudom, hogy öt év múlva részt vettem, illetve... részt veszek az ön emléktáblaavatásán a Meteor temetőben.

- Micsoda? - suttogta Davis halálra váltan.

- Akkor én már első osztályú úrhajós voltam, vagyis hát leszek... És ilyenkor az a szokás, hogy úrhajósok is díszőrséget állanak más egyéb fegyvernemek mellett ha, ugyanis... illetve ha légi szerencsétlenség...

- Légi szerencsétlenség? - kérdezte halkán Parker.

- Azért emlékszem pontosan a napra, mert Esztert orvoshoz kellett vinnünk. Amíg én díszőrséget álltam, magára rántotta a levest... Szerencsére nem égett meg nagyon, csak a karja...

- Kicsoda az az Eszter? A lánya?

- Az, de már főiskolás... illetve volt. Azazhogy lesz.

- Értem - mondta Parker. - És hogy lesz tovább? -Pontosan emlékszem a napra - ismételte Scott kelleetlenül -, holnap reggel kitör a háború a Közel-Keleten...

- Marhaság - nyögte hitetlenül Davis -, ebben az évszakban?

Parkernek kifutott a vér az arcából.

- Az imént mondta be a rádió - nyögte halkán -, hogy jelentős csapatösszevonásokról értesítenek a kémholdak... Hogy mindkét oldalról kölcsönös agresszióval vádolják egymást.

- Na és?! - ugrott fel Davis hisztérikusan. - És akkor mi van? Mire bizonyíték ez?

- Öt évvel azután avatták fel az ön... hm... emléktábláját. Emlékszem még a gyászbeszédre. Külföldi konferenciára vagy tárgyalásra utazott... és éppen akkor tört ki a háború, amikor az ön gépe a határövezetben tartózkodott. A roncsokat később megtalálták. Sugárral emelték le a gépet...

- És?

- Senki nem maradt életben az utasok közül...

Rövid, kínos csend ereszkedett a szobára. Parker a falat bámulta, arca még mindig sápadt volt és kifejezéstelen.

- Tehát ön azt tanácsolja, hogy ne utazzam el... Mert ha elutazom, meghalok. Nem mondom, feladta nekem a leckét, fiatalember... Csakhogy sajnos a döntés nem az én kezemben van. Akkor is mennem kell, ha nem akarok. És különben is, képzelje magát a helyembe... Ha most elmennék az Elnökhöz, és elmondanám az egészet... Mit gondol, mi történne velem, illetve velünk?

- Főbe lőnének - mondta kurtán Davis, és letörölte a verejtékcseppeket a homlokáról.

- Hát ha azt éppen nem is, de rács mögé kerülnénk néhányan, az biztos. Tehát mindenképpen utaznom kell.

- Sajnálom - mondta Scott. - Igazán sajnálom. -Legalább

kiszórakozza magát a díszőrségen - mosolygott savanyúan Parker.

- És most? - kérdezte Davis.

Parker levette a szemüvegét.

- És most? Most semmi. Vagy legalábbis nem sok. Vegyük úgy, hogy az én... hm... esetem Scott úrhajós próbája. Értik ugye, hogy mire gondolok? Ha nem történik velem semmi... akkor... nos, akkor eljönnek hozzám, és természetesen mindent megteszek, hogy Glenn Scott úrhajós meggyógyuljon. Roppantul érdekel az esete, nem tagadom.

- Oké - bólintott Scott.

- Ha viszont - folytatta Parker - bekövetkezne az a számomra rendkívül sajnálatos esemény, akkor... nos, akkor más veszi kezébe az ügyet... Az ön ügye akkor már közügy lesz, kedves Scott! Egy ember, aki harminc évre előre látja a jövőt! Tudja, mit jelent ez?

- Nem - rázta meg a fejét Scott -, de nem is érdekel! Engem csak az érdekel, hogy velem mi történt, és hogy megtörténhet-e még egyszer? Hiszen ha ez igaz... ez az elképzelhetetlen fekete pacni...

- A dolgok túlnőnek önön, kedves Scott - mondta Parker. - Akár akarja, akár nem... Tehát az ön ügyét most azonnal lediktálom a titkárnőmnek, és a levelet letétbe helyezem az Elnök titkárságán... Ha visszatérek Indonéziából, visszakapom... Ha nem, akkor az Elnök dönt az ön ügyében... Remélem, megérti, hogy nem tehetek másképp?

- Ne haragudj, öregem - mondta Davis, amikor a felvonó lefelé vitte őket. - Az ördög se gondolta volna. .. És mi a fenének kellett előhozakodnod azzal a hülye szerencsétlenséggel? Esküszöm, azt hiszi, hogy ugratod... Az ekkora emberek mindig bosszúállók, ezt

tanuld meg, öregem... Még szerencse, hogy nem fog lezuhanni!

- Le fog zuhanni... - mondta nyugodtan Scott, és lehajtotta a gallérját, amikor kiléptek az ajtón.

Másnap este már ágyban feküdt, és álmatlanul hánykolódott, amikor a másik szobában szöszmötölő Vera bedugta a fejét az ajtón.

- Hallod?

- Mit? - kérdezte közönyösen Scott.

- Hát kapcsolj be a rádiót! A legnagyobb pszichológusunk, Parker oda van. Lelőtték repülőgéppel valahol a Közel-Keleten. A déli órákban kitört valami háború. Hát nem pech? Mi a fenének röpködött ez az örült arrafelé?

- Nem tudom - mondta Scott mogorván. - Fogalmam sincs, hogy mi a fenének röpködött arrafelé... Egyébként ha Davis felhívna videotelefonon, mondd neki, hogy már alszom... És nagyon kérlek, hogy ne költse fel!

Aznap délután Hartmann jött látogatóba, egyedül, feleség nélkül. Zavartan és figyelmetlenül válaszolt Vera kérdéseire, majd egy óvatlan pillanatban szelíden oldalba taszította Scottot.

- Gyere, menjünk le egy kávéházba! Sürgős beszédem van veled.

A kávéházban vágni lehetett a füstöt. A légkondicionálás elromlott, mert szinte állni látszott a levegő az asztalok fölött.

- Izé - kezdte Hartmann, és aggodalmasan Scottra pislantott. - Olyan nehéz az egész...

- Micsoda?

- Amiről beszélni akarok... Hát szóval én hiszek az egészben. Magam sem értem... de minden bizonyíték mellett szól, hogy nem vagy beteg. Egyszerűen megtörtént mindaz, amit... amit

elmeséltél... É ez... ez... rettenetes!

- Miért volna *neked* rettenetes? - kérdezte megütközve Scott.

-Mert láttam Vera fényképét... bocsáss meg, Glenn.

- Mindenki megöregszik egyszer.

- Igen, de így egyszerre, hirtelen... így egészen más. Én milyen voltam, Glenn?

- Erről akartál velem beszélni? - kérdezte türelmetlenül az úrhajós.

- Meg kell értened, Glenn. Olyan váratlanul ért az egész... Neked legalább volt időd hozzászokni.

- Hozzászokni? - mosolyodott el keserűen Scott. -Hát lehet ehhez hozzászokni?

- És különben is... Hiszen az apám lehetnél, Glenn! Glenn Scott kutatón nézett a barátja szemébe.

- Ez minden, Hartmann? Azt akarod megtudni tőlem, hogy milyen leszel harminc év múlva? Úgyis el tudod képzelni, nem? Mint Vera... csak férfiban. Nem iszol majd, mert a sok ivástól kinyiffan a májad... És felügyelő leszel. Hartmann felügyelő!

Hartmann szinte kétségbeesetten nézett Scottra.

- Felügyelő?

- Az hát... Miért, mi van abban?

- De miért csak felügyelő? Harmincöt év után csak felügyelő? Miért nem főfelügyelő? És ki lesz a főfelügyelő, Glenn?

- Tudja a fene!

Hartmann megragadta Scott karját.

- Kérlek, Glenn, nagyon kérlek, próbálj meg visszaemlékezni, hogy miért nem én lettem a főfelügyelő. . és ki lett az? Ha akarsz, biztosan vissza tudsz rá emlékezni. Hiszen milyen jól emlékeztél a napra, amikor Parker lezuhant. Lehetetlen, hogy pont rám ne emlékeznél!

Scott óvatosan lerázta magáról Hartmann kezét. Nem

emlékszem - mondta. - Nem szoktam beavatkozni a rendőrség ügyeibe. És nem szoktam megegyezni főfelügyelők neveit sem... Világos?

Hartmann keserűen elhúzta a száját.

- Világos? Persze hogy az. Csakhogy neked ez vicc, nekem meg ezen fordul meg a jövőm... Hát nem érted? Pontosan tudnám...

Glenn Scott nagyot sóhajtott, és a kezét Hartmann karjára tette.

- Ide figyelj, Hartmann! Jó barátok voltunk, és azok is maradunk. Hidd el, tényleg nem emlékszem. Erőltetem az agyamat, de nem ugrik be semmi... Szinte látlak is magam előtt... A nyugdíjaztatásodat várod, és narancsszörpöt iszol, minden nélkül... Ha megveszek, sem emlékszem rá, hogy miért nem lettél főfelügyelő, és arra sem, hogy ki lett az. Nem emlékszem és kész!

- Rendben van, Glenn - mondta Hartmann keserűen -, ebből is látszik, hogy mennyit ér neked a barátság!

- Ó, hogy az isten verjen meg mindannyiunkat! - tört ki a káromkodás Scottból. - Hát tehetek én róla, hogy Parkerra emlékeztem, rád meg nem? Szétverhetem a fejem egy kalapáccsal, akkor sem jut az eszembe semmi!

- Rendben van, Glenn, csak ne kiabálj! - nyugtatta az úrhajóst a közben láthatóan magához tért őrmester. - Talán van még egy megoldás... Sőt biztosan van.

- Megoldás? Mire?

Hartmann egészen közel hajolt Scotthoz.

- Ha segítenél...

- Neked? Miben?

- Ide figyelj, Glenn... Ha megoldanék néhány jelentősebb bűnügyet, lehet, hogy megváltozna a jövő... Nem? Én hiszek benne. Biztosan meg tudnánk változtatni, mi ketten, te meg én?

- Ezt meg hogy a fenébe képzeled? - kérdezte gyanakodva

Scott.

- Figyelj csak ide! Jó, rendben van, amire nem emlékszel. .. De ezekre a napokra, illetve az ezután következőkre vissza tudsz emlékezni, nem? Hiszen Parker halálára is emlékeztél. Hiszen olvastál újságot akkoriban. .. illetve... nem?

- Mondtam már, hogy csak igen felületesen. Teljesen lefoglaltak a szakvizsgáim.

- Akkor is. Lehetetlen, hogy ne hallottál volna az Amos-féle gyilkosságról!

- Amos-féle gyilkosságról?

Hartmann, ha lehet, még közelebb hajolt Scotthoz.

-Ide figyelj, Scott! Most olyant mondok neked, amit senkinek sem szabadna tudni... De benned megbízom. ..

- Kösz...

- Hátha beugrik valami... Figyelj csak ide. Tudod, ki volt az az Amos?

- Fogalmam sincs.

- A vezérkar embere. Fontos hadiszállító. Persze, csak titokban. Nyíltan export-import irodát vezetett. Három hónappal ezelőtt meggyilkolták. És annak ellenére, hogy igen szűk a gyanúsíthatók köre, nem tudtunk rájönni, hogy ki a gyilkos.

- Előfordul az ilyesmi - morogta Scott. - Hogy is hívják a pasast?

- Amos.

Scott eltűnődött, majd lassan megingatta a fejét.

- Nem emlékszem... Rémlik ugyan valami... Mintha valami importőr meggyilkolásának az ügye felszította volna a szenvedélyeket a halálbüntetés visszaállítása körül...

- Hát ez az! - rikkantotta Hartmann, és nagyot csapott az asztalra. - Éppen ma reggel értesítettek, hogy a Liga újra működésbe lépett. Beadványokkal ostromolják az Elnököt, hogy

állítsa vissza a halálbüntetést... Ó, Glenn! Ha most segíteni tudnál!

Glenn Scott újra megrázta a fejét.

- Sajnálom, Hartmann... Csak halvány emlékfoszlányok jutnak az eszembe. Még nevek sem... Igazán sajnálom.

- Pedig nekem a gyilkos nevére volna szükségem! És bizonyítékokra... Biztosan valamikor kiderítette valaki az ügyet... És biztos, hogy az újságok mindent megírtak. A neveket és a bizonyítékokat is. Nekem erre van szükségem, Glenn! Ó, Glenn, hát nem érted? Ha ezt az ügyet meg tudnám oldani, holnap már felügyelő lehetnék, és holnapután... ha segítenél... talán már főfelügyelő. Hiszen annyi megoldatlan ügy van, mint égen a csillag. Kolhaus nagykereskedő, Bradley csillagász... Te Glenn, talán még miniszter is lehetnék... És nehogy azt hidd, hogy megfélemlenék rólad. És anyagilag sem járnál rosszul.

Scott kiitta a kávéját, és felállt az asztaltól. Érezte, hogy szédül, és mintha apró kalapácsok verték volna a halántékát.

-Nem emlékszem semmire, Hartmann... De ha emlékeznek is... Hát nem érted? Nem értesz semmit? Neked csak az a fontos, hogy ki követte el ezeket az undorító gyilkosságokat?

- Miért? Mi lenne más? - ütődött meg Hartmann, és ő is felállt.

- Például én magam... hogy ki vagyok, és mi történt velem. És az a fekete pacni. És egyáltalán. Utazás az időcsatornán... Fel tudod fogni, hogyha ez lehetséges, micsoda távlatok...

Hartmann türelmetlen kézmozdulatot tett.

- Ez nem az én dolgom. Az én dolgom a gyilkosságok kinyomozása. - Aztán furcsán megkeményedett az arca, és szinte hisztérikusan felcsattant a hangja: -Figyelmeztetlek, Scott, állampolgári kötelességed, hogy támogasd a rendőrség munkáját. Én most csak kértelek, de beszélhetünk másképpen is! Te tudsz valamit, sőt sok mindent, és ezt eltitkolod a rendőrség

elől. Bizonyítékok rejtegetéséért pedig...

- Le vagy csinálva a bizonyítékaiddal együtt... örülj neki, hogy te legalább felügyelő leszel, amíg szegény Matthias...

- Matthias? Mi van vele?

-Semmi... eredj a fenébe! - mondta Scott, és az ajtó felé igyekezett.

- Csak meg ne bánd, Scott! - hallotta a háta mögött Hartmann hangját. - Engem pedig húzz ki a barátaid listájáról, és írd az ellenségeidre!

- Le vagy csinálva - mondta még egyszer Scott, most már jóval halkabban, és bandukolni kezdett hazafelé.

Amikor szerda délután Matthias kopogott be hozzá, már meg sem lepődött. Vera valamelyik barátnőjét látogatta, így aztán le sem kellett menniük a kávéházba.

Glenn kitöltötte a szokásos italokat, aztán a vele szemben ülő Matthiasra nézett. Tudta, hogy a csillagász mit akar tőle, és azt is tudta, hogy nem szabadna neki elmondani semmit. De hát van-e joga eltitkolni előtte az igazságot?

Amikor idáig ért a gondolataiban, csaknem elmosolyodott. Igazság? Miféle igazság az, amit tud? Igazság csak a múltban és a jelenben van, a jövőnek nincs igazsága. És ha ő tud valamit, az az ő dolga. Senki nem kényszerítheti rá, hogy elmondja. Vajon kinek használna vele? Magának tán vagy Matthiasnak? Viszont - és ez az érem másik oldala -, ha már így alakultak a dolgok, van-e joga megtartani magának a titkot? És egyáltalán. Hátha tud segíteni Matthiason?

A csillagász elgondolkozva forgatta a poharát, aztán, anélkül hogy felemelte volna a tekintetét, belekezdett a mondókájába:

- Hát, itt vagyok, Glenn. Tudtad, ugye, hogy eljövök?

- Tudtam - bólintott az úrhajós.

- Hartmanntól hallottam mindent... Talán nem jól tetted, hogy összevesztél vele.

- Tévedés... Hartmann veszett össze velem - mondta fásultan Scott.

-Persze, de ez lényegében mindegy... Hartmann mondott valamit, ami miatt idejöttem. És szeretném tudni az igazságot, Glenn... Felnőtt emberek és barátok vagyunk... vagy voltunk. Lassan már én is összekeverem az idősíkokat - mondta, felemelte a fejét, és bágyadtan elmosolyodott.

Scott mogorván hallgatott.

- Hartmann úgy értelmezte a szavaidat, hogy én... rövidesen meghalok... vagy valami történik velem. És te mindent pontosan tudsz, Glenn!

- Nem tudok semmit! Az égvilágon semmit! - morogta Scott, és legszívesebben ököllel a fejét verte volna, hogy Hartmann előtt kicsúszott a száján az az ostoba félmondat.

- Dehogynem tudsz, Glenn... Dehogynem. És azt is tudod, hogy jogom van megtudni mindent... Régi barátságunk jogán!

- Hartmann is ezt hajtogatta - mondta keserűen Scott.

-Csakhogy Hartmann-nak a karrierjéről, nekem pedig, esetleg, az életemről van szó. Valami kis különbség azért mégiscsak van a kettő között... Én nem vagyok hisztériás, Glenn. Ha kell, alávetem magam a természet megfellebbezhetetlen akaratának. Hiszen csillagász vagyok. De hátha... És ezért a hátha miatt kerestelek fel!

Scott ekkor már tudta, hogy mindent el kell mondania Matthiasnak. Bármilyen történjék is azután, nincs joga elhallgatni előle az igazságot.

- Ide figyelj, Matthias - mondta, felállt és járkálni kezdett a szobában. - Én magam sem tudom, hogy mi történt velem... Lehet, hogy valóban csak álmodtam az egészet. Valami

megbicsaklott az agyamban. Parker el is magyarázta...

- Ugyan, Glenn - mosolyodott el Matthias. - Éppen Parkerre hivatkozol? Hiszen te jósoldad meg a halálát...

- Én nem jósoldam semmit... Utálom ezt a hülye szót. Én nem vagyok cigányasszony. Na de hagyjuk. Lehetett merő véletlen is. Hiszen hányan, de hányan vannak a világon, akik előre megéreznek bizonyos eseményeket... és eszük ágában sincs azt állítani magukról, hogy a jövőből tértek vissza!

- Ugyan, Glenn - mondta még egyszer Matthias -, legalább önmagad ne áltasd!

- Hát ez az - fújta Glenn Scott, és visszaroskadt a székébe. - Magam sem tudom, hogy mit tartsak macámról. Elmondhatom, amit tudok, és el is mondom. De mi a biztosíték, Matthias, hogy valóban az igazságot hallod?

- Parker halála - mondta komoran Matthias.

- Rendben van - adta meg magát Scott. - Rendben van... De előre megmondom, hogy felmentem magam minden felelősség alól. - Aztán lejjebb eresztette a hangját, és szinte suttogva folytatta: - Amit Hartmann-nak akartam mondani, illetve, ami kicsúszott a számon, igaz. Vagyis inkább azt hiszem, hogy igaz... A jövőben megtörtént már egyszer.

- Mikor? - kérdezte elcsukló hangon Matthias.

- Még Eszter születése előtt... Hamarosan.

- És... miben?

- Ha jól emlékszem, agyvérzés...

- És... jól emlékszel?

- Igen.

Matthias sápadtan dőlt hátra a székében.

- Ez ellen pedig nincs védekezés... Hogyan lehetne megelőzni egy agyvérzést? Sehogy. És mondd csak, Glenn, csinállok én addig még valamit?

- Te dolgozod ki az LX-2 első elméletét... És nevet is te adsz annak a pacninak, ahova én...

-Értem... És... sokat szenvedek?

Glenn újra felugrott, és megragadta Matthias vállát.

- Hagyjuk ezt az egész marhaságot, Matthias! Egyszerűen lehetetlen belelátni a jövőbe... Már én sem hiszek benne. Valami varázslat vagy micsoda ez az egész... Mintha kábítószerrel vettem volna be. Víziókat láttam, és...

Matthias gyengéden lefejtette a válláról Glenn kezét.

-Nem, Glenn. Magad is tudod, hogy nem volt illúzió. Az igazság volt, Glenn. A jövő igazsága. És mit számítok én ennek a jövőnek, Glenn? Sokat szenvedek majd?

- Nem - hazudta Glenn. - Azonnal és hirtelen bekövetkezik. ..

Matthias feszülten figyelte Scott arcát.

- Azonnal?

- Hát...

- Meddig tart, Glenn?

- Pár napig...

- Jóságos isten! - és hosszú-hosszú csend ereszkedett a szobára.

- És... Liza? - kérdezte Matthias, amikor úgy-ahogy összeszedte magát.

- Lizát ne féltsd... Túlteszi magát rajta.

Matthias halványan elmosolyodott.

- Pedig ettől féltem a legjobban... Szegény Liza. Mi lesz vele?

- Muszáj, Matthias, muszáj?

- Muszáj... Nincs jogod.

- Férjhez megy Davishez.

Matthias szeme kikerekedett.

- És... Katharina?

-Katharina... Nos... Ez már igazán nem tartozik a dologhoz, Matthias. Sajnálom, hogy ezt a sok marhaságot. ..

- Csak nem öli meg magát?

Scott nagyot sóhajtott.

- Jézus Úristen! - motyogta Matthias. - És énmiattam... Ő is énmiattam. Pedig hogy szeretnék élni, Glenn, hogy szeretnék!

Glenn Scott kezébe temette az arcát. Aztán elvette a tenyerét, és bátorítóan Matthiasra mosolygott.

- Nem több ez, Matthias, mint a cigányasszonyok jóslata. Igazán sajnálom, hogy ezzel a sok hülyeséggel elvettem a kedved... Felejsd el... Én igazán...

Matthias felállt, és megpróbált mosolyogni. Köszönöm, Glenn. És ne tégy magadnak szemrehányást... Én erőltettem.

- Ide figyelj, Matthias... Tíz év múlva, amikor már mindannyian elfelejtettük az egészet, ha valamelyikünk előhozza, meglásd, milyen jókat nevetünk majd rajta! Akinek halálhírért keltik, hosszú életű lesz. Hiába, örült vagyok, Matthias.

A csillagász felvette a kabátját, és a küszöbről még visszafordult.

- Köszönöm, Glenn. És emlékezz rá, hogy a barátod voltam! - majd amikor megcsuklott a hangja, gyorsan becsukta maga mögött az ajtót.

Glenn Scott első osztályú úrhajós levetette magát a rekamiéra, és igyekezett nem gondolni semmire.

Vera azon az estén ideges volt és ingerült. Előbb csak szó nélkül csapkodott az előszobában: sarokba vágta esőkabátját, miközben feldöntötte az esernyőt az esernyőtartóval együtt. Scott éppen újságot olvasott a karosszékebe süllyedve, és döbbenet kapta fel a fejét, amikor a kívülről beszűrődő zajokat meghallotta.

- Nocsak - gondolta eltűnődve. - A régi Vera... Mikor is volt,

amikor utoljára ilyesmit hallottam? - Aztán gyorsan abbahagyta a gondolkodást, amikor felesége becsörtetett a szobába.

Valóban a régi, az emlékek köde mögé rejtőzött Vera bukkant elő a köd mögül.

- Nézd, Scott! Ez azért már mégiscsak tűrhetetlen! Egyszerűen el sem hiszem az egészet! Ha nem Liza mondaná... hát a szemébe röhögnék bárkinek is... De így!

Glenn Scott letette az újságot, és óvatosan Verára pislantott. Érezte, hogy elérkezett a nagy beszélgetés ideje, amelyet nem lehet már tovább halogatni.

- Szervusz! - mondta nyugodtságot tettetve, miközben felállt, és megcsókolta Verát. - Mi háborított fel annyira?

Vera rávillantotta a szemét, aztán könnyedén eltolta magától.

- Ugyan már, Scott! Hiszen ismerlek, mint a tenyeremet. Jól tudod te azt magad is... Na, ki vele szépen, mire megy a játék! Tudni szeretnék mindent!

- Rendben van, Verácska - bólintott az úrhajós, és visszaereszkedett a fotelbe. - De nem lehetne mégis, hogy *te* mondd el elsőnek, mi történt?

Az asszony szeme még mindig szikrázott, amikor lekuporodott a rekamié sarkára.

- Ide figyelj, Scott - mondta, és nagyon-nagyon komollyá szelídült a hangja-, szeretnék emlékeztetni a megállapodásunkra, sőt mondhatni szerződésünkre, amelyet házasságunk előtt kötöttünk. Remélem, még emlékszel mindenre?

- Ühüm - bólintott az úrhajós határozatlanul.

- Remélem is... Tehát nincs jogod semmit eltitkolni előlem. Legalábbis olyan nagyságrendű dolgot nem amilyen alighanem ez is... Vagy nem óhajtod tartani magad a megállapodásunkhoz?

- Dehogyanem - mondta Scott sietve. - Csak attól tartok, nem

egészen világos, hogy mit kellene elmondanom.

Az asszony átkulcsolta a térdét.

- Szóval azt akard, hogy mindenképpen én kezdjem? Kérlek... Van itt néhány dolog, amelyre, ha nem terhellek vele, szeretnék magyarázatot kapni... Igen?

Scott hallgatott.

- Talán ott is kezdhetem, hogy az utóbbi időben meglehetősen furcsán viselkedsz... Most úgy egyszeriben nehéz lenne megfogalmaznom, hogy mit értek ezalatt... De valahogy nem az a Glenn Scott vagy, akihez hozzámentem...

-Nem? Hát ki?

- Egy másvalaki. És éppen az izgat, hogy nem tudom, ki... Ne félj, nem valami múló hisztéria ez nálam, nem is olyasmi, hogy nászéjszaka után először megláttalak gatyában és nadrágtartóban, és ettől ájulás kerülget, mint valami széplélek kisasszonyt a múlt századi regényekben... Nem. Csak egyszerűen más lettél.

- Más? Hogyan más? - és Scott érezte, hogy remeg a hangja.

- Ne haragudj, Scott, de mintha megöregedtél volna. Mintha a saját apád lennél. Megfontolt vagy, és szótlan. Beletemetkezel az újságokba, nem iszol, táncolni sem akaródzik, és... és... olyan tartózkodó vagy, mint egy nyugdíjasok klubja.

Az alkohol árt a májnak - szaladt ki Glenn száján.

- Uramisten, Scott! - emelte égnek szemét Vera. - És ezt éppen te mondd! Két héttel ezelőtt még azt sem tudtad, hogy hol van a májad.

- De most tudom - mondta Scott, és érezte, hogy felkúszik a torkán az ingerültség.

- Hát, látod, éppen ez az... És ez átvitt értelemben is igaz. Ha egy húsz-egynéhány éves fiatal, alig nősült férfi két hét alatt rájön, hogy neki mája is van, lelki és fizikai értelemben egyaránt,

akkor azzal történt valami. És én pont erre vagyok kíváncsi. Mi történt veled, Scott?

- Ennyi az egész?

- Nem. Egyáltalán nem. Bár, azt hiszem, ez is éppen elég. De mondom tovább. Ma felhívott Liza, és nagyon érdekes dolgokat mesélt...

- Sejttem.

- Igen? Akkor bizonyára azt is tudod, hogy mit? Scott hallgatott.

- Hát először is... Liza azt állítja, hogy felkereste őket Hartmann. S bár a férfiak félrevonultak, Hartmann úgy ordított, hogy minden szavát hallani lehetett. .. Tudod, miket mondott?

Scott felvonta a vállát.

- Azt, hogy egyedül rajtad múlik, ha nem lesz főfelügyelő. Hogy aljas csirkefogó vagy, aki nem képes a legkisebb áldozatra sem a barátaiért... Igaz ez, Glenn?

- Nem igaz, Vera - mondta Scott.

- Rendben van. Folytatom... Aztán halkabban beszélgettek, amit már Liza nem hallott. Később Hartmann elment, de még mindig nagyon fel volt dűlva. Matthias dolgozni próbált, aztán egyszerre csak ráborult az asztalra, és zokogni kezdett... Képzelheted, hogy megrémült szegény Liza. Talán még életében nem látta sírni Matthiast. De akármit csinált szegényke, nem tudta magához téríteni... Matthias ideglázt és sokkot kapott, vagy csak az egyiket, a fene se tudja, lényeg az, hogy ki kellett hívni az orvost. Közben egész idő alatt ordított, hogy szegény Liza majd megőrült mellette. És egyre csak azt ordította, hogy nem akar agyvérzést kapni, hogy beszélni akar veled... valami fekete pacnit emlegetett, egy bizonyos LX-2-es négyzetet és azt, hogy te visszatértél... Honnan a fenéből tértél te vissza, Scott?

- Mást nem mondott?

- Liza? Nem. Legalábbis nem emlékszem. Különben ennyi nem elég? Nem tudom, hogy milyen pacniról és agyvérzésről van szó... És Hartmann is. Csak nem keveredtél valami disznóságba, Glenn?

-Disznóságba? Aligha... Bár tulajdonképpen szemlélet kérdése, hogy végül is mit nevezünk disznóságnak.

- Elég a köntörfalazásból, Glenn! - csapott a sezlontra Vera türelmetlenül. - Tudod, hogy nem szoktam viccelni. Ha tartani akarod magad a megállapodásunkhoz, jól teszed, ha mindent elmondasz.

- És ha nem?

Vera arcán árnyék suhant át.

- Hát ez természetesen merőben új helyzetet teremtene - mondta, és hangja elvesztette minden melegségét.

Glenn Scott felállt, az asszony mellé ült, átkarolta a vállát. Érezte, hogy Vera teste megfeszül, de nem tolta el magától, vagy nem lökte le válláról az úrhajós kezét.

- Nézd csak, Verácska... Természetesen elmondok mindent. Tartom magam a hm... megállapodásunkig. Csak előtte valamit még... Tudom, hogy nem vagy kíváncsi természetű.

- Nem. Nem vagyok az - mondta az asszony.

- Akkor talán mégiscsak jobb lenne, ha nem mondanám el, amit meg akarsz tőlem tudni. Talán megzavarhatja a... - már-már azt mondta, hogy „boldogságunkat”, de hirtelen kijavította az útban lévő szót „zavartalan viszony”-ra.

- Szóval megzavarhatja a köztünk lévő zavartalan viszonyt.

Vera élesen figyelte a férfi arcát. Scott, amikor befejezte tépelődését, lehajtotta a fejét.

- Ide figyelj, Glenn! Valóban nem vagyok kíváncsi. És nem érdekelnek a titkaid, mint ahogy általában nem érdekelnek az emberek titkai... de ez most már más kérdés. Ez a bizalom

kérdése. Hogy lehetne úgy élnünk egymás mellett, ha lényeges dolgokat nem mondunk el egymásnak. Mert ez lényeges ugye, Scott?

- Azt hiszem. Alighanem - ismerte be Glenn.

- Nos, hát akkor? Mi értelme a mi kis közös életünknek, ha mindenki megtartja magának az életével kapcsolatos fontos ügyeit. Nem? Mi értelme, Glenn?

- Nem tudom - mondta az úrhajós. - Alighanem igazad van. De ha ezzel minden elromlik?

- Mi minden?

- Hát az egész...

- Ha valami elrontja most, nos, akkor előbb-utóbb úgyis elromlik, ha nem ettől, hát valami egészen mástól. .. De vessünk véget a filozófiai vitának. Rajtad a sor, Glenn!

- Oké! - mondta az úrhajós. - Hát akkor essünk neki a nehezének!

Aztán úgy, hogy még mindig átkarolva tartotta az asszony vállát, elmesélt mindent, ami történt vele.

Amikor Glenn Scott befejezte történetét, rövid ideig még mozdulatlanul ültek a rekamién. Vera állt fel elsőnek, és odasétált a vízcsaphoz. Telecsorgatott egy poharat, hosszan ivott, majd Glenn felé fordult.

- Szóval ezért volt mindez... Az a sok furcsaság a viselkedésedben...

- Ezért.

- És a ruha az ágy mellett. A piszkos fürdőkád..

Aztán leroskadt a székre.

- Ó, Glenn, de hiszen ez szörnyű!

Glenn Scott savanyúan elmosolyodott.

- Miért lenne szörnyű? Már kezdem egész szépen megszokni...

Az asszony megrázta a fejét.

- Megszokni? Hát lehet ezt megszokni? Scott nem válaszolt.

- Tudod, Glenn, mielőtt ez a szerencsétlen ügy kipattant volna, sokat gondolkodtam. Csak nem szóltam neked. Úgy éreztem, hogy válságba sodródott a mi kis életünk. Nem, akkor még nem kapcsoltam össze azzal a vasárnap reggellel, és az ócska öltönnyel sem az ágyad mellett. Egyszerűen azt hittem, hogy bekövetkezett, aminek minden házasságban törvényszerűen be kell következnie. Hogy a szerelmet felváltja az unalom. Ne tiltakozz, Glenn! Igenis valamennyien tudjuk, hogy ez így lesz. Csak talán az elején még azzal álltatjuk magunkat, hogy a miénk egészen másképpen alakul majd, mint másoké, hogy mi soha nem fogunk... De ez csak áztatás, Glenn... És van valami, ami nagyon fontos... Hogy ez a mérhetetlen unalom csak minél később jöjjön... Olyan későn, amilyen későn csak lehet. És én azt hittem, mindketten azon vagyunk, hogy kitoljuk azt a szörnyű időpontot, olyan messzire, amilyen messzire csak lehet. Aztán azon a reggelen, vagyis *azután*, megváltozott minden. Ó, hogy rettegetem, Glenn! Hogy egy év után odajutottunk, ahová tíz év múlva kellett volna. Nagyon megijedtem, Glenn. Aztán arra gondoltam, hogy még várni egy kicsit. Aztán ha másképp nem megy, hát elmegyek .. Én nem erre vágytam, Glenn. És most, látod, ez lett belőle!

- Azért talán még nem menthetetlen a helyzet.

Vera keserűen felnevetett.

- Nem menthetetlen? Hiszen ha ez igaz, és miért ne lenne igaz, akkor te az apám lehetnél, Glenn... Lassan hatvanéves vagy és én... én meg!

Glenn Scott megpróbálta újra átkarolni a feleségét.

- Csacsiság, Vera... Nézz rám! Hát hatvanéves vagyok én?

Az asszony felállt és elhúzódott tőle.

- Az vagy, Glenn... Ha fiatal is a tested, a lelked hatvanéves. És én megéreztem rajtad. Ezt éreztem meg rajtad! Minden mozdulatod, minden gesztusod egy öregedő emberé... És ezt lehetetlen megváltoztatni. Igaz, Glenn?

-Alighanem. Nem tudom - mondta komoran az úrhajós.

- Ez alatt a két hét alatt... amióta... visszatértél, láttam, hogy sok minden miatt tiltakozik a lelked, amit azelőtt még szeretted, és ami miatt én is szerettelek.

-Majd talán... majd talán kényszerítem magam, hogy olyan legyek, amilyennek szeretnél. Vera megrázta a fejét.

- Kényszeríteni? Milyen együttélés az, Glenn, ahol az egyik félnek kényszerítenie kell magát, hogy olyan legyen, amilyennek a másik szeretné? Ez már nem öröm, Glenn. Ez már szenvedés.

Az úrhajós hallgatott.

Az asszony akkor szinte félénken megkérdezte:

- Láthatnám azt a képet?

Az úrhajós elővette a tárcáját, és Vera kezébe adta a fotót.

- Tessék.

Vera szinte félve fordította maga felé, majd bátorságot véve, rápillantott. Előbb mintha mosoly csillant volna meg a szemében, ami hamarosan iszonyattá változott.

- Nem! - mondta aztán. - Nem! Scott a képért nyúlt.

- Ez... Ez én vagyok?

- Nem - mondta az úrhajós, és kivette az asszony kezéből. - Nem te vagy... Ez Glenn Scott úrhajós felesége ötvenöt éves korában.

-Jaj istenem, Glenn! Jaj, istenem! - jajdult fel az asszony, és a gyomrához kapott. Felugrott és kifutott a fürdőszobába. S Glenn Scott, bár szeretett volna, mégsem ment utána, hogy segítsen neki, amíg öklendezik.

Scott a következő nap már hajnalban felébredt, és hosszasan nézte, amint a kelő nap vörös csíkokat fest a szoba falára. A félig nyitott ajtón át behallatszott Vera nyugtalan forgolódása, és az úrhajós sejtette, hogy felesége álmatlanul töltötte az éjszakát. Még tegnap este áthurcolkodott a másik szoba díványára, így hát ha asztaltól még nem is, ágytól mindenesetre elváltak.

Glenn Scott halkan felöltözködött, és az ablakhoz lépett. Félrehúzta a függönyt, és felpislantott a világosodó égre, amelyen már alig-alig látszottak a hajnal elől menekülő csillagok. Valahol ott fenn, szem-nem-látható végtelenben trónolt a fekete pacni, az LX-2, amely oly végzetesen beleavatkozott az életébe. S Scott bármennyire is szerette volna, mégsem tudott haragudni rá. Inkább sajnálta, hogy a pacni és az a másik világegyetem nem fogadta magába. Vajon hol lehet most Itkonnen, Stravinszki és a többiek?

Erőszakkal kellett eltépnie magát az ablaktól, amikor a szomszéd szobában felcsörgött az ébresztőóra. Halkan csukta be maga mögött a bejárati ajtót, mint a tolvaj, vagy ő maga, amikor néhány héttel ezelőtt megszökött a kórházból.

Annyira elmerült nem éppen vidám gondolataiban, hogy észre sem vette a szőke hajú fiatalembert, aki a szemközti ház falának támaszkodott, majd ellökte magát, amikor észrevette a nyíló kapun keresztül kilépő Scottot. Gyors mozdulattal elhajította cigarettáját, és futva az úrhajós után indult.

Glenn Scott hallotta ugyan a futó lábak dobogását, de nem tulajdonított különösebb jelentőséget neki. Mennyien futnak reggelente az úrtaxi megállója felé vagy a villamosgarázshoz, főleg olyanok, akik a peremvárosokban dolgoznak!

Amikor azonban a magas férfi alakja feltornyosult előtte, Scott meghökkent. Végigcikázott agyán a gondolat, hogy talán a kórházi ápolók akadtak rá, a szőke férfi mintha hasonlított volna

is valamelyikükre, nem volt azonban ideje végiggondolni a dolgot. A szőke megragadta zakója fazonját, az utcai lézerlámpa felé fordította Scottot, és az arcába nézett.

- Maga Scott? Glenn Scott?

- De kérem! Kérem! Micsoda eljárás... - és mondta volna tovább, de a férfi úgy megrázta, hogy szinte kiesett a kabátjából.

- Feleljen, ember! Maga Scott?

Az úrhajós hasztalan próbált kiszabadulni támadója kezei közül. A szőke férfi keményen tartotta kabátja hajtókáját, úgy, mint a cselgáncsversenyzők.

- Scott vagyok hát! - lihegte az úrhajós. - Mi az úristent akar tőlem?!

- Majd megtudja - mondta ekkor kissé megnyugodva a fiatalember, és egyik kezével elengedve Scottot, a zsebébe nyúlt, kiragadott valamit belőle, s a következő pillanatban halk sziszegéssel fojtó szagú ; felhő röpött az úrhajós arcába.

- Jóságos isten, ez valami spray! - volt Scott utolsó, gondolata, aztán már nem emlékezett semmire.

Amikor magához tért, szinte azonnal hatalmába kerítette a hányinger, öklendezve felült az ágyon, amel) feküdt. A szobában lévő tárgyak lágyan hullámozottak szemei előtt, s valahol messze, a hullámok tetején egy emberi alak állt, aki feltehetően őt bámulta.

- Helló, doktor! - hallott egy halk hangot. - Alighanem felébredt. Maga beszél vele először?

- Oké - mondta egy ismerősnek tetsző másik hang, aminek a gazdáját azonban nem sikerült felfedeznie.

Ahogy csökkent, majd végleg elmúlt a hányingere, visszahanyatlott az ágyra. „Doktor.” Ez alighanem azt jelenti, hogy jól sejtette az utcán, amikor kórházra gyanakodott. Elkapták

hát, és visszahozták. Ki tudja, nem ez-e a legjobb, ami csak történhetett vele? A barátait és Verát örökre elvesztette... Munkahelye és a invatása? Hiszen jóval többet tud mindenkinél.

S soha olyan világosan nem döbönt még rá a félelmetes tényre, mint itt, ezen az ismeretlen ágyon, hogy végérvényesen és megváltoztathatatlanul ahhoz a harminc év múlva beköszöntő világhoz tartozik, amely kivetette magából. Ahhoz a Hartmannhoz és ahhoz a Verához. Még akkor is, ha a fiatalság sokkal vonzóbb.

Amikor újra meghallotta az ismerős hangot, kinyitotta szemét, és felkönyökölt. A szelon mellett, fatámlás karosszékben főnöke, Van den Berg professzor ült, a csuklójáért nyúlt, és a kezébe kaparintotta.

Scott dühösen rántotta ki kezét főnöke ujjai közül.

- Engedjen, hogy a fene egye meg! Mit csinál? És egyáltalán mi a fene történik itt?

- Ne okoskodjon, Scott! - mondta Van den Berg, és újra a kezébe vette Scott csuklóját. - A pulzusára vagyok kíváncsi. Egészen új anyag ez a nitrátkészítmény, csak még emberen nemigen próbálkoztak vele. Nem szeretném, ha valami baja esne...

- Inkább hívjon egy orvost!

- Magam is orvos vagyok, ha nem tudná. Sőt szakorvosi diplomám is van. Efelől nyugodt lehet. Ne féljen, vigyázok magára, mint a hímes tojásra!

- Akkor talán azt is elmondaná, hogy mi ez a cirkusz. És mi történik velem?

Van den Berg bólintott.

- Persze hogy elmondom. Mindent meg fog tudni. Csak előbb meg kell győződnöm, hogy valóban nem esett-e baja a spraytől. Scranton még kezdő. Roppantul meg volt rémülve magától. Így

aztán lehet, hogy többet fújt az orra alá, mint amennyi szükséges lett volna.

- Scranton? Ki a fene az a Scranton?

- Egy munkatársam. Sőt a leköteleztem. Egyébként fizikus. Kevés tapasztalata van az emberrablásban. Nézze el neki.

Amíg beszélt, Van den Berg megszámolta Scott pulzusát, és valószínűleg egyéb vizsgálatokat is végzett. Végül visszaeresztette Scott kezét a takaróra, és megkönnyebbülten felsóhajtott:

- Kutya baja! Nem mondom, egy kicsit megijedtem, hogy nem bírja a sprayt. Igen kellemetlen lett volna ha... Na, de ne is beszéljünk róla!

Scott közben teljesen magához tért. Ledobta a takarót, és felült az ágyon.

- Mi az hogy ne beszéljünk róla? De csak beszéljünk! Mi a fenét akarnak tőlem? És éppen ön... És mi a nyavalya ez a játék a spray vei?

- Scranton ötlete volt - mondta védekezve Van den Berg.

- Scranton? Hol az ördögbe van hát az a Scranton?

- Itt vagyok - mondta egy nyugodt hang az ablak felől.

Scott csak most pillantotta meg a magas, szőke fiatalembert, aki a tetőbe vágott, vasrácsokkal borított ablak alatt állt.

- És ha szabad kérdeznem, miért fújt az arcomba? És egyáltalán... Nem mesélné el valaki ezt az egész! disznóságot? Remélem, Van den Berg, tudja, hogy mit jelent mindaz, amit csinál? Figyelmeztetem, hogy az emberrablás akkor is az, ha a főnök rabolja el a beosztottját.

Van den Berg hátradőlt a székén.

- Ide figyeljen, Scott növendék! Kár fárasztania magát ilyesmivel. Ugyanis jogi diplomám is van. Tökéletesen tisztában vagyok mindennemű jogi következménnyel. És Scranton is.

Ugye, Scranton?

- Úgy van, főnök.

- Tisztában vagyok vele, hogy mindezért életfogytiglant kaphatok... Ha maga előkerül. Így van, Scran-um?

- Így, főnök!

Sőt továbbmegyek. Ha maga... hm... el találna pusztulni, mondjuk, Scranton megölné... Scranton?

- Természetesen, főnök! Csak egy szavába kerül.

- Nos, ha Scranton megölné, és ha kiderülne, engem is kivégeznének vele együtt. De ilyen szerencséje nem lesz, Scott. Ezt garantálom.

Scott szívébe jeges rémület markolt. Megértette, hogy ennek már a fele se tréfa. Pillanatig sem kétséges, hogy a főnöke, Van den Berg megőrült. És az a másik, ez a Scranton is... Fizikus. Hol is hallotta már ezt a nevet?

- Nézze, professzor, illetve, főnök. Egy árva szót sem értek az egészből. Mi a fenéért volt szükség erre az egész cirkuszra... Csak nem sértettem meg a minap azzal a makettal?

Van den Berg bólintott.

- De megsértett. És akkor a legszívesebben a fenekébe rúgtam volna egy jó nagyot. Nem mondom, legalább fél napig dühöngtem maga miatt. Aztán lecsillapodtam, és tudja, mit csináltam?

- Fogalmam sincs.

- Gyanakodni kezdtem.

- Gyanakodni? Mire?

- Magára, édes fiam, Scott. Magára. Maga mondott néhány olyan dolgot, ami, nem is alaptalanul, felkeltette a gyanakvásomat.

- Én? Mi az ördögöt?

- Menjünk csak szép sorjában. Maga elvégezte a főiskolát, és

most segédmunkatárs nálunk. Igaz? Nos higgye el, fiatal barátom, tökéletesen tisztában vagyok a főiskolát végzettek és a segédmunkatársak tudá-szintjével. Elhiszi?

Scott elhúzta a száját.

-Namármost. Maga, drága fiam, olyasmit mondott nekem odafenn - és a plafon felé mutatott -, ami megfagyasztotta bennem a levegőt. Az antianyagmotorral és a pörgés stabilizálásával kapcsolatban. Tudja, hogy a legnagyobb titokban már folynak ilyen kísérletek? És tudja, ki csinálta őket? Nem? Hát akkor megmondom: Scranton fizikus és én... Kapiskálja?

Scott rosszat sejtett. Mivel azonban nem tehetett; okosabbat, naivnak tette magát.

- Mit kellene kapiskálnom?

- Hogy mit? Hát azt, drága barátom, hogy maga] valami olyasmit tud, amit nem szabadna, amihez semmi köze. Ez egy. Már ez is elég lett volna, hogy felkelt-, se az érdeklődésemet... De maga olyasmit is mondott, nevezetesen az ívelt zsilipkamra és az antianyagmotorj stabilizációs összefüggéséről, amit nem tudhat sehonnan. Erre csak a legnagyobb elmék gondolhatnak. Honnan a fenéből tudhatná maga ezt, mi? Ez kettő. Azonkívül olyan furcsa volt a viselkedése, ott, a makett előtt... Valami hatodik érzés azt súgta nekem, hogy titok lappang mögötte. Maga vagy egy zseni, vagy pedig... és én inkább ebben a másik lehetőségben hiszek.

- Milyen másik lehetőségben? Van den Berg ekkor pipára gyújtott, majd amikor elégedetten pőfékelni kezdett, a szőke Scranton vett 90 át a szót. Izgatott volt a hangja, néha el-elcsuklott, mint a mutáló kamaszoké.

- Folytathatom, professzor úr?

- Rajta, Scranton, magáé a szó. Az ötlet is a magáé volt.

Scott gyilkos szemekkel nézett Scrantonra.

- A professzor úr elmondott nekem mindent... Akkor még csak gyanakodott magára, Scott. Hogy valahogyan hozzájutott az eddigi eredményeinkhez, és még az is megfordult a fejében, hogy esetleg én... ügye professzor úr?

- De még mennyire, Scranton, de még mennyire!

- Én természetesen bebizonyítottam, hogy ártatlan vagyok. És akkor eszembe jutott Decsev... Aki kapcsolatot tudott teremteni az egyes idősíkok között. Megtalálta a folyosókat, és rajtuk keresztül az egyik-hő! belelátott a másikba. Nem tud róla?

Scott hiába erőltette az agyát, sem a Decsev név, .eni pedig az idősíkok nem mondtak neki semmit.

- Nos - folytatta Scranton - Decsev az időfolyosón átlátott egy másik idősíkba. Ez pedig gyakorlati nyelven annyit jelent, hogy Decsev képes volt belelátni a jövőbe. Legalábbis a jövő bizonyos részeibe. Pontosan abba, ami a közvetlen munkájával összefüggött.

- És... ki a fene volt ez a Decsev?

- Hát ez az... cirkuszos.

- Cirkuszos?

- Az... és sajnos csak a cirkusszal kapcsolatos jövőt látta.

- Attól tartok, nem egészen értem - dőlt hátra párnáján fáradtan Scott.

- Nézzen ide, Scott... Maga is látott már olyan gyönyörű virágot, ami a szivárvány minden színében pompázott, csak egy nagy baja volt. Nevezetesen, ha hozzáhajolt és megszagolta, úgy érezte, mintha sújtólég csapta volna gyomorszájba valamelyik őskori bánya mélyén. Nem látott még büdösvirágot?

- De láttam - mondta komoran Scott. - És szagoltam is.

- Remek, remek - mondta Scranton, és összedörzsölte a kezét. - Akkor hát nem is kell tovább magyaráznom, hogy a természetnek vannak időnként megfjethetetlenül és

megmagyarázhatatlanul hülye viccei. A gyönyörű virág, amelyik bűdös. Érti, Scott?

- Érteni értem. De mitől volt ez a Decsev bűdös?

- Hát attól, hogy cirkuszos volt. Képzelve csak el, Scott, a természet megajándékoz valakit azzal a csodálatos képességgel, hogy az időcsatornákon keresztül.; átlásson egy másik idősíkba, azaz a jövőbe. El tudja képzelni, mi minden történhetett volna, ha ez az ember, mondjuk, fizikus, vagy kémikus, vagy genetikus, vagy akármilyen. Csak nem cirkuszos. De Decsev cirkuszos volt.

- Volt?

- Igen. Decsev meghalt. Ennek különben már semmi jelentősége. Leesett egy trapézzról, és kész.

- És előtte mit csinált? Illetve... miben állt a rendkívüli képessége?

- Hát, kérem. Előre látta a cirkusz és kollégái jövőjét. Megjósolta, ha szabad ezt az ostoba kifejezést használnom, hogy például az állatszélidítőnek az oroszán leharapja a fejét.

- És leharapta?

- Mint a pinty... Pedig az illető el akarta kerülni a szerencsétlenséget, és éppen Decsev jóslata nyomán.

- És hogyhogy nem sikerült? - kérdezte növekvő érdeklődéssel Scott.

- Annak idején írtak az újságok is erről. Nos, Decsev megjövendölte a szelidítő szomorú sorsát. Erre az illető megrémült, és lemondta a fellépést. A cirkusz pedig, hogy mégse maradjon izgalmas állatszám nélkül, szerződtetett egy másik idomárt a szomszéd városból. Csakhogy ezen a délutánon akkora hó esett, hogy nem tudtak felszállni a helikopterek. Az előadást meg kellett kezdeni, a szerződtetett szelidítő pedig még mindig a szomszéd város úrkikötőjében üldögélt, és várta a felszállási engedélyt. Amikor aztán kiderült, hogy a pályák

használhatatlansága miatt azon a napon már nem is indul több helikopter, a szelídítő felhívta videón a cirkuszt, és lemondta a vendégfellépést. Képzelmű, erre mekkora riadalom támadt. A közönség ott türelmetlenkedik a nézőtéren, várja a nagy számot, az pedig egyre késik... Ekkor az igazgató magához hívatta az idomárt, és dupla gázsit ígért, ha mégis elvállalja az előadást. De hogy biztosra menjen, saját féltett kocsián a cirkuszhoz hozatta a város legpatinásabb jósnőjét, és Decsevhez lökdöste. Erre természetesen kitört a parázs vita, Decsev sértődötten elrohant, a jósnő pedig hosszú, boldog életet jóslt a szelídítőnek. Decsev minden felelősséget a cirkuszra hárított, aztán addig ivott egy kocsmában, amíg csak olyan részeg nem lett, mint egy disznó... Ott is szedték fel a hajnali órákban, amikor már három város rendőrsége vizsgálta az ügyet.

- Szóval az oroszán leharapta?

- Le bizony. Azt mondják, azért, mert a hosszú várakozásban felajzott közönség elvesztette a türelmét. Cukorkákkal, rágógumival és minden fenével dobálták az oroszánokat. Erre az egyikük megvadult zutty! Ezt különben meg is tudom érteni!

- Igen. És mit tett még ez a Decsev?

- Tulajdonképpen csupa-csupa jelentéktelen dolgot. Megjövendölte néhány kollégája halálát, esküvőjét, cirkuszleégést, földrengést, mit tudom én. Azonkívül, és számunkra talán ez a leglényegesebb, feltalált néhány dolgot...

- Mit például?

Scranton reménytelenül legyintett.

-Csupa marhaságot, önműködő trapézt, amely százezred másodpercnyire odaér a másik trapézhoz, ha halálugrásra kerül a sor... aztán valami olyan hálót, amely nincs kifeszítve, valami tartóban nyugszik láthatatlanul, úgyhogy a közönség azt hiszi, a légtornászok háló nélkül dolgoznak. Abban a pillanatban

azonban, ha valamelyikük elvétí az ugrást, a láthatatlan szálakból szövött háló kipattan, és elkapja a pasast a levegőben. Mintha csak Isten keze fogta volna fel zuhanás közben. Szép, hatásos mutatvány, maga még nem látta?

Scott megrázta a fejét.

- Szóval csupa ilyen haszontalan bóvlit talált fel Decsev. Amikor aztán híre ment a dolognak, természetesen az illetékes hivatal rátette a kezét. Csakhogy Decsev már nem élt soká. Alig hiszem, hogy odafenn sok hasznát vehették volna...

Scranton elhallgatott, és várakozó szemekkel nézett Scottra.

Az úrhajós felült az ágyon.

- Szóval ha jól értettem, én vagyok a Decsev kettő.

Scranton nem válaszolt, így hát ismét Van den Berg vette át a szót:

- Miután ott a makettnál elváltunk, egyre többet gondolkodtam a maga dolgán. És természetesen elmondtam mindent Scrantonnak... De még nem volt elég bizonyítékom. Akkor még csak gyanítottuk, hogy magát is ilyen rendkívüli tulajdonsággal verte vagy áldotta meg a természet. Ehhez azonban bizonyítékra volt szükségünk.

Nagyot szívott a pipáján, aztán folytatta:

- A bizonyíték váratlanul hullott az ölünkbe. Tudja, Scranton régi ismerőse a maga Matthias barátjának a felesége, Liza. Ő aztán mesélt néhány érdekes dolgot az ön... hm... kissé lehangoló jóslatáról. Már ami Matthiast illeti. S ez már elég bizonyíték volt nekünk. Lassan összeállt a kép.

- Kezdem érteni - mondta Scott.

- Ekkor már biztosak voltunk benne, hogy maga is és Decsev is a természet kiválasztottjai. A lényegtelen különbségektől eltekintve. Egyébként önnek, kedves Scott, van egy óriási előnye Decsevvel szemben...

- Tudom. Nem vagyok cirkuszos.

Úgy van. Nem cirkuszos, hanem az, akire nekem éppen szükségem van. És Scrantonnak is. Ugye, fiam?

- Így igaz, főnök!

- Maga úrhajós, Scott. És tervező. Maga mindent tud, ami a jövő úrhajóit illeti. Legalábbis egy bizonyos időhatárig, addig, ameddig nekem éppen elég... Érti már?

- Nagyjából - mondta Scott.

- Nézze, fiam - s Van den Berg leült Scott-tal szemben -, beszéljünk egészen nyíltan és őszintén... Nem vagyok már fiatal ember. Mindent megkaptam az élettől, amit akartam, csak éppen a nagy felfedezés hiányzik... Valami, ami ércnél is maradandóbb... Ugye, érti, mire gondolok?

- Azt hiszem, igen - felelte Scott.

- Életem egyetlen vágya, hogy én alkothassam meg a használható, működőképes antianyagmotort... Ha ez megtörténik, akár be is fekszem a koporsómba.

- Ugyanmár, főnök - morogta mézesmázosan Scranton.

- Nem, nem, kedves Scranton - intett a pipájával Van den Berg -, úgy van, ahogy mondom. Ha megalkotta a motort, véget vetek az egésznek. Hogy ne maradjon utánam más, esetleg sikertelen vacak, csak egyvalami, én emlékművem: az antianyagmotor!

- És ehhez kellek én - bólintott Scott.

-Igen. Ehhez kell ön... Nézze csak, kedves fiam. Tisztában vagyok vele, hogy maga rengeteget tud. Ismeri vagy látja a jövőt... De azzal is tisztában vagyok, hogy az antianyagmotort nem ön találta fel. Namármost. ön csak ismeri, de nem úgy, mint egy feltaláló... Én is ismerem a helikoptert vagy a videotelefont, használom is őket, de fizikus létemre aligha tudnék egy újat csinálni. Érti, mire gondolok?

- Azt hiszem, igen.

- Bármennyire is tisztában lehet az antianyagmotorral, alig hiszem, hogy össze tudna hozni egyet.

- Valószínűleg igaza van, professzor. Bár őszintén szólva...

Van den Berg türelmetlenül intett.

- Ezt bízta csak rám! Nekem nagyobb a gyakorlatom. Pontosan ismerem a maga tudását, Scott. Ön tisztában van egykét elvvel, amiről nekem még fogalmam sincs, magának viszont nincs gyakorlati tudása, így aztán mindketten szárnyaszegett madarak vagyunk a másik nélkül.

-Ezt szépen mondta, főnök! - hízelgett Scranton.

Van den Berg azonban meg sem hallotta.

-Ezért kellett magát elrabolnunk, kedves Scott. Előbb-utóbb úgyis kiszivárgott volna minden, ami magával történt... Akkor aztán, ha tetszett volna magának, ha nem, ugyancsak elraborták volna, ha nem is éppen úgy, mint Scranton és én tettük. Elraborták volna magas állami szinten. Ne higgye, hogy hagyták volna őrizni a titkait. És évek múltán valami ostoba hülye előjött volna a nagy felfedezéssel. Valaki, akinek maga csak úgy az ölébe pottyant. És felfedezte volna előlem, ami pedig nekem jár! S ezt én mindenképpen meg akartam akadályozni.

- Kezdem érteni - bólintott szinte elismerően Scott.

- Ha ön is úgy akarja, együtt dolgozhatunk... Berendezek önnek egy laboratóriumot, bár azt hiszem, kísérletezmem inkább nekem kell majd. Aztán szépen, hármásban megalkotjuk az antianyagmotort...

- Természetesen az ön neve alatt - mondta gúnyosan Scott.

- Természetesen. Mondtam már, hogy ez a felfedezés nekem jár!

Scott elgondolkodott.

- És ha nem vállalom?

Van den Berg vastag füstkarikákat eregetett a plafon felé.

- Nézze, kedves Scott fiam, fenyegethetném, hogy megölöm, megkínozom, lenyúzatom a bőrét Scrantonnal és a többi és a többi. Én azonban inkább azt éretném, ha gondolkozna. Scranton utánanézett az ön viselt dolgainak... Szerencsére Liza nem tett lakatot a nyelvére, önnek nem maradt egyetlen barátja sem, Scott... Nem maradt, mert ön már más, mint amikor az ő barátjuk volt, annak idején, azaz mostanában... És arról is tudunk, hogy a felesége is elhagyja önt. Nincs magának senkije, Scott úrhajós. Gondolja meg, micsoda jövő várhat magára odakinn? A legjobb esetben is az a kényszermunka, amiről az előbb beszéltem. A legjobb esetben is, és ezt hangsúlyozom!

- És... rosszabb esetben?

- Az örültek háza! - mondta lakonikus rövidséggel Van den Berg.

- És mit nyerek velem, ha önnek dolgozom? - kérdezte valóban kíváncsian Scott.

Van den Berg kivette szájából a pipát.

- Megígérek önnek valamit. S én az ígéreteimet be is szoktam tartani. Ha megalkottuk a motort és a hozzávaló úrhajót, nem halok meg addig, amíg magát fel nem küldöm velem. Akkor már világhírű tudós leszek, és lesz annyi hatalmam, hogy felküldjem az úrhajóval. ..

- Hová? - szakította félbe elszorult torokkal Scott. -A fekete négyzetbe. A maga Matthias barátja pacnijába... Érti már, Scott? Felajánlom önnek, hogy még egy kísérletet tehet a fekete négyzettel... És akkor hátha... Hátha sikerül, amire vágyik. Hogy a kapun át bejusson abba a másik világegyetembe. Vállalja, Scott?

Az úrhajós úgy érezte, mintha gyengéden ringana alatta a padló. Mintha óriási szállítószalag vagy mozgólépcső dajkálná a szobát. Szinte távolról, messzi köd mögül hallotta saját, kissé

rekedt hangját:

- Vállalom, Van den Berg professzor... Vállalom, főnök!

Délután már lázas munka folyt a föld alatti laboratóriumban. Scott minden erejét megfeszítve megpróbált visszaemlékezni mindarra, amit az antianyaggal és az antianyagmotorral kapcsolatban valaha is tudott. Van den Berg feszülten figyelte Scott szavait, és néha-néha belefirkantott valamit ölébe tett jegyzetfüzetébe - inkább csak emlékeztetőül.

Ahogy tellett az idő, Scott maga is meglepődött, hogy mennyi minden a fejében maradt. Világosan felvázolta a tudósnek az antianyagmotor működési elvét, sőt még a biztonsági berendezések használatát sem felejtette el, pedig ki tudná megmondani, végül is mennyi idő telt el *azóta*? Ha egyáltalán eltelt valami is...

Scranton többnyire az ablaknál álldogált, jobban mondva, az ablak alatt, s arcát a beszűrődő fényben fürdette. Akármiről is beszélt Scott, a fiatal kutató arca mozdulatlan maradt, az úrhajós azonban meg mert volna esküdni, hogy Scranton egyetlen szavát sem szalasztja el.

Körülbelül egy hét múlhatott el ebben a feszült állapotban, amikor az egyik délutánon Scott úgy érezte, hogy nincs tovább; semmi újat nem tud már mondani Van den Bergnek. A tudós is elégedetten csukta be jegyzetfüzetét, és megveregette Scott vállát.

- Meg vagyok elégedve magával, barátom, őszintén mondom, hogy nagyon meg vagyok elégedve...

- Úgy érti, hogy... Hogy valóban sikerülni fog? Van den Berg összedörzsölte a kezét.

- Semmi kétség, kedves barátom, semmi kétség. Az elvek teljesen világosak, a gyakorlati kivitelezés pedig már gyerekjáték. Ezt már Scranton is játszva megcsinálja. Igaz, Scranton?

- Természetesen, főnök.

- Na, látja, Scott. Minden a legnagyobb rendben van. És bízson bennem, kérem. Nem szoktam megfélekezni az embereimről. Minden körülmények között betartom a játékszabályokat!

Scottnak úgy tűnt, mintha Scranton arcán leheletnyi gúnyos mosoly futott volna át. Enyhe rossz érzés támadt benne, de Van den Berg lágy szavai visszaadták a nyugalmát. Nem, nem valószínű, hogy Van den Berg meg akarná ölni. Hiszen mi a biztosíték, hogy valóban az igazságot mondta el neki a motorral kapcsolatban?

Van den Berg rövid ideig tűnődött, majd Scotthoz fordult.

- Ami az ön további sorsát illeti, kedvesem, gondolkodhat a dolgon. Ha óhajtja, haza is mehet, habár nem tudom, elkíváncozik-e innen? Mindenesetre szabad, mint a madár. Természetesen továbbra is legközvetlenebb munkatársaim közé tartozik, és gyakran szükségem is lesz majd magára. Mi a véleménye, Scranton?

- Ami önnek, főnök.

- Akkor hát... Nekem ma este el kell tűnnöm néhány napra. Nem lesz túl egyszerű a kísérletekhez szükséges alkatrészeket beszerezni... Egy lézermérleg például nagyjából annyiba kerül, mint egy háromemeletes ház. S legalább olyan nehéz hozzájutni, mint a legújabb típusú neutronbombához. De azért én megszerzem, bizony isten. Csak hát idő kell hozzá, és összeköttetés... ön, kedves Scott, maradjon csak itt, ha akar. Scranton majd ellátja mindennel. Olvasgasson, vagy nézze a televíziót. Ha viszont hazamenne, fogadja meg a tanácsómat. Ne törje a fejét komplikált magyarázaton, hogy hol töltötte az elmúlt hetet. Mondjon csak egyszerűen annyit, hogy nem emlékszik semmire. Hiszen nagyjából mindenki meg van győződve róla,

hogy maga, kedvesem, hm... örült. Majd azt hiszik, hogy elborult az agya, és összevissza kóborolt valamerre. Ezt biztosan első szóra elhiszik magának.

- Köszönöm a tanácsot - mondta savanyú képpel Scott. - Alighanem mindenképpen itt maradok éjszakára.

- Ahogy gondolja, kedvesem, ahogy gondolja - morogta kezeit dörzsölgetve Van den Berg, és Scott biztos volt benne, hogy a tudós lélekben már messzire jár a föld alatti szobától, és a lézermérleg megszerzésének módján töri a fejét.

Csak később jött rá, hogy óriásit tévedett.

Amikor a hajnal első sugarai beszöktek a tetőablakon, Scott kínzó szomjúságot érzett. Nekikészülődött, hogy a vízcsaphoz botorkáljon, amikor valami visszarántotta az ágyra. Glenn Scott első osztályú úrhajósnak az az érzése támadt, hogy álmodik. Mintha futni akart volna álmában, vagy egyszerűen csak felemelkedni, végtagjai azonban nem engedelmeskedtek gazdájuknak, s ő ólomsúlyú kezekkel-lábakkal ott feküdt az ágyon, miközben szakadt róla az izzadság.

Hamarosan meggyőződhetett azonban róla, hogy amit érez, legkevésbé sem álom, hanem szintiszta valóság. Kezei két csuklójánál fogva az ágyhoz voltak bilincselve, és a dereka táján is lekötötték valamivel.

Hunyorogva futtatta végig pillantását a szobán, és hamarosan fel is fedezte Scrantont, amint szokása szerint az ablak alatt állt, behunyt szemmel, s arcát a hajnali, lila színű sugarakban fűrdette.

Néhányszor feldobta magát a levegőbe, hátha engednek a bilincsek. Ezzel azonban mindössze annyit éri el, hogy a recés bilincsvasak felsebezték a bőrét.

- Mi a fene ez, Scranton? - kérdezte dühösen és kifulladásra

Scott. - Ez hát az a híres, Van den Berg-féle portszerűség?

Scranton futólag elmosolyodott.

- Téved, Scott. Bár szívem szerint boldogan fognám a dolgot Van den Bergre, kénytelen vagyok bevallani, hogy ehhez az öregnek semmi köze. Ez a mi kettőnk dolga!

Scott kerekre nyitotta a szemét.

- A mi kettőnk dolga? Milyen dolgom lehet nekem magával, Scranton? Amit tudtam, mindent elmondtam. Maga is hallotta... Azt hiszi, hogy elhallgattam valamit Van den Berg előtt?

Scranton megrázta a fejét.

- Nem hiszem. De őszintén szólva nem is érdekel.

Scott most már nem értett semmit. Visszahanyatlott az ágyra, és megcsóválta a fejét.

- Akkor viszont fogalmam sincs, hogy mit akar tőlem... Ismertük mi már egymást korábban is?

Scranton mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

- Szükségem van magára, Scott. Talán még jobban, mint Van den Bergnek.

- Nézze, Scranton - mondta Scott türelmesen -, maga is jól tudja, hogy mindent elmondtam neki. Nem hallgattam el egy morzsányit sem. Gondolja, hogy *maga* konkurrálni tudna vele? Hát nem hallotta, hogy milyen nehéz beszerezni a műszereket? Azt képzeli, hogy megépítheti a motort Van den Berg előtt?

Scranton ingerült mozdulatot tett.

- Teszek a motorjára. És Van den Bergre is. Ostoba, felfújtotok pojáca! Adja a nagy tudóst, közben meg üres, mint a luftballon. A saját piszkát megenné, csak hogy bekerüljön az újságokba, hogy idézzék a műveit, és hogy a nyakába akasszanak valami kitüntetéset. Ha az ostoba hiúságnak szobrot állítanának, biztosan Van den Bergről mintáznák. Erre mérget vehet!

- No és ön? Önnek is hullanak a morzsák! -Ugyan már, Scott,

ne legyen gyerek! A maga emlékezése és ötletei nyomán - vagy mit tudom én, hogy is nevezzem őket - Van den Berg felfedezi az antianyagmotort, töméntelen pénzt keres vele, és a zakója elejét teleaggatják majd kitüntetésekkel, ön felszáll, és megkeresheti a fekete pacniját. De én? Én mit nyerek az egészen? Valahol a Van den Berget méltató cikkek és beszédek végén lesz egy olyan sor, amelyben előfordul az a kifejezés, hogy „és munkatársai”. Hát ez leszek én, Scott. Ez lesz az én bérem. Az „és munkatársai”.

- Azt hiszem, eltúlozza a dolgot, Scranton.

- Túlozni? Szó sincs róla. Maga nem ismeri Van den Berget! Ahova egyszer ő betette a lábát, ott mások nem rúgnak labdába!

- És tőlem mit akar? Nem látom világosan, hogy mi a célja ezzel az egészszel. Mit tehetnék én önért, Van den Berg ellenében?

Scranton ellépett az ablak alól, odahúzott egy széket Scott ágya mellé, ráült, és komor arccal beszélni kezdett:

- Nézze csak, Glenn... Valamikor azt hittem, hogy nagy tudós leszek. Üstökös a tudomány egén. S bár még mindig tehetségesnek tartanak, az üstökös fénye lassan halványulni kezd. Egyre fiatalabbak jönnek, akik ugyanolyan tehetségesek, mint én voltam néhány évvel ezelőtt... S az én nagy-nagy felfedezésem csak nem akar megszületni. Nem mondom, a nevem jól cseng szakmai körökben, de több semmi! Talán Van den Berg az oka. Hogy rám telepedett, és csakis olyan feladatokat osztott rám, amikből nem lehetett semmi látványosat kihozni. Az is lehet persze, hogy félreismertelek, és én is félreismertem magamat. Nem is vagyok olyan fene nagyon tehetséges... így aztán csak éldegélek Van den Berg árnyékában, és a nagy felfedezéssel együtt a nagy pénz is elmaradt... Pedig én gazdag akartam és az is akarok lenni, Scott! Nekem pénzre, nagyon sok pénzre van szükségem... S ha ezt megszereztem, köpök Van den Bergre és az egész kutatóintézetre! És köpök a

tudományra is!

Scott értetlenül bámulta a keserű szavakat fröcskölő Scrantont.

- Azt akarja, hogy én segítsem pénzhez?

- Természetesen.

- Nézze, Scranton, bár egyáltalán nem tetszik nekem a maga képe, mégis megtenném, ha tudnám, hogyan. De mondja meg, az isten szerelmére, hogyan tegyem magát gazdaggá? Még ha le is szedi rólam a bilincseket.

- Megy az anélkül is. Csak egy kicsi közreműködésre szükségem, Scott. Csak egy egészen aprócskára.

- Nem értem - nyögte Scott, és érezte, hogy hideg veríték csorog végig a hátán.

- Figyeljen ide, Scott! Lottózott maga valaha is?

- Hát persze. Még hallgatókoromban.

- Később nem?

-Mit tudom én... Lehetséges, hogy később is. Most, ahogy mondja, úgy emlékszem, később is. Már a kutatóintézetben.

- És nyert valaha?

- Nem. Soha. Legalábbis jelentős összeget nem.

- Hát én nyerni akarok, Scott. Még hozzá nagyon sok pénzt. A főnyereményt... néhány milliócskát.

Scott most már biztos volt benne, hogy Scranton nem normális.

- És... mit tudok én ebben segíteni?

- Sokat. Figyeljen csak ide! ön ugyebár visszajött a jövőből... önnek mindent tudnia kell, ami a múltban történt. Mert önnek, Scott, a jövő hét is a múlt. Nem?

- De... bizonyára.

- Vasárnaponként szokták sorsolni a lottót. Például jövő vasárnap is. És azokat a számokat, amiké vasárnap kihúznak,

már kihúzták egyszer. Legalább az ön számára. Igaz?

- De hát...

- Ha visszaemlékezne rá, hogy a legközelebbi va« sárnap milyen számokat húztak ki, ma vagy holna még megjátszhatnám őket.

- Maga megőrült, Scranton! Tudja, mikor volt a jövő vasárnap... az én emlékeimben? Cirka harmi évvel ezelőtt. El tudja maga képzelni, hogy harminc mekkora idő? Csak nem hiszi, hogy vissza tudok emlékezni egy harminc év előtti átlagos vasárnap kihúzó lottószámaira!

- Vagy lóverseny - folytatta zavartalanul Scranton.

- A derby. Ha el tudnék kapni egy jól fizető hármas befutót. Lóversenyre nem szokott járni?

- Soha életemben nem voltam - mondta komoran Scott.

- Kár. Nagy kár. Akkor hát nem is lehet róla semmi emlékképe. A lóverseny kútba esett... Na, nem baj. Marad a lottó!

- Maga megőrült! Hát nem érti, hogy képtelen lennék visszaemlékezni...

- Ugyan, ugyan, Scott, nyugodjék már meg! Megvannak rá a megfelelő módszerek. Sosem hallott még az igazságszérumról?

- Mi a fenéről?

- Ez egy vegyi anyag. Valósággal kilúgozza az agyát, és a legkisebb emléktöredéket is kimossa belőle. Biztosan vissza tud majd emlékezni egy ritka jól fizető ötösre. Ha nem is a jövő vasárnapra... Csak az a fontos, hogy valódi ötös legyen. Ha kell, néhány évig megjátszom a számokat minden héten.

- Egyetlen ötösre sem tudok visszaemlékezni - nyögte Scott, és rémülten figyelte, amint Scranton odalép az egyik kísérleti asztalkához. A fizikus felemelt a szerteszét heverő műszerek közül egy ampulla meglepően gyors mozdulattal letörte a végét az asztal sarkán. Aztán matatni kezdett, és idegesen járt a keze

ide-oda, amíg csak meg nem találta az ampullához tartozó fecskendő is.

Gyakorlatlanul kapkodva felszívatta az ampulla tartalmát, majd gondterhelten Scottra nézett.

- Csak addig ne vacakoljon, amíg a karjába szúrom a tűt - mondta, mintha csak ki tudja milyen apró szívességet kért volna az úrhajóstól.

Scott összehúzta a lábait, és addig tolta magát az ágy feje felé, ameddig csak a bilincsek engedték. Elhatározta, hogy amint a közelébe ér, egyetlen rúgással a falhoz repíti Scrantont.

A fizikus azonban egyelőre nem közeledett; az ágy lábánál maradt az előreszegzett injekciós tűvel.

- Szeretném valamire figyelmeztetni, Scott - mondta, miközben apró sugárban kinyomott egy vékony folyadékcsíkot a fal felé fordított túból. - Ha békén marad, olcsón megúszhatja a dolgot. De ha szívóskodik... hát akkor... higgye el, én mindenre el vagyok szánva. Nincs bennem egy csipetnyi könyörület sem.

- Ebben nem is kételkedem - nyögte Scott, és le nem vette volna a szemét Scrantonról.

- Ez itt egy egyszerű igazságszérum. Nem okoz maradandó szellemi károsodást. Egyszerűen letapogatja a maga agyát, kiemeli a felgyülemlett emlékek közül azokat, amelyekre kíváncsi vagyok... Csak azokat, érti, Scott? És én ígérem magának, hogy nem kérdezek semmit, csak a lottószámokat. Mert amit kérdezek, és amire maga válaszol, az úgy eltűnik az agyából, mintha sohasem lett volna ott... De csakis az! Nem fog többé visszaemlékezni azokra a számokra; amelyeket elmondott... Gondolom, ez nem is olyan nagy veszteség az ön számára, igaz, Scott?

Glenn Scott legszívesebben szembe köpte volna higgadtan érvelő fizikust.

Scranton továbbra is mereven tartotta az injekciói tűt.

- Tegyük fel azonban, hogy maga okoskodik. Nem akar segíteni a jó öreg Scrantonon... Mert ez is előfordulhat, ugye, Scott?

-Miazhogy! - mondta dühöngve az úrhajós, szinte sírva várta a pillanatot, amikor hatalmasat rú hat Scranton gyomrába.

- Mondjuk, arra spekulál, hogy amikor maga fölé hajlok, felhúzza a lábát, és gyomron törül... Megteheti, hiszen kellő eszköz híján a lábát nem tudtam ágyhoz erősíteni. Csakhogy van itt egy kis probl Scott!

Aztán várakozóan az úrhajósra nézett, talán azt várta, hogy megszólaljon. Scott azonban hallgatott, mint a csuka.

- Említettem már magának, hogy ez egy viszonylag ártalmatlan szérum. Csak azt törli ki az agyából, amire rákérdesz. Sajnos van egy bibije... Mégpedig az, hogy magának is akarnia kell a válaszadást. Csak akkor hatásos, ha maga is aktívan közreműködik. Ha azzal a szándékkal alszik el, hogy nem fog szólni egy szót sem, a szérum hatástalan marad.

- Márpedig arra mérget vehet, hogy azzal a szándékkal fogok elaludni - mondta dühösen Scott. „Ha előtte agyon nem rúglak” - tette hozzá gondolatban.

Scranton nagyot sóhajtott, és a kísérleti asztalka felé intett.

- Ez esetben a második számú szérumot kell beadnom. Meg sem kérdezi, hogy annak mi a hatása?

Scott csak nézett a fizikusra gyilkos szemekkel.

- Ez a második számú szérum az első sokszorososan koncentrált változata - folytatta Scranton zavartalanul. - És ehhez már nem kell az ön hozzájárulása vagy együttműködése. Érti? Fogok egy gumikalapácsot, és fejbe verem vele. Aztán, amíg ájultan fekszik, beadom az injekciót...

- Te szemét, ocsmány patkány! - köpött Scranton felé Scott.

Scranton mintha meg sem hallotta volna Scott átkozódását.

- Csak sajnós, amint mondtam, a kettes számú szérum koncentrált dózis. Úgy ki fogja tőle köpni a lottószámokat, mint a sicc! Csakhogy... Ez a szérum nem *csak* azt mossa ki az agyából, amit tudni akarok, hanem mindent! Érti? Mindent! És örökre!

Scott megdermedt.

- Hogyan?

- Ahogy mondom. Fejbe verem egy kalapáccsal, beadom a szérumot, és megvárom, amíg maga kiköpi a számokat. Aztán búcsút mondok a kapufélfának, és eltűnök innen. Maga pedig amikor felébred, arra sem emlékszik, hogy kicsoda, és hogy ki volt valaha is. Élőhalott lesz magából, Scott! És az emlékképek nem térnek vissza soha többé!

- Nem! - nyögte rémülten Scott.

-Nem? Miért nem? Hiszen maga választja ezt a megoldást. Vagy talán tévednék?

- Ide figyeljen, Scranton - mondta Scott, és ameny-nyire csak tudott, felemelkedett az ágyon. - Hiszek magának, hogy az isten verje meg! Kénytelen vagyok hinni. Maga képes rá, és még idiótát csinál belőlem!

Scranton szó nélkül bólintott.

- És mi a biztosíték rá... hogy ha együttműködök magával, nem csap be? Hogy nem ezt a rohadt második szérumot ereszti akkor is belém, mi? Vesszek meg, ha hinni lehet az olyan csirkefogóknak, mint amilyen maga, Scranton. Maga ocsmány állat!

A fizikus eleresztette a füle mellett a vaskos sértéseket.

- Nézze, Scott - magyarázta nyugodtan -, próbálja követni a gondolatmenetemet. Nekem maga nem ellenségem. Abszolút indifferens lény. Én pedig nem vagyok szadista vagy született bűnöző. Nekem csak pénz kell, semmi más. Különben nincs

szándékomban ölni, vagy valakit egész életére nyomorékká tenni. Ha hiszi, ha nem, undorodom az erőszaktól. Csakhogy a világ erőszakra épül, Scott. Éppen maga ne tudná?

Rövid szünetet tartott, és elgondolkodva forgatta kezében a pravazt.

- Sokkal kényelmesebb lenne számomra, ha maga az első megoldást választaná. Verekedés és brutális erőszak nélkül beadnám az injekciót, és maga ugyanúgy ébredne, ahogy elaludt. Hiszen most sem tudja a számokat, és akkor sem tudná. Csak én tudnám, senki más! De ha a második megoldásra kényszerít. Nos... ezt is megteszem!

Scott igyekezett félelmet kelteni a láthatóan habozó fizikusban.

- Aztán mit csinál velem, Scranton? Éppen maga mondta, hogy élőhalott leszek. Azt hiszi, nem jönnek rá a maga kisdéd játékaira? Például a barátom, Hartmann.

- Ezzel is számoltam, Scott. Maga már egy hete felszívódott. S ha holnap vagy holnapután előkerül, nos, mindenki azt hiszi majd, hogy beteljesedett a végzete. Hogy véglegesen megbolondult. Hiszen már most is örültnek tartják.

- Megfeledkezik Van den Bergről. Scranton gúnyosan elmosolyodott.

- Van den Berg doktor a kezemben van. Ha kinyitja a száját, én is kinyitom az enyémet. Higgye el, jobban ismerem a főnököt bárkinél. Ne gondolja, hogy kockára tenné a jövő Nobel-díját maga miatt. Lehet ugyan, hogy soha többé nem állna szóba velem, de hallgatna, mint a sír. Erre mérget vehet!

Scott kinyújtotta a karját. Nyert, Scranton. Jöhet nyugodtan, nem rúgok a i vomrába. Bár isten az atyám, szívesen megtenném!

A fizikus fölényesen elmosolyodott, és egészen közel lépett Scotthoz. Megfogta az úrhajós kezét, és kifeszítette a karját. Aztán amikor szemébe tűnt a könnyök hajlat lüktető verőere,

leeresztette a másik kezét, hogy a túvel keresztülszúrja az ér falát. Ebben a pillanatban furcsa zaj ütötte meg Scott fülét: mintha egér rágcsált volna, valahol, a fal mellé támasztott műszerek között.

A szokatlan zajra Scranton is felkapta a fejét; kezében megmerevedett a fecskendő.

A mérőasztalkáról lassan felemelkedett egy apró selyempapírdarab, s hangtalan szárnyalással felröppent a levegőbe.

Scott villámgyors mozdulattal összehúzta magát, és olyan erővel, ahogy csak tudta, gyomron rúgta a fizikust. Scranton fájdalmas kiáltással kapott a levegőbe, és nekitántorodott az ágy melletti falnak. Kémcsövek roppantak össze hangos recsegéssel a talpa alatt, ahogy támaszt keresett a könyvállványnál.

Scott minden erejét megfeszítve feldobta magát a levegőbe, és a bejárati ajtó felé fordult. Jól tudta ugyanis, hogy a papírdarabka repülését huzat okozta, amely a mennyezeti ablak és a halkán kinyíló bejárati ajtó között megmozgatta a könnyű tárgyakat. S az úrhajós, mint már annyiszor, most sem tévedett. Az ajtóban Van den Berg állt, ajkán gúnyos mosollyal, kezében pisztollyal. Könnyedén nekitámaszkodott az ajtófélfának, és megcsóválta a fejét.

- Ejnye, ejnye, Scranton! Alig húzom ki a lábam, maga máris önállósítja magát?

- Honnan a pokolból...? - nyögte fájdalmas arccal a fizikus. - Hiszen azt mondta, hogy a lézermérleg...

- Nagy marha maga, Scranton fiam - mondta elégedetten Van den Berg. - És velejéig romlott csirkefogó. Azt mondta, hogy úgy ismer, mint a tenyerét? Nem inkább fordítva, drága fiam, nem inkább fordítva? Azt hiszi, hogy egy pillanatra is egyedül hagytam volna magát Scott-tal? Minden lépését, minden mozdulatát láttam egy rejtett kamerával.

- Maga... maga... áruló!

Van den Berg komikus mozdulattal a szíve elé kapta a kezét.

- Én? Áruló? De miért, édes fiam, miért? Mert be akarom tartani a szavam? Scott megtette, amit ígért, és én is megtartom, amit ígértem. És füttyölök a maga ötös találatára.

- Miért hagyott egyedül Scott-tal? - kérdezte a fizikus mogorván.

Van den Berg megdörzsölte az orrát a pisztoly csövével.

- Mert szerettem volna igazolva látni a sejtéseimet, Scranton. És még valamit. Felvettem videóra minden szavát. Maga a kezemben van, édes fiam... Egyetlen megingás, és magának vége. Ezért mentem el én azért a lézermérlegért, amelyre nincs is szükségünk, amit különben illetet volna tudnia, Scranton fizikus!

Scranton lassan kezdte összeszedni magát.

- Rendben van, főnök - mondta, és lassan eltolta magát a faltól.

- Rendben van, győzött. Csak azt mondja meg, miért van szüksége rám? Miért nem hagyta, hogy én is megcsináljam a magam buliját? örökre kiléptem volna az életéből!

Van den Berg Scrantonra mutatott a pisztoly csövével.

- Először is, kedves Scranton, maga kiváló fizikus. Kiváló és rendkívül képzett. Csak éppen minden képzelőerő hiányzik magából. Az isteni szikra. A tehetség, az alkotáshoz való tehetség. Vagy jobban mondva: az ötlet. Maga tökéletesen végrehajtja az utasításokat... Magánál fegyelmesebb fizikust még nem hordott a Föld a hátán. Szükségem van magára, ha meg akarom építeni az antianyagmotort!

- Hé! - mordult fel sértődötten Scott. - Velem meg mi a fene lesz? Úgy tárgyalnak itt ketten, mint két gentleman. Én meg ágyhoz bilincselve...

- Még egy perc türelem, Scott - intett Van den Berg a pisztollyal. - Csak még egy perccske. Hadd fejezzem be... Hol

is hagytam abba? Ja, igen. Hogy miért nem engedtem megpucolni magát, Scranton? Az első okot már elmondtam. A második pedig az, hogy maga egy aljas csirkefogó, legkedvesebb tanítványom! Maga tönkre akarta tenni Scottot. Szerencsére, mindent láttam a videón. Azt hiszi, nem tudom, hogy csak egyféle szérum létezik, mi? Amelyik hülyévé teszi az embert...

- Hallgasson!

- Miért hallgatnék? Mondja, Scott, maga hitt neki? Ha csak öt perccel később jövök, maga élőhalott, úrhajós barátom. Az én legkedvesebb tanítványom csúnyán átverte volna magát...

- De... hát miért?

- Mert ehhez a szérumhoz is szükséges az ön közreműködése. Koncentrálni kell, mielőtt még hatni kezdene. És ki az a marha, aki saját jószántából a nyaktiló alá hajtja a fejét?

- Rohadt állat! - sziszegte Scott Scranton felé. - Ha kiszabadulok innen...!

- Igazán nagy kedvem volna hozzá, hogy összeengedjem magukat egy kis párviadalra. Kíváncsi lennék, Scranton fiam, hogy az ökölharcban is megállná-e a helyét... Azt mondják, csak a gyáva emberek aljasok és kegyetlenek. Különben...

Scott elfordította a fejét Scrantonról, és Van den Bergre nézett. A professzor arcán elégedettség trónolt, úgy lubickolt saját fölényének és nagyságának tudatában, mint fókák a jeges tengervízben. A sugárpisztoly csöve közben a padló felé fordult, és Van den Berg minden figyelmét lekötötte saját filozófiai fejtegetése.

Glenn Scott inkább megérezte, mint észrevette Scranton mozdulatát. A fizikus villámgyorsan felemelte a fecskendőt, és Van den Berg felé hajította. Éppen csak annyi ideje maradt, hogy felüvöltsön:

- Vigyázzon, főnök! Vi...

Van den Berg arcáról még el sem tűnt az elégedett kifejezés, amikor lebukott a padlóra. Glenn soha nem tételezett volna fel ilyen gyorsaságot a kopasz kis emberkéről. Van den Berg kezében felvillant a pisztoly, és Scranton hangos kiáltással a földre omlott. Az elhajított fecskendő remegve beleállt az ajtófélfába, s az apró lyuk mellett, amelyet az injekciós tű éhes szája harapott, vékony pataként csörgedezett az igazság széruma.

Van den Berg felemelkedett a padlóról, és remegő kézzel megtörölte a homlokát.

- A marhája! - mondta remegő hangon, és óvatosan közelebb lépkedett Scranton testéhez. - Az örült marhája! Most aztán megnézheti magát - tette hozzá inkább tanácstalanul, mint gyűlölettel.

Scottnak egyre inkább elege lett az egészből.

- Mondja, főnök, mi lenne, ha kiszabadítana végre?

- Azonnal, Scott, azonnal - morogta Van den Berg, és Scranton teste fölé hajolt. - Hát ennek bizony vége. És fuccs a munkatársamnak is. Most aztán kereshetek valaki mást... Mondja, Scott, nincs olyan érzése, hogy talán túllöttem a célon?

- Csak annyit mondhatok, hogy rendkívül rohadt érzéseim vannak, főnök. Hajnal óta ide vagyok bilincselve az ágyhoz, azután meg lézerpárbaj zajlik a fejem lelett... Mondja, már kérdeztem ugyan egyszer, de most még egyszer megismétlem: Nem óhajtana végre kiszabadítani?

Van den Berg, úgy látszott, végleg magához tér.

- Dehogynem, a fene enne meg, dehogynem... De hol az ördögben van a kulcs? A bilincs kulcsa.

Fogalmam sincs. Én a maga helyében belekukkantanék Scranton zsebeibe.

Van den Berg leguggolt Scranton fölé, és maga felé fordította

a fizikust.

- Szegény Scranton. Tudja, azért rendkívül sajnálom. Tehetséges fickó volt, már ami a fizikát illeti... Talán nem kellett volna ki tennem a kísértésnek. Lehet, hogy én vagyok a hibás?

Tovább kotorászott Scranton zsebeiben, míg végül megcsörrent kezében a bilincs kulcsa.

- Alighanem ez az. Hát akkor nincs más hátra, kiszabadítom magát... Atyaúristen! Ha belegondolok, hogy megöltem a legkedvesebb tanítványomat...

Ebben a pillanatban ismét felemelkedett egy apró papírlap az egyik kísérleti asztalkáról, s lágyan suhanva megindult a tetőablak felé. Scott villámgyorsan a bejárati ajtó felé kapta a fejét. S az ajtófélfának támaszkodva, közvetlenül a még mindig ideoda hajladozó fecskendő alatt, Hartmannt pillantotta meg, amint óvatosan előretartotta a pisztolyát.

Van den Berg semmit sem vett észre az egészből. Mutatóujjára akasztotta a kulcsokat, és szomorúan megpörgette, mint unott úrtaxivezetők szokták, ha utasnak se híre, se hamva.

-Tudtam, hogy aljas disznó, de arra azért soha nem gondoltam, hogy megöljem. Kár érte, nagyon nagy kár!

Ebben a pillanatban csattant Hartmann hangja:

- Fel a kezekkel, Van den Berg! Dobja el a pisztolyt, különben megölöm!

A fizikus rémülten fordult az ajtó felé. Arca hamuszürkére változott, amikor meglátta Hartmannt. Tétova mozdulatot tett, mintha fel akarná emelni a pisztolyt.

- Ne mozduljon, professzor! - dörrent ismét az őrmester hangja.

- Nem viccelek! Dobja el azonnal a fegyvert, különben lelkifurdalás nélkül a másvilágra küldöm!

Van den Berg felemelte a pisztolyt, és széles mozdulattal

Hartmann felé hajította.

- Eszem ágában sincs magára lőni. Különben megtudhatnám, kihez van szerencsém?

- Hartmann őrmester vagyok, és egészen véletlenül Scranton fizikust is ismerem... Azonkívül önt is, meg ha nem is emlékszik rám. Jól vagy, Glenn?

- Jól hát, hóggy az ördög vigye el - mondta Scott. - Nem engednél végre szabadon?

- Magánál van a kulcs, Van den Berg?

A professzor szó nélkül magasra tartotta mutatóujját, és megpörgette a kulcscsomót.

- Oké! Akkor engedje szabadon!

Van den Berg Scotthoz lépett, föléje hajolt, és rövid matatás után meg is találta a kulcslyukat. Halk kattánás hallatszott, és Scott kezéről lehullottak a bilincsek. Aztán még néhány másodperc, és a derekára erősített vékony lánctól is megszabadult. Az úrhajós nagyot nyögve felült az ágyon, és dörzsölgetni kezdte felhorzsolts csuklóit.

Hartmann mereven előretartotta a sugárpisztolyt, és a világ minden kincséért sem mozdult volna el az illótól.

- Menjen csak a sarokba, professzor! - dörrent ismét a hangja. - Vedd fel a bilincseket, Scott! Tedd rá a kezére, és kattintsd össze!

Glenn Scott azonban nem engedelmeskedett Hartmann őrmester parancsának. Szeme sarkából látta ugyan, hogy Van den Berg a sarokba ballag, de meg sem mozdult, hogy utánamenjen.

- Nem hallod, Scott?! - türelmetlenkedett Hartmann - Kattintsd rá a bilincseket!

Scott végre Hartmann felé fordította az arcát.

- Mi a fenének?

Hartmann szeme kikerekedett a csodálkozástól.

- Hogyhogy mi a fenének? Először is mert emberrabló,

másodszor is mert gyilkos! Van fogalmad, hogy mit össze nyomoztam utánad?

Scott mintha nem is hallotta volna az utolsó mondatot.

- Van den Berg önvédelemből cselekedett – mondta nyugodtan. - Erre tanú vagyok. Scranton megtámadta, a professzor csak védekezett. Nincs itt semmiféle gyilkosság. Csak gyilkossági kísérlet...

- Nekem az is elég!

- Csakhogy Scranton akart kinyírni engem. Ott, a fejed mellett, azzal a fecskendővel. Ha Van den Berg nem lép közbe, talán már a másvilágon vagyok, vagy ha nem is, mindenesetre örökre elvesztem volna az e világ számára.

- Hogyan?

- Majd később, Hartmann. Mindenesetre Van den Berg nem követett el sem gyilkosságot, sem mást. Ismétlem, tanúsíthatom.

Hartmann gyanakodva méregette Scottot.

- Biztos, hogy nem adtak ezek neked valami injekciót, mi? De végül is Van den Berg mégiscsak elrabolt, nem?

- Nem.

- Na, ne bolondozz, Glenn! Tanúk vannak rá, hogy Scranton az arcodba fújt valamit az utcán, és magával hurcolt. Nyilvánvalóan Van den Berg parancsára!

- Ugyan, Hartmann - mondta Scott, és felemelkedett az ágyról. - Scrantonnal valóban volt egy kis nézeteltérésem. De ide önként jöttem. Hiszen Van den Berg professzor munkatársa vagyok. Itt dolgozom a föld alatti laborban már vagy tíz napja.

- És miért nem jelentkeztél közben? Miért nem szóltál legalább Verának? A fél város téged keres!

Scott keserűen elmosolyodott.

- Minek szóltam volna, kedves Hartmann őrmester? Vera nyilván elmondott mindent. Nincs nekem; már se feleségem, se

barátom...

- Ugyan már, Scott... Hiszen...

- Csak semmi szentimentalizmus, Hartmann. Ez az igazság. És mióta kell egy felnőtt embernek bejelentenie, ha fontos kísérlet miatt éjjel-nappal a munkahelyén tartózkodik?

- De hiszen ott sem tudtak rólad!

- Miért nem kérdeztek engem? - morogta Van den Berg a sarokból. - Hiszen én vagyok a főnöke!

- Magáról sem tudtak semmit - mondta dühösen Hartmann.

Van den Berg felhúzta a vállát.

- Ja, kérem, ez a szakmával jár... Egy cipész minden délután lehúzza a rolót, és...

Hartmann fenyegetően felemelte pisztolyát.

- Azért ezt nem ússza meg olyan könnyen, Van den Berg! Szerencsére nincsenek tanúk. Nyugodtan keresztüllőhetem, és én leszek a nagyfiú a rendőrségen. Ne mozduljon! Bevallja vagy nem, nekem egyre megy! fin mindenesetre elfogtam Glenn Scott úrhajós elrablóját. A parancs úgy szólt, hogy elevenen vagy holtan... - Cinikusan felnevetett. - Hát tehetek én róla, hogy csak holtan sikerült?

Hartmann minden figyelmét lekötötte a sarokban álló és egyre komorabb arccal hallgató Van den Berg. Így aztán észre sem vette, hogy Scott óvatosan a kezébe kaparintja a professzor eldobott pisztolyát.

- Azt hiszi, nem tudom, mire megy itt a játék, Van den Berg? Akárhogy is, de maguk elkapták Scottot, hogy egy huncut pillantást vessenek a jövőbe. Azt hiszem, nem tévedek nagyot, ha azt gondolom, hogy a Nobel-díj körül foroghat itt sok minden. Csakhogy én beleköpök a levesébe, professzorkám. Ha valaki feljebb mászik Scott barátunk hátán, nem tudom, miért ne én lehetnék az? Nézzen csak körül! Ennél világosabb ügyet még

az atyaúristen sem pipált. Két hulla, bilincsek... a fogoly Scott és Hartmann őrmester, a megszabadító! Hogy tetszik az ötletem, Van den Berg professzor?

- Dögölj meg! - mondta nyugodtan Van den Berg.

- Rövid búcsúbeszéd - bólintott Hartmann, és a professzorra célzott a pisztollyal.

Van den Berg felemelte a kezét, és gúnyos hangon mondta:

- És Scott? Azt hiszi, ő majd maga mellé áll? Hartmann felnevetett.

- Scott? Glenn barátunk komplett örült. És ki venné figyelembe egy örült vallomását? Jobb lenne, ha...

Az úrhajósnak végre sikerült kibiztosítania az esés közben bezáródott revolvért. Akkor aztán akkorát ordított, hogy szinte beleremegtek a laboratórium falai.

-Fel a kezekkel, Hartmann! Azonnal dobd el a pisztolyt!

Hartmann arcán előmlött a leírhatatlan meglepetés.

- Eszeden vagy, Glenn? Nem számolsz a következményekkel? Ha...

- Miféle következményekkel? Hiszen magad mondtad, hogy örült vagyok, nem? Egy örültet pedig meg ' sem lehet büntetni. Lepuffantalak, mint egy nyulat!

Hartmann homlokán kiütött a verejték.

- Menjen oda hozzá, professzor - intett az úrhajós Van den Berg felé -, és vegye el tőle a pisztolyt!

Megvárta, amíg a „főnök” kiveszi Hartmann kezéből a fegyvert, akkor aztán az övét is a professzor, markába nyomta.

-Tegye el ezt is, professzor! Nem hiszem, hogy egyhamar szükségünk lenne rá... Nem lesz semmiféle letartóztatás. Igaz, Hartmann?

Az őrmester letörölte az izzadságot a homlokáról.

- Hát akkor talán mehetünk is. Isten vele, professzor! Ha

szüksége lenne rám, megtalál. Ha tanúskodni kell, akkor is.

Van den Berg mosolyogva intett a sarokból.

- Isten vele, Glenn! És köszönöm.

- Nincs mit. Mehetünk, Hartmann?

Már a rendőrségi kocsiiban ültek, amikor Hartmann visszanyerte a szavát.

-Az istenedet, Glenn! Miért csináltad ezt velem? Azt hiszed, hintába tehetsz? Azt hiszed, megeszem, hogy saját jószántadból másztál le a föld alatti laboratóriumba? Tapasztalt hekus vagyok én, Scott! Nem eszem meg az ilyen maszlagot!

- Kénytelen vagy vele, Hartmann. Ha kell, kiállók Van den Berg mellett.

- De miért? Miért nem én mellettem? Scott elmosolyodott.

-Mert egyformán aljasok vagytok, Hartmann. Csak a saját karrieretek érdekel.

- Na és? Van den Berget talán nem?

- De igen. Csakhogy, amit ő csinál, abból legalább valami haszna lesz az emberiségnek. Ha holnap feltalálja az antianyagmotort...

- Ó! Tehát erről van szó!

- Nem mindegy, Hartmann? Abból viszont mi haszna lenne bárkinek is, ha belőled Hartmann főfelügyelőt csinálnék. És egyáltalán. Kezd már elegendem lenni belőle, hogy mindenki az én hátamon akar feljutni valahova. Hát én ebből kiszállok! Van den Berg megcsinálja a motort, és én akkor... Hartmann szánakozva megcsóválta a fejét.

- Te tényleg örült vagy, Glenn. Azt hiszed, hogy a társadalom kienged a karmai közül? Ugyan már, Glenn!

Az úrhajós fáradtan hátradőlt az ülésen.

- Akkor majd kényszerítem rá. A társadalmat is lehet kényszeríteni!

Hartmann élesen felnevetett.

- Te? Te kényszeríted a társadalmat? Glenn Scott úrhajós?

Scott egyszerre elvesztette uralmát az idegei felett. Az elmúlt hét kemény munkája és az utolsó éjszaka alaposan kikészítették. Megragadta az ajtókilincset, és Hartmannra ordított:

- Állítsd meg a kocsit! Kiszállok! Elegem van mindörökre belőletek!

Hartmann nyugodtan hátradólt, és cigarettára gyújtott.

- Nem szállsz ki, Glenn! Te már nem szállhatsz ki soha többé.

Az úrhajós minden erejével feszegetni kezdte a kilincset. A vezető a zaj hallatára hátrafordult, és kérdő pillantást vetett Hartmannra. Az őrmester nyugodtan viszonzta a pillantását, mire a másik, mintha mi sem, történt volna, tovább vezette a kocsit.

- Az úristenit, Hartmann! Hát nem érted, hogy ki akarok szállni? Engedj, mert... - ezzel Scott elkapta, Hartmann könyökét, és megcsavarta.

Az őrmester gyakorlott mozdulattal bújt ki Glenn fogásából, és az úrhajós érezte, hogy revolver csöve nyomódik az oldalába.

-Ne gyerekeskedj, Glenn! - hallotta Hartman nyugodt hangját.

- Még ha megsajnálalak sem engedhetnélek el. Azt hittem, rájöttél már, hogy parancsot teljesítek. És ha ostobaságot követsz el, kénytelen leszek fegyvert használni.

Glenn Scott megmerevedett.

- Parancsot? Kinek a parancsát?

- Közvetve az Elnökét, Glenn. Scott feladta minden ellenállását.

- Az Elnökét? Mit akar tőlem az Elnök?

- Hamarosan megtudod. Addig is maradj nyugto Akár hiszed, akár nem, még mindig a barátodnft tartom magam...

Glenn Scott akaratlanul is felnevetett.

- A barátomnak? Hartmann komolyan bólintott.

- Annak hát. Csak te beteg vagy, Glenn. És neki kötelességem, hogy segítsek meggyógyulnod. És segíteni is fogok. Még akkor is, ha te megtagadtad tőlem a segítségedet. Bár végül is nem sok értelme volt, Glenn. Így is, úgy is főfelügyelő leszek, még hozzá a te közreműködéseddel!

Először egy vastag, vörös szőnyeggel borított előszobába vezették őket. A falak mentén, óriási hordókban, furcsa levelű pálmák és délszaki növények díszeltek. A szőke hajú titkár nő unottan bámult a kapcsolókkal és gombokkal teli telefonkészülékre. A sarokban terpeszkedő biztonsági tiszt a körmét rágta, és időnként a szőnyegre köpte a megrágott darabokat.

Hartmann és Scott az ablak alatti bőrdíványon ültek, szorosán egymás mellett, mint két jóbarát. A sugárpisztoly rég eltűnt már Hartmann kezéből; ujjai között selyem zsebkendőt morzsolgatott, amellyel időnként megtörölte izzadt tenyerét.

Abban a pillanatban, amikor felcsengett a készülék, a képernyőn feltűnt egy vastag, fekete keretes szemüveg mögé rejtett férfiarc, odakint megeredt az eső. Sűrű, hatalmas cseppek kezdtek ostromolni az ablaküveget, és mintha csak parancsszóra történt volna, hangos zümmögéssel megindult egy falba rejtett ventilátor.

A szemüveges arc kifejezéstelenül bámult a levegőbe, aztán résnyre szétnyílt a szája, és halkán dünnyögte:

- Kéretem az urakat!

Hartmann kérdő tekintettel a biztonsági tisztre nézett, aki gyorsan kiköpte az utolsó körömdarabot is a szájából, és felpattant a karosszékből.

- Igenis, uram - mondta a szőke titkár nő, és feszült figyelem

látszott az arcán. - Óhajtja, hogy...

A készülék azonban újra kattant, s a férfiarc eltűnt a képernyőről. A biztonsági tiszt megfogta Scott karját.

- Gyerünk! És maga is!

Mindhárman a hatalmas, cirádákkal díszített ajtó felé lépkedtek, amely mögött maga az Elnök várt rájuk. Az Elnök, legfőbb hatalom égen és földön.

A biztonsági tiszt nem kopogtatott - nyilván ez is a szabályzathoz tartozott -, hanem óvatos mozdulattal és előírásos lassúsággal kitárta az ajtót.

A titkárnő lesütötte a szemét, és tüntetően az asztal lapjára nézett. A tiszt átlépte a küszöböt, és összeütötte a bokáját.

- Elnök úr! Jelentem, hogy Hartmann őrmester és Glenn Scott úrhajós megérkeztek.

Az aprócska szoba ajtó felőli részét hatalmas, éjfékete íróasztal foglalta el. Úgy uralkodott a szobán és a belépőkön, mint monumentális hegytömb az alpesi legelők felett. Glenn Scott érezte, hogy az asztal látványától félelem kúszik fel a torkán, és valami megmagyarázhatatlan kisebbségi érzet uralkodik el rajta. Talán a középkor embere érezhette ugyanezt, amikor a padlón térdelve felemelte szemét a hatalmas gótikus bazilikák kupolájára.

- Tetű vagyok a hatalom előtt - súgta valami Glenn Scott fülébe, és hosszú másodpercekre volt szüksége, hogy magához térjen.

A vastag keretes szemüvegű férfi nem állt fel, nem is nyújtotta a kezét, és nem is köszönt. Leplezetlen érdeklődéssel vizsgálgatta Scott arcát, aztán a biztonsági tiszt felé intett.

- Köszönöm, őrnagy. Leléphet.

A tiszt hangos csattanással összeütötte a bokáját, és eltűnt a másik szobában.

Amikor az ajtó halkán becsukódott mögötte, az Elnök a szoba sarkában lévő asztalka felé intett, amely mellett három vagy négy kényelmes karosszék állt, vendégekre várva.

- Foglaljanak helyet, kérem! Ön ugyebár Hartmann őrmester.

- Igenis, uram - mondta rekedten Hartmann, és nem tudta, hova legyen zavarában.

Az Elnök megvárta, míg leülnek, akkor újra Hartmannra emelte a tekintetét.

- Köszönöm, őrmester, hogy olyan készségesen vett részt ennek a hm... rendkívül bonyolult ügynek a felgöngyölítésében. Bell kisasszony majd tájékoztatja önt a továbbiakról. Köszönöm. A viszontlátásra, Hartmann őrmester!

Hartmann azt hitte, rosszul hall.

- Kérem... Elnök úr... - dadogta, és lassan, vontatottan felállt, mint aki nem biztos a dolgában. - Bátorkodom kijelenteni, hogy Glenn Scott úrhajós ör... illetve beteg és...

Az Elnök összehúzta a szemöldökét.

- Köszönöm a felvilágosítását, Hartmann őrmester. A továbbiakban forduljon Bell kisasszonyhoz.

Glenn Scott érezte, hogy az Elnök hangjában türelmetlenség cseng. Úgy tűnt, Hartmann is észrevehette, mert erőt vett magán, és félenken meghajolt az íróasztal felé.

- Viszontlátásra, Elnök úr!

S mivel semmiféle választ nem kapott, lehajtott fejjel elhagyta a szobát.

Az Elnök hátralökte a székét, és kikászálódott az íróasztal mögül. Alacsony, pocakos, jovialis kinézetű úr volt, akit elsősorban a hatalmas íróasztal mögé rejtett pódium és a fekete keretes szemüveg tett félelmetessé. Odasétált az úrhajóshoz, aki önkéntelenül is felállt, amikor az Elnök a széke mellé ért. Scott jó másfél fejjel volt magasabb nála, pedig ő maga sem számított az

égimeszelők közé.

Az Elnök kissé felcsimpaszkodott, és megveregette Scott vállát.

- Üljön le csak nyugodtan, úrhajós. Én is ideülök maga mellé. Hadd dobogjon a szívük a nyavalyásoknak. Tudja - s közelebb hajolt Glennhez -, kamerával figyelnek bennünket - s szemével az úrhajós felé csipentett.

Glenn Scott megértette, hogy a pajtáskodó, cinkos hang mögött komoly fenyegetés rejtőzik. Nincsenek hát egyedül még akkor sem, ha csak ketten vannak a szobában. Valahonnan, valakik mindent látnak, és az úrhajósnak legkisebb kétsége sem volt afelől, hogy nyomban közbeavatkoznának, ha valami meggondolatlanság jutna az eszébe.

„Jóságos isten! - sóhajtott magában. - Mi juthatna egyáltalán az eszembe?”

Az Elnök elégedetten mustrálta végig.

- Szóval ön Glenn Scott... Valahogyan ilyenek is képzeltem. Akin érződik az úr lehelete. A végtelen tereké, a messzi csillagoké - s szemében leplezetlen irigység csillogott.

Glenn Scott egyszerre igen rosszul kezdte érezni magát. Megértette, hogy ez az ember, az Elnök, irigyi, amiért fenn járhatott, ott, ahova ő, minden hatalma ellenére, soha el nem utazhat. S ez az irigység vagy kegyetlenné és gonosszá teszi, vagy engedékennyé és nagylelkűvé. Scott érezte a veszélyt, annyira, talán mint még soha azóta, amióta „onnan” visszaérkezett,

Az Elnök Scott arcát vizsgálgatta.

- Amikor Parker lezuhant, és jelentették, hogy levelet hagyott hátra, megmondom magának őszintén, el sem akartam olvasni. Tudja, hány levelet kapok naponta? Ha valakit felír a rendőr, vagy beázik lakása, tollat fog, és ír az Elnöknek. Ha a hivatal mi

az isten nem segít, nosza! segítsen az Elnök. Aztán felhívták a figyelmemet, hogy mégiscsak el kell olvasnom, és én végül is elolvastam. Tudja, mi állt a levélben?

- Igen, Elnök úr! - mondta nyugodtan Scott.

- Tehát nem hazudtak. Maga valóban visszatért... onnan, akarom mondani a jövőből?

- Igen, Elnök úr!

- Elmondaná a saját szavaival is?

Ekkor Scott nekifogott, és ki tudja hányadszor már azóta, hogy visszatért, töviről hegyire elmesélt mindent az Elnöknek. A köpcös emberke figyelmesen hallgatta, és egyszer sem szakította félbe.

Amikor mintegy félórai mesélés után Scott befejezte mondanivalóját, súlyos csend ereszkedett a szobára. Az Elnök levette szemüvegét, és dörzsölgetni kezdte zsebkendőjével.

- Hallatlanul érdekes, amit mond - szólalt meg végül is. - És persze azt hiszik, hogy maga őrült, mi? Scott megvonta a vállát. Azt hiszem, már sokan hisznek nekem. Van den Berg, Hartmann... nem is tudom.

Az Elnök hátradőlt a székében.

- Tudja, kedves Scott, amíg a történetét hallgattam, magam is azon töprengtem, hogy ön őrült-e, vagy igazat mond. S a végén kénytelen voltam úgy dönteni, hogy nem hazudik. Csodával határos, vagy tán az is, amit elmesélt, de kétségtelenül igaz. A bizonyítékok önmagukért beszélnek. És a jövőben csak gyűlni fognak a bizonyítékok. Vagy talán tévednék?

Scott megérezte, hogy nem kell válaszolnia.

- Ha ön őrült lenne, nem lenne probléma magával. De így...

Ekkor Glenn Scott újra megrémült. Valami földöntúli hang azt súgta neki, hogy soha nem látja meg többé a közeledő csillagokat egy úrhajó ablakából.

- Nincs veszélyesebb annál, mint aki előre látja a jövőt. Talán az enyémet is ismeri, mi?

Scott nem válaszolt.

Az Elnök felemelte a kezét.

- El ne mondja, ha tudja is! Az ördög sem kíváncsi rá! Nincs nagyobb csapás egy ország számára, mint ha pontosan ismerik az Elnök jövőjét... Nem tudom, érti-e, mire gondolok?

- Nem, uram - felelte Scott őszintén. - Figyeljen csak ide, úrhajós... Tegyük fel, hogy kinevezem állami jövendőmondóvá, hiszen előbb-utóbb sok minden az eszébe jut az elkövetkező harminc év történetéből. Adok magának egy komoly funkciót, mondjuk az Állami Életet Tervező Hivatal Elnökéét. S maga a jövő ismeretében tervezni kezd. Tudja, mit csinálna maga?

- Fogalmam sincs, Elnök úr - ismerte be Scott.

- Megmondom én magának, úrhajós. Maga tudná, hogy ki a hasznos a jövő számára, és ki a haszontalan. Hogy milyen intézkedésekre van szükség, és milyenekre nincs. Csalthatatlan intézkedéseket foganatosítana. Mindent alárendelne a tökéletes célszerűségnek. Csak olyan kiadásokat finanszírozna, amelyek a jövő szempontjából abszolút rentábilisak. Ért engem?

Glenn Scott meglehetősen bárgyú arccal nézte az Elnököt.

- Namármost - folytatta az zavartalanul -, kövesse csak a gondolatmenetemet. Ön tehát csak megtérülő kiadásokat finanszírozna. Mit gondol, jó lenne ez a társadalomnak?

Scott felhúzta a vállát.

- Biztosan jó.

-Jó a fenét! Ez lenne a lehető legrosszabb, amit csak el tudok képzelni. Ebben az esetben ugyanis megszüntetne vagy létre sem hozna egy csomó intéz* ményt, gyárat, szakszervezetet, miegyebet. És tudja, miért nem? Mert maga *tisztában lenne vele*, hogy ezekre semmi szükség. Csak a pénzt viszik. A jövő pedig

nélkülük is szépen kialakulna. Csakhogy, és itt a bökkenő, kedves úrhajósom, mit csinálna azzal az improduktív, mihaszna embertömeggel, akik most és a jövőben is ezekben az intézményekben bújnak meg? Ha nem alkalmazná őket, csak a társadalmi feszültség növekedne. Vagy képzelje el, mi lenne, ha egyszerre csak dolgozniuk kellene? Még elképzelni is rossz! Ha meg az utcára tesszük őket, puskaport tárolunk magunk alatt. Ezért még mindig az a legjobb, ha a tehetségteleneknek és az ostobáknak is megadjuk az élethez való jogot. Sajna, kedves Scott úr, a társadalomnak a hülyéket is el kell tartania. Valaha, a történelem homályos mélyén, feltalálták azt a szót vagy fogalmat, hogy szinekúra. Nahát...

- Azt hiszem, értem, amit mond - morogta elgondolkozva az úrhajós.

- Örülök neki - bólintott az Elnök. - Nincs veszélyesebb az állam számára, mint a túlzott racionalitás, azaz a jövő pontos ismerete. Mi szerencsére nem ismerjük, csak tapogatódzunk feléje, mint a vak gyerek az iskola felé. Ebből következik, hogy ha hibázunk, senki sem kérheti számon rajtunk. Mert ugyebár csak a jövőben derül ki, hogy minek volt értelme, és minek nem. A jövő nem ismerete pedig bocsánatossá teszi tévedéseinket, ravaszkodásainkat, és... mondjuk ki nyíltan: bűneinket. Ha viszont ismerjük, senki nem ment fel bennünket a felelősség alól. Ezért a jövő ismerete ártalmasabb, mint az összes nukleáris, sugár- és egyéb fegyverek.

Glenn Scott lehajtotta a fejét.

- De van a dolognak szubjektív oldala is. Tétélezzük fel, hogy ön, kedves úrhajósom, ismeri az én jövőm sorsomat. Csitt! - emelte fel gyorsan az ujját. - Mondtam már, hogy nem vagyok kíváncsi rá! Tegyük fel, hogy hülye vagyok, vagy zsarnok, képtelen vezetésre. Maga ezt természetesen tudja. És mit fog

csinálni? Természetesen elhíreszteli fűnek-fának. Erre mi történik? Az emberek megpróbálnak megszabadulni tőlem. S erre minden joguk meg is van, hiszen ha beteljesedik a jövő, csak a kárakra leszek. Forradalom lesz, lázongás, rebellió. Eltekintve attól, hogy ki győz a harcban, csak zűrzavar támad a mostani békés, nyugodt világ helyett... Az pedig kinek jó? Most én vagyok az Elnök, akármilyen vagyok is. Vannak, akik szeretnek, vannak, akik nem. Vannak ellenségeim, és vannak talpnyalóim, már ahogy az az elnöknél szokás. Az egyensúly tehát biztosítva van, mert senki nem tudja még, hogy mi lesz belőlem. Lehetek, igaz, vérszomjas tirannus, de lehetek jámbor Mikulás is. Ki tudja? Egyedül a jövő. Azt pedig köztudottan ki kell várni. Addig tehát csend van és nyugalom... Senki nem tehet mást, mint hogy bízik a jövőben... És maga ezt a csendes bizalmat akarja elvenni tőlük, *tőlünk?*

- Nem gondoltam semmi ilyesmire - motyogta elkeseredetten Scott.

- Azért mondom, hogy gondolja végig. Gondolja csak meg, mire ment azzal, hogy ismeri a jövőt... Gondoljon a barátaira, az ismerőseire. Vegyük például a feleségét!

- Nem szeretném... - próbált tiltakozni Scott.

Az Elnök azonban leintette.

- Egyszer beszélünk kell mindenről, Scott. Számunkra most nem lehet tabu. Egyszóval, a felesége. Maga talán soha nem vette észre, hogy a feleségi egyetlen dologtól retteget igazán? Az öregségtől. Attól, hogy megcsúnyul, hogy szarkalábak születnek a szeme alatt, hogy ráncokkal barázdálja arcát az idő. S ami maga a rajztáblája fölé görnyedt, vagy a tornacsarnokban forgatták a centrifugában, addig a felesége csendesen imádkozott a tükör előtt. Tudja maga Glenn, mit jelent egy nőnek az öregség?

- Ostobaság! - tört ki tiszteletlenül az úrhajós. - Hiszen Vera

huszonöt éves.

Az Elnök nem sértődött meg.

- Ez nem ostobaság, Scott úr, ez tény! A maga felesége elsősorban nőnek született. S legnagyobb ellensége az idő. Tudja, Scott úrhajós, egy valami éltette csak. A remény. A remény, hogy valahogyan megáll az idő. Egyszerűen megáll, és nem megy tovább. A szarkalábak és a ráncok csak másokon raknak fészket, rajta nem... Maga azt hitte, Scott, hogy a maga felesége vidám teremtés, akinek semmi gondja-baja a világgal. Pedig ott nyüszített benne a félelem, hogy egyszer mindennek vége. Csak a remény éltette, hogy hátha Ő kivétel. Hogy hátha... És maga, Glenn Scott úrhajós, amikor megmutatta neki azt a fényképet, elvette tőle a reményt. És. elvette tőle a jövőt is. Érdemes volt hát, úrhajós?

Scott bénultan hallgatott.

- Vagy nézzük tovább - folytatta az Elnök -, vegyük az imént látott barátját, Hartmann őrmestert. Igazán nem rossz ember... kedves fickó. Csak hát a maga Hartmann barátja olyannak született, hogy nem tud beletörődni abba, amit a sors kimért számára. Akárcsak az ön felesége, csak másképpen. Meg van róla győződve, hogy ő a legtehetségesebb, legtöbbet érő egyed az emberiség tömegében. Hogy ami neki kijár, az minimum a főfelügyelői poszt. S ezért boldog, mert boldoggá teszi a küzdelem. Hogy egyszer, a jövőben eléri a célját: főfelügyelő lesz.

Az Elnök lassan felállt, az íróasztalhoz sétált, kihúzott egy fiókot, néhány apró poharat és egy lapos üvegecskét vett ki belőle. A poharakat a karosszékek előtti asztalkára állította, töltött az üvegből, és poharát Glennéhez koccintotta.

- Egészségére, úrhajós! Egészen kiszáradt a szám.

Glenn Scott torkát kellemesen égette az erős ital, és még le sem tette a poharát, amikor az Elnök már folytatta monológját:

- Valljuk be, kedves Scott, hogy a maga Hartmann barátja elkészerítően tehetségtelen. Igazi őrmesternek való. Annak és semmi többnek. Csakhogy, és ez itt a lényeg, ő mindenáron főfelügyelő akar lenni. És ha valaki bebizonyítaná neki fehéren-feketén, hogy nem lehet, hogy soha nem lesz az, inkább megölné magát, mintsem hogy beismerje viszonylagos értéktelenségét, vagy jobban mondva, azt, hogy túlbecsülte saját képességeit. Nagy szerencséje, Scott, hogy Hartmann ostobább és fafejűbb, mint ahogy maga gondolja. Éppen ezért nem is hisz magának, illetve képtelen elhinni, hogy nem lesz belőle soha főfelügyelő. De maga, Glenn Scott, megingatta a jövőbe vetett hitét, és megrontotta a boldogságát. Én mondom, ha egy kicsit intelligensebb lenne, már megölte volna magát.

Az Elnök felállt, és az ablakhoz sétált.

- Vegyünk egy utolsó példát, Glenn... Itt van az ön Matthias barátja. Kiváló csillagász és kiváló fiatalember. Nem törődik mással, csak azzal a fekete pacnival, amit LX-2-nek nevezett el. Ő aztán valóban tehetséges. És neki mit jósolt, kedves úrhajósom? Megjövendölte, hogy meghal, ami akár képtelenség, akár igaz, roppant kegyetlen dolog volt öntől. Fel tudja fogni egyáltalán, hogy mit tett ezzel az emberrel?

Scott lehajtotta a fejét.

- Hiszen még az orvosi etika is tiltja az ilyesmit, Még akkor is, ha az illető valóban halálosan beteg, Nem tudom, hogy helyes-e vagy sem, de a kérdés most nem is ez. Az ön barátja jelenleg *tökéletesen egészséges!* Érti? Soha, még csak nem is gondolt azelőtt a halálra, mielőtt maga... hm... vissza nem tért volna. Most azonban elrontotta hátralévő rövid életét És nemcsak az övét, hanem a feleségét és tulajdonképpen Davisét is. Mint farkasok lesik egymást, hogy Matthias valóban meghal-e, hogy Davis felesége valóban öngyilkos lesz-e? Olyan ez, mint egy rémdráma.

Maga szerint nem?

Scott szótlánul bólintott.

- Hát, ez lenne minden... egyelőre - mondta az Elnök.

Scott védekezve felemelte a kezét.

- Megengedi, Elnök úr?

- Csak tessék.

- Azért, azért... valami jót is tettem talán. Hiszen... Van den Berg laboratóriumában, azaz egyszóval, bizonyos tudományos felfedezések idejét sikerül talán előbbre hoznunk. Ha húsz évvel korábbra...

Az Elnök szánakozva megcsóválta a fejét.

- Nem hiszek én ebben sem, Scott. Az emberiség ekkor fedez fel valamit, amikor szüksége van rá. És még sajnos így is gyakorta előfordul, hogy a technikai vagy a fejlettségi foka jóval magasabb, mint az emberiség szellemi színvonala. Hát nem érti, Glenn? Még mindig ősemberek vagyunk, akik kőbalta helyett neutronnal, antianyaggal és lézerrel játszadozunk. Kiesett kezünkől a fejlődés fékje, Scott! És képzelje csak, hogy maga, a jövőből ideszállt angyal, ezt a fejlődési ütemet még fel is gyorsítja. Amikor már gyilkosan gyors az magától is. Csak azt ne mondja, hogy jótétemény az emberiségnek!

- Van den Berg azt mondta...

- Hogy a tudósok mit mondanak, az egy dolog. És hogy mi lesz belőle, az megint más. Van den Berg majd felfedezi, amit maga súgott neki, a szükségesnél jó húsz évvel előbb, aztán egyszer csak a maga főnöke azon veszi észre magát, hogy nem az a találmány mászik a rajztáblájáról, amibe belekezdett. Úrhajót rajzolt és ágyú lett belőle. És miért? Mert korábban fedezte fel, mint kellett volna. Erre olyan büszke, Scott?

Scott most már valóban kétségbeesett.

- Tehát ön azt állítja, hogy amióta visszatértem, csak kárt

csináltam?

Az Elnök bólintott.

- Hát úgy nagyjából.

Scott keserűen elmosolyodott.

- Akkor csak egy lehet a megoldás.

- Éspedig?

- Ha megölnék. Akkor nem tudok tovább ártani.

Az Elnök visszaült a székébe, és tenyerébe támasztotta az állát.

- Erre már én is gondoltam... De nem tehetem. Hiszen maga úgysem halna meg. Scott arcán árnyék suhant végig.

- Nem halnék meg?

- Nézze, kérem - mondta az Elnök -, ez már az a tartomány, amely kezdi meghaladni az én szellemi képességeimet is. Az kétségtelen tény, hogy ön nem halhat meg, hiszen ön harminc év múlva elrepül a fekete pacni felé... Ha kísérletet tennék az ön megsemmisítésére, talán beláthatatlan következményekkel járna. Ezért le kellett mondanom róla.

- Akkor hát?

Az Elnök újra felállt.

- Egyelőre nem teszek semmit, kedves Scott., Menjen haza vagy Van den Berghez. És ígérje meg, hogy amíg nem üzenek önért, nem követ el semmi meggondolatlanságot, amivel... hm... befolyásolni lehetne a jövőt. Hiszen már eddig is úgy járt a világban mint elefánt a porcelánboltban.

Scott szomorúan elmosolyodott.

- Megígérem, Elnök úr. Alighanem Van den Berghez megyek.

- A biztonsági tiszt majd kikíséri. Isten önnel, Scott úrhajós!

Amikor Glenn Scott mögött becsukódott az elnöki szoba ajtaja, az Elnök megnyomott egy gombot az asztalán. A videó képernyőjén feltűnt egy fiatal, komor képű férfi arca.

- Smith - mondta az Elnök -, végeztünk. A kettes számú

utasítás szerint!

- Igenis, Elnök úr! - pattant a férfi hangja, s szinte azonnal kialudt a képernyő.

Az Elnök hátradőlt a székében, és nagyot sóhajtott.

Glenn Scott barátságosan intett a titkárnőnek, pedig semmi oka nem volt az örömré. Egy szál magában állt a világban, család és barátok nélkül. Hihetetlennek tűnt, hogy valaha eljön majd az idő, amikor Vera gyereket szül neki, akit Eszternek neveznek. Úgy összekeveredett benne múlt és jövő, álom és valóság, mint palacsintában a töltelék. Legszívesebben megfenyegette vagy leköpte volna a fekete pacnit, minden bajának okozóját.

A fekete pacni azonban nem volt elérhető. Ott trónolt valahol magasan, ember nem járta távolságban, az elnöki hivatal tetején túl. Csak a széles folyosó régimódi csillárai, kacsintgattak Glenn Scott szemébe.

Az úrhajós befordult egy sarkon, és szinte beleütközött a magas férfiba, aki elállta az útját.

- Bocsánat - morogta, miközben megkísérelte, hogy kitérjen az útból. A hosszú azonban nem mozdult, sőt Scott a szeme sarkából látta, hogy egy másik, hasonlóan megtermett férfi is eltolja magát a szemközti faltól, és kettejük felé tart. Érezte, hogy a szívét elszorítja valami; mintha vasabroncsot vertek volna rá egy ellenséges bolygón.

- Elnézést - mondta a hosszú, aki hegyként magasodott föléje. - Elnézést... Parancsot kaptunk, hogy kísérjük át a szanatóriumba. Ahol a különösen fontos állampolgárokat kezelik...

Scott hátralépett, és végigfuttatta szemét a feltűnően üres, hosszú folyosón. Úgy látta, mintha egy ajtó leheletnyire kinyílt volna, hogy szinte azonnal be is csukódjék.

Igyekezett magabiztosnak látszani, pedig tudta, hogy

elveszett.

- Most jövök az Elnöktől - mondta határozottan, és megfogta a magas férfi karját, hogy félretolja az útból. - Az Elnök semmi ilyet nem említett. Van den Berg professzorhoz megyek. Semmi szükségem szanatóriumra.

A hosszú elmosolyodott.

- Az Elnök úr jobban tudja, hogy önnek mire van szüksége. Kérem hát, ne ellenkezzék!

Tulajdonképpen hagynia kellett volna az egészet. Engedelmesen lehajtani a fejét, és azt mondani: „Oké! Hát akkor gyerünk abba a szanatóriumba!” S mégis, képtelen volt kimondani.

- Nem akarok semmiféle szanatóriumba menni. Az Elnök megígérte...

A hosszú akkor előrenyújtotta a kezét, mintha meg akarná ragadni a kabátot Scott mellén. Az úrhajós minden figyelmét a feléje nyúló kézre összpontosította, így aztán teljesen meglepetkezett a másik férfiről, aki mögéje került.

- Sajnálom. Igazán sajnálom - mondta a hosszú, és úgy tett, mintha fogást keresne Scott zakóján. Eközben a másik szorosan mögéje lépett, és nyitott tényei élével nyakszirten vágta Scottot. S az úrhajós úgy esett össze, mint egy krumpliszsák.

Ebben az évben korán beköszöntött a tavasz. Márciusi végén már lágy szellők borzolták az út menti tócsákat, a fák és bokrok kopasz ágait vastagra hízott rügyek borították. A vakító kék égen báránnyfelhők nyargaljtak ismeretlen céljuk felé, miközben kíváncsian megbámulták a tócsák tükrében úszó hasonmásukat.

Glenn Scottot egész kis csapat várta a szanatórium bejáratánál. Amikor becsukódott mögéje az ajtó, előbb csak annyit látott, hogy Vera rohan feléje, karjaiba veti magát, s az arcába csapódó

lobogó hajtömeg eltakarta előle a kilátást.

- Ó, Glenn! Kedves, édes Glenn! - suttogta Vera, és csókolta, ahol érte. A többiek illedelmesen és mozdulatlanul álltak, átadva az elsőbbséget az örömtől szinte részeg feleségnek.

Néhány perc múlva Vera eltolta magától az úrhajóst, és szinte szégyenkezve pislantott a többiekre.

- Ne haragudjatok... Nézd csak, Glenn, mindannyian eljöttek.

Az úrhajós összehúzta a szemöldökét. Homályhoz és mesterséges fényhez szokott szemét bántotta a harsány tavaszi ragyogás.

- Helló! - mondta halkán. - Hogy vagytok?

- Azt inkább nekünk kellene kérdeznünk, öreg fiú! - rikkantotta vidáman Hartmann.

- Én jól vagyok... Köszönöm, jól - felelte Scott fáradt hangon. - örülök, hogy itt vagytok... izé... - és tanácstalanul körülnézett, szemmel láthatóan azon törve a fejét, hogy mit mondjon még.

- Ó, hogy örülök, Glenn! - ismételte újra meg újra a Vera, miközben éles szemekkel fürkészte az úrhajóst.

Glenn Scott felnézett a kéklő égre, és nagyot sóhajtott. Aztán gyengéden átkarolta Verát.

- Sokáig... voltam benn? - kérdezte csendesen.

Az eddig háttérben toporgó Van den Berg is közelebb furakodott.

- Nem vészes, Glenn fiam - mondta vidáman, és határozottan megrázta Scott kezét. - Az a fontos, hogy minden rendbejött.

Az úrhajós félig megfordult, és tétován méregette a szanatórium kapuját, amely békésen szundikált a verőfényben.

- Nem emlékszem - mondta lassan. - Nagyon beteg voltam?

- Ugyan, Glenn - mosolygott Hartmann, és megveregette a vállát. - Ne is gondolj rá! Túl vagy az egészen és kész.

- De mégis... Mi volt a bajom, egyáltalán?

Van den Berg szóra nyitotta a száját, de Vera megelőzte:

- Egy kicsit kiborultál, Glenn... Nem is csoda, amennyit készültél azokra a nyavalyás szakvizsgákra. Más talán bele is pusztult volna.

- Aha - mondta Scott tűnődve. - Idegösszeroppanás?

Vera szótlánul bólintott.

- Érdekes - tűnődött az úrhajós. - Nem emlékszem, hogyan kerültem be... Valóban, egész szépen kiborulhattam. ..

- Most majd összeszeded magad. Megint a régi leszel, Glenn. Meglátod, hogy felhízlallak!

A kis csoport lassan megindult a helikopterállomás felé.

- És... mi minden történt azóta, hogy bekerültem? - kérdezte közömbösen Scott. - Alighanem elmaradtam az élettől egy kicsit...

Vera Van den Bergre nézett, aki észrevétlenül megbiccentette a fejét.

- Hát, újság éppen akad - mondta az asszony tétovázva.

Scott megtorpant.

- Csak nem történt valami baj? Vera lehajtotta a fejét.

- De igen, Glenn... Matthias...

Scott érezte, hogy valami megmagyarázhatatlanul baljós előérzet szorítja össze a torkát.

- Matthias? Mi történt Matthiasszal?

- Meghalt, Glenn... Teljesen váratlanul és...

- Hogyan? - kérdezte tompán az úrhajós.

- Agyvérzésben. Egyik pillanatról a másikra. Teljesen váratlanul. Senki sem számított rá, hiszen mindig is olyan egészséges volt, mint a makk.

Scott végigfuttatta szemét a társaságon.

- És Davis? - kérdezte komoran.

Vera alig észrevehetően intett Hartmann-nak, aki felzárkózott

Scott mellé.

- Ez a másik szomorú hír, Glenn - mondta az őrmester, miközben belekarolt Scottba.

Glenn Scott megtorpant.

- Csak... nem halt meg... ő is?

- Nem. Dehogy - sietett a válasszal Hartmann. - Nem halt meg... ő nem. Csak Katharina...

- Katharina? - tántorodott meg Scott. - Jóságos isten! És hogyan?

- Öngyilkos lett - mondta Hartmann, és feszülten figyelte Scottot. - Tudod, Glenn... néha furcsa dolgokat produkál az élet. Ki sejtette volna, hogy Davis és Liza szeretik egymást? Én pedig jó megfigyelő vagyok, elhiheted, hiszen ez a szakmámmal jár, mégsem vettem észre semmit. Ahogy aztán Matthiast eltemettük, Davis Katharina elé állt, és bejelentette, hogy összeköltözik Lizával... Katharina hamarosan halott volt.

- Szegény Matthias, szegény Katharina - morogta Scott.

- Pedig nagy ember volt Matthias - mondta Van den Berg -, és nagy tudós. Kidolgozta az LX-2 elmélet...

Ekkor valamennyien Scottra néztek, és a professzor már nyitotta is újra a száját, hogy szükség esetén elterelje a figyelmét. Az úrhajós azonban közönyösen nézett a tavaszba; láthatóan nem mondott neki semmit a kódszám.

Aztán rövid szünet után inkább udvariasan, mint kíváncsian mégiscsak megkérdezte Van den Berget:

- LX-2... az meg mi a csoda?

- Az ördög se tudja - morogta megkönnyebbülve a tudós... - Egy fekete pacni. Nem fekete lyuk, és nem is valami más. Egy pacni és kész. Ez volt szegény Matthias utolsó nagy munkája.

- Szegény Matthias! - morogta az úrhajós újra.

Vera ekkor ismét helyet cserélt Hartmann-nal.

- No de ne csak rossz hírekkel traktáljuk szegény férjemet...
Tudod, hogy Van den Berg professzor Nobel-díjat kapott?

Scott ismét megtorpant.

- Ez aztán döfi, főnök! Gratulálok. És mivel érdemelte ki a megtiszteltetést?

Van den Berg szerényen széttárta a karját.

- Igazán semmiség. Feltaláltam az antianyagmotort. ..

Scott arcára kiült az elképedés.

- Nahát, főnök! Ez aztán csodálatos... Új korszak kezdete az űrhajózás történetében. Most aztán adunk egyet a csillagközi távolságoknak!

- Adunk bizony, Scott fiam - mondta elégedetten a professzor. - És tudja, milyen jó hírem van még a maga számára?

Scottnak felcsillant a szeme.

- Maga repülhet az első konstrukciómmal... Már el is intéztem a Parancsnoksággal. Hiszen a vizsgálatok tanúsága szerint, maga, fiam, tökéletesen meggyógyult. Semmi akadály, hogy űrhajóba szálljon... És tudja, mi lesz a cél?

- Fogalmam sincs, professzor - mondta a várakozás izgalmával Scott.

-Nos, hát a fekete pacni. Szegény Matthias fekete pacnija. Persze még egy kis időbe belekerül, amíg elkészítik az űrhajót...

- Mi az a kis idő? - kérdezte türelmetlenül az űrhajós.

- Hát - gondolkodott el Van den Berg - lehet, hogy egy évtizedig is eltart.

- Ó! - tört ki a csalódás Glennből.

- Meglátja, milyen gyorsan elröppen az idő -mondta a professzor. - Addig megszerzi az első osztályú minősítést, és maga lesz a legkülönb csillagközi űrrepülő! Tudja...

Vera óvatosan hátratolta a professzort.

- Hartmannt nem is kérded? - kérdezte, miközben belekarolt

Scottba. - A barátodat kinevezték felügyelővé.

- Gratulálok, Hartmann.

S már szinte elérték a helikopterállomást, amikor hosszú, fekete gépkocsi húzott el mellettük. A hátsó ablakon óvatosan meglebbent a függöny: kopaszodó, fekete keretes szemüveget viselő joviális tekintetű férfi pillantott rájuk, és mintha még intett volna is a kezével.

- Az Elnök - mondta Van den Berg. - Az Államelnök.

Scott egy pillanatra eltűnődött. Érdekes. Olyan ismerős volt az arca... Mintha már láttam volna valahol...

Aztán, mivel senki sem fűzött megjegyzést a szavaihoz, azonnal el is felejtette az egészet.

Talán semmi nem okozott még akkora örömet, egyszersmind akkora riadalmat az emberiség történetében, mint az első gépek megjelenése.

Amikor megalkották az első szövőszékeket, Európa belépett az ipari forradalom s vele együtt a munkanélküliség korszakába is. S ezen az sem segített, hogy az ember később megkísérelte megsemmisíteni saját kreatúráját: összetörni a gépeket.

A szellem azonban már kiszabadult a palackból, és nem lehetett visszacsalogatni többé.

Azóta a gépek korszakát éljük, de hamarosan belépünk - ha máris be nem léptünk - a „gondolkodó” gépek, a robotok korszakába.

Sokan úgy vélik, eljön az az idő is, amikor a gépet - sem formáját, sem pedig értelmét tekintve - nem lehet majd megkülönböztetni az embertől.

Vajon szükség van-e androidokra? És ha igen, nem jelent-e megjelenésük veszélyt az egész emberi nemre?

E kérdésekre ma még nem tudunk válaszolni. Egy azonban bizonyos. Arra kell törekednünk, hogy saját alkotásunk, a gép a barátunk és ne az ellenségünk legyen.

Ezekből úgyis van éppen elég.